

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

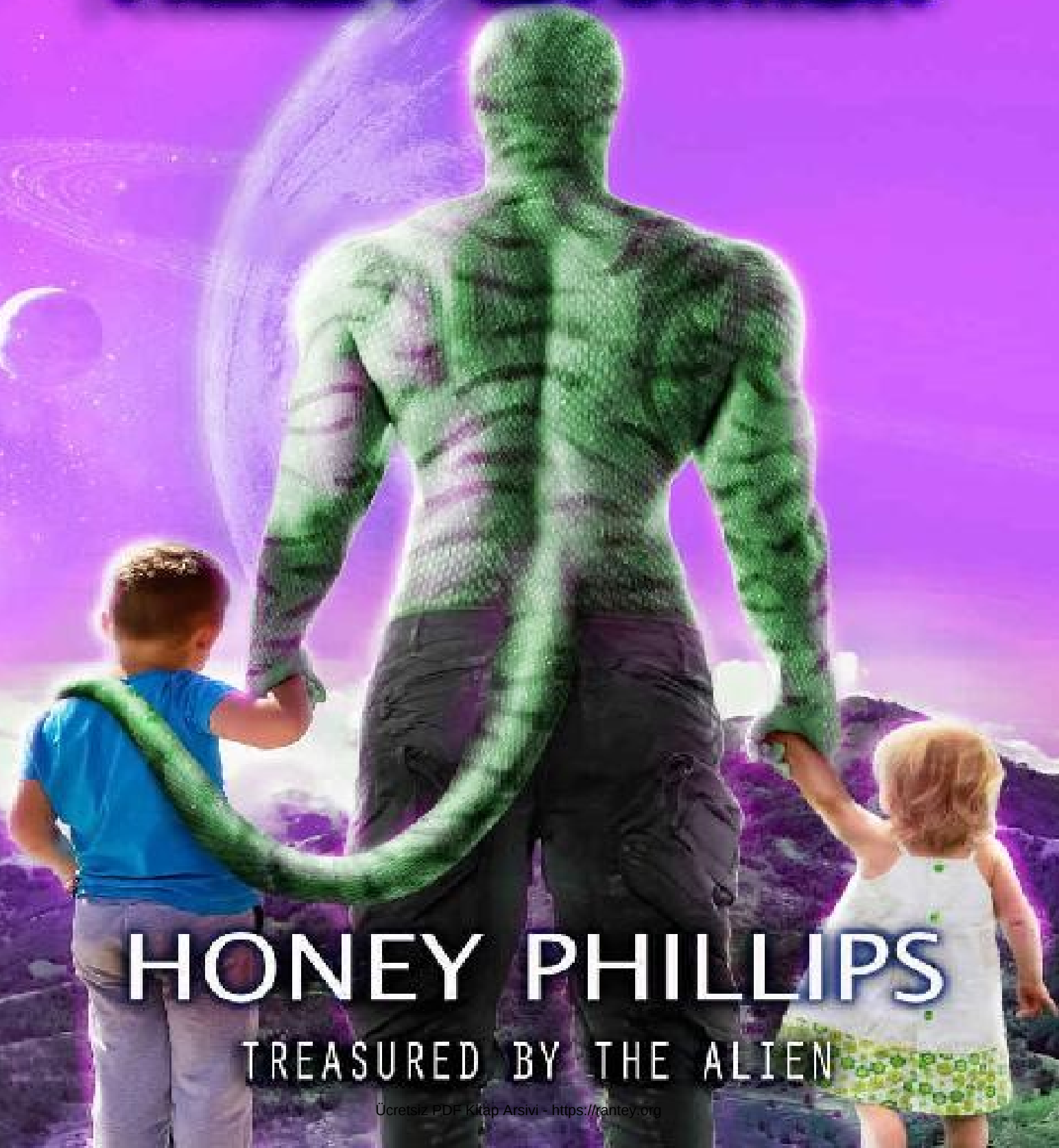
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TREASURE FOR THE ALIEN WARRIOR

HONEY PHILLIPS

TREASURED BY THE ALIEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI SAVAŞÇI İÇİN BİR HAZINE

UZAYLI SAVAŞÇI TARAFINDAN DEĞERLİ

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2022 yazan Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
yazar.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Cameron Kamenicky
Düzenleme Lindsay York tarafından LY Yayıncılık
Hizmetleri'nde yapılmıştır

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Sonsöz](#)

[YazarınYazar](#)
[Hakkında Notu](#)
[Diğer Başlıklar](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

("Doğum günüm için kampa gideceğimizi söylemiştin."

Oscar kollarını küçük göğsünde kavuşturdu ve neredeyse yedi yaşındaki bir çocuğun haklı öfkesiyle Jessica'ya baktı.

"Biz de bunu yapıyoruz. Kulübenin o kadar büyük olmadığını biliyorum," diye ekledi, ahşap yapıya kuşkulu bir bakış atarak.

Kulübe internette görüldüğünden çok daha rustik görünüyordu ama sezonun sonuydu ve asistanının hâlâ müsait olan bir yer bulması tam bir haftasını almıştı.

"Kulübe *gerçek* kampçılık değildir," dedi Oscar, bir zamanlar kutu şarap ya da konserve çorba için kullandığı nefretin aynısıyla. Bu günlerde hızlı ve kolay olan her zaman kazanıyordu.

"Gerçek kampçılık nedir?"

Neredeyse sormaya korkuyordu. Yeğeninin neyin kabul edilebilir olduğu konusunda çok özel fikirleri vardı.

"Çadırla tabii ki. Babam her zaman kuruluma yardım etmeme izin verir..."

Ağzı titredi ve kızgınlığı kayboldu. Kız kardeşi Susie ve kocası o korkunç kazada öleli sadece altı ay olmuştu ve Jessica kendini bir anda Oscar ve kız kardeşi Ellie'den sorumlu bulmuştu.

"Özür dilerim tatlım," dedi nazikçe, elini onun omzuna koyarak. "Ama -"

Telefonu çaldı. Oscar ürkerek ondan uzaklaştı ve küfür etmemek için dilini ısırıldı. Kimin aradığını anlamak için telefona bakmasına gerek yoktu. Üç aylık yönetim kurulu toplantısı gelecek haftaydı ve patronu hâlâ çılgınca sunumu gözden geçiriyordu.

"Buna ihtiyacın var mı?" Laura sordu.

Laura çocukların dadısıydı ve tam bir nimetti. Güzel siyah kız, üniversite ve hukuk fakültesi arasında bir yıl geçiriyordu ve yatılı pozisyon, gelecek yaz için planladığı büyük seyahat için tüm parasını biriktirmesine izin verdi. İki çocuk da ona tapıyordu ve Jessica şimdiden onun ayrılmasından korkuyordu.

Ama Jessica her ne kadar onu takdir etse de, yeğeniyle bu konuşmayı yapması gereken kişi kendisiydi. Yüzünü buruşturmamaya çalışarak telefonunu sessize aldı ve başını salladı.

"Sorun değil. Ama belki sen ve Hannah, Ellie kendi başına dolaşmaya çıkmadan önce onu gölü görmeye götürebilirsiniz?"

Anne ve babasının ölümünden beri, üç yaşındaki yeğeni kendi küçük dünyasında yaşıyor ve muhtemelen bir çiçeğin, bir kuşun ya da sadece kendisinin görebildiği bir şeyin peşinden gidiyordu.

Laura neşeyle, "Hallediyoruz," dedi ve Ellie'nin elini tutarak arkadaşına onlara katılması için seslendi.

Mühendislik fakültesinin son sınıfında okuyan çekici bir kızıl saçlı olan Hannah, Laura ile birinci sınıftan beri arkadaştı ve neredeyse Laura kadar ailelerinin bir parçası olmuştu.

Üç kız göle giden patikada gözden kaybolurken Jessica kulübenin merdivenlerine oturdu, kirli, kıymıklı tahtayı ve özel dikim yün pantolonunu düşünmemeye kararlıydı. Çocukları almak için işten doğruca gelmesi gerekmişti ve geç kalmıştı.

yolculuğa iyi bir başlangıç yapmasına yardımcı olmamıştı. Yanındaki basamağı okşadı. Oscar kaşlarını çatı ama oturdu.

"Çadırda kamp yapmak istediğinizi anlamadığım için özür dilerim."

"Sormadın."

"Hayır, sana sormalıydım." Bir sonraki sözlerini tartıştı, sonra gerçeği söylemeye karar verdi. "Ama sorsaydım bile çadır kurmayı becerebileceğimden emin değilim. Hiç çadır ."

Oscar tiksiniş görünüyordu ama yüzü biraz

yumuşadı. "Zor değil."

"Ne yaptığınızı biliyorsanız eminim öyle değildir ama ben daha önce hiç . Böyle şeylerde pek iyi olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum." Gözlerini devirdi. "Yakalama bile oynayamıyorsun."

"Korkarım ki hayır." Bunu denediği ilk ve tek seferde neredeyse burnunu kırıyordu. Bir cam kırmıştı. "Annen her zaman atletik biriydi."

"Çağrıyı herkesten uzağa atabilirdi, babamdan bile."

"Hiç şaşırmadım. Lise softbol takımı ulusal şampiyonaya kadar gitti."

"Oyunları gördün mü?" diye sordu hevesle.

"Korkarım görmedim."

Çalışıyordu, zaten şirkette yükselmeye odaklanmıştı ve zaman ayırmamıştı. Şimdi orada olmayı ne kadar çok diliyordu. Oscar'ın yüzü düştü.

"Ama sanırım annemizin çektiği video hâlâ bende," diye ekledi.

"Yemekten sonra bakarım."

"Akşam yemeğinde ne var?"

"Makarna ve peynir."

"Gerçek makarna ve peynir mi?" diye şüpheyile sordu ve başını salladı.

Yemek yapmaya pek vakti olmasa da kendini hep iyi bir aşçı olarak . Oscar aynı fikirde değildi. Dört çeşit ithal peynirle yaptığı ev yapımı istakozlu makarna ve peynir dehşete düşürmüştü.

"Mavi kutudan," diye söz verdi. "Hatta içine koymak için biraz sosisli bile keseceğim."

"Tamam." Basamaktan aşağı atladı. "Gidip Ellie'ye söyleyeceğim."

Adam hızla uzaklaştı ve kızların göle inen patikada hâlâ açıkça görülebiliyor olmalarına rağmen onu geri çağdırmamak için kendini zor tuttu. Kulübeyi çevreleyen yüksek ve karanlık ormana kıyasla çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Ama onun bu endişesini takdir etmeyecekti. Laura'ya ulaşana kadar onu izlemekle yetindi, ona karşı hiç beceremediği bir rahatlıkla gülümsüyordu. İçini çekti ve kulübenin içinin vaat edilen rustik cazibeyi sağlayıp sağlamadığını öğrenmeye gitti.

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, PÜTÜRLÜ KANEPEDE YUVARLANDI VE iç çekti. Kulübenin gerçekten de çok rustik olduğu ortaya çıkmıştı - ama büyüleyici, yazlık bir şekilde değil. Bunun yerine çiçekli turuncu bir kanepe ve hasat altın rengi vinil zeminlerle yetmişli yıllarda sıkışık kalmıştı. Minik yatak odalarının her ikisinde de ranza vardı, bu yüzden kızları birine, çocukları da diğerine koymuştu.

"Emin misin?" Laura sordu. "Açılır kanepeyi almamızın bir sakıncası yok."

"değil. Zaten muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağım. Her şey bu kadar sıkışık olduğu için özür dilerim. Bu hafta sonu Hannah'yla eğlenmenizi istedim."

Jessica, Oscar'ın doğum günü için bir şeyler yapması gerektiğini fark ettiğinde Laura arkadaşıyla planlarını çoktan yapmıştı, ama bunun yerine onlara eşlik etmeyi hemen kabul ettiler.

"Benim için fark etmez." Laura ona gülümsedi, her zamanki gibi neşeliydi. "Şehirden uzaklaşmak güzel - ve Hannah gölün diğer tarafında sevimli bir adam gördüğünü düşündü."

Güldü. "Belki yarın ikiniz geri dönüp öğrenebilirsiniz. Çocuklar olmadan."

"Çalışmak zorundaysanız onları almamızın bir sakıncası yok."

"Hayır, Oscar'a çalışmayacağıma söz verdim. Bu gece yapılmayan her şey Pazartesi gününe kadar beklemek zorunda."

"Bu harika," dedi Laura yumuşak bir sesle. "Bazen biraz huysuz olduğumu biliyorum ama gerçekten senin ilgini istiyor."

Beklenmedik bir şekilde gözleri yaşardı. "Keşke ne yaptığımı bilseydim."

"Bir yolunu ."

Jessica'nın patronu o kadar ikna olmamıştı, çocuklar yattıktan sonra bir yakınlaştırma görüşmesi ayarladığında gözlüklerinin üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu sunumun mükemmel olması biliyorsun."

"Evet," dedi sakın bir sesle. "İşte bu yüzden geçen haftanın her dakikasını bunun üzerinde çalışarak geçirdim ve bugün izinli olmam gerektiği halde rakamları iki kez kontrol etmek için bu sabah geldim."

Bu da yolculuklarının başlamasını geciktirmiş ve Oscar'ın öfkesini artırmıştı. "Şehirden ayrılmak için iyi bir hafta sonu değil."

"Üzgünüm ama bugün Oscar'ın doğum günü ve söz verdim."

Sabırsız bir el salladı. "Önümüzdeki hafta kutlayabilirdiniz. Çocukların pek umurunda değil."

"Oscar'ın umurunda."

İç çekti ve parmaklarını masasına vurdu.

"Kaybınız için hepimiz çok üzgünüz ama altı ay oldu. Şimdiye kadar işleri daha düzenli hale getirmiş olacağınızı düşünmüştüm."

"Tüm performans hedeflerimi aştım."

"Ama o kadar odaklanmış değilsin. Belki de bir sonraki adım için hazır değilsin. şirketin başarısına adanmış birine ihtiyacım var."

Masanın altında yumruklarını sıktı ve yüzünü sakın tutmak için elinden geleni yaptı.

"Kendimi işime adanmış biliyorsun. Ve her zaman iş hayatı dengesinden bahseden sen değil misin?"

"Buna hayatınızın işinize karışmasına izin vermemek de dahil. Bu hafta sonu çalışıyorum."

Çünkü Bob'un evi idare eden ve çocuklarla ilgilenen bir karısı vardı. Jessica'nın çocukların sorumluluğunu paylaşacak kimsesi yoktu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bence şehre dönmeli ve yönetim kurulu toplantısı için her şeyin hazır olduğundan emin olmalısınız."

Bir dakika boyunca ona baktı, sonra başını salladı.

"Hayır. Oscar'a burada olacağıma dair söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim."

Ona ters ters baktı. "Eğer kurul sunumunda bir sorun çıkarsa..."

"O halde sorumluluğu ben alıyorum," dedi sessizce. "İyi geceler, Bob."

Görüşmeyi sonlandırdı ve sonra elleri titremeye başladı. Uzun zamandır bu terfi için çalışıyordu. Bob şimdi engellerse, tek alternatifi başka bir iş aramaya başlamak olacaktı

- Bu da çocukların hayatında daha fazla kesinti ve bir tane bulduğunda kendini kanıtlamak için daha uzun saatler anlamına geliyordu.

Parmakları klavyenin üzerinde geziniyor, yarı yarıya onu geri aramak istiyordu ama sonunda aramayı yapmadı. Bu doğru bir karardı - çocukların ona ihtiyacı vardı.

Bu kesinliğe rağmen, telefon görüşmesi bittikten ve kanepeye uzandıktan çok sonra bile hâlâ dönüp duruyordu. Tekrar arkasını döndü ve tam karşısında küçük bir yüz buldu. Bir şekilde çılgık atmamayı başardı.

"Ellie? Bir sorun mu var tatlım?"

Ellie cevap vermedi ama zaten hiç cevap vermezdi. Ailesi öldüğünden beri tek kelime konuşmamıştı. Jessica onu yarım düzine uzmana götürmüştü ama hepsi de fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığı konusunda hemfikirdi.

"Ona biraz zaman tanı," dedi sonuncusu, bir elini Ellie'nin uzun, siyah buklelerine koyarak. "Hazır olduğunda konuşacaktır."

Jessica anaç doktorun tavsiyesine uymuştu ama bu onu endişelenmekten alıkoymamıştı. Özellikle de Ellie'nin büyük, üzgün gözlerle ona baktığı bu gibi zamanlarda. Kızın yanaklarındaki gözyaşı izlerini görebiliyordu.

"Benimle birlikte tırmanmak ister misin?" diye sordu yorganı kaldırarak.

Ellie başıyla onayladı ve kanepeye tırmandı. Jessica kolunu narin küçük bedene doladı ve onu kendine çekti. Oscar, ileride boy atacağıнын işaretlerini şimdiden veren sağlam vücuduyla babasına çekmişti ama Ellie çok daha kırılgandı. Birbirlerine sokulurlarken uzun zamandır unuttuğu bir anı aklından geçti.

"Annen küçükken bazen bunu yapardı," diye fısıldadı.

Susie ondan on yaş küçüktü ve kız kardeşini sevmesine rağmen hayatları çok farklıydı. Hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı ama Susie'nin ona döndüğü zamanlar olmuştu, kabus gördüğünde onunla yatağa girmek gibi. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve sonra Ellie'nin minik elinin kendi elini okşadığını hissetti.

"Teşekkür , tatlım. Şimdi ikimiz de uyuyalım."

Şaşırtıcı bir şekilde sonunda uykuya daldı. Ama uyandığında kulübenin kapısı açıktı ve Oscar gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Jessica dönmeye çalıştı ve bir kanepa yayı omzuna saplandı. Diğer tarafa hareket edemedi çünkü Ellie hala Ona sokuldu, keskin küçük dirseği kaburgalarına saplandı. Uyuyan çocuğu rahatsız etmek istemediğinden, kendini rahatsız olmaya bıraktı, ama sonra yüzüne soğuk bir esinti geldi, gözlerini açmasına neden olacak kadar soğuktu.

Kabin kapısı ardına kadar açıktı. Lanet olsun. Bu ne zaman oldu? Yatağa ya da daha doğrusu kanepeye gittiğinde kapıyı kilitlediğine yemin edebilirdi. Açıklıktan içeri loş, puslu bir ışık giriyordu ve neredeyse tekrar uyumak istiyordu ama sonra etraflarını çevreleyen ormanı düşündü. Bir hayvanın kulübeye girmesini istemiyordu. İç çekerek dikkatlice kanepeden kalktı ve uyuyan Ellie'yi rahatsız etmemek için elinden geleni yaptı. Çocuk sadece yuvarlandı ve Jessica yorgani omuzlarına daha sıkı sardı.

Çocuklar onunla yaşamaya başladıktan sonra satın aldığı yumuşak örgü pijamalarıyla uyuyordu - artık onun için narin, dantelli elbiseler yoktu - ama ince, ipeksi malzeme kapı aralığından içeri giren soğuk havaya karşı çok az koruma sağlıyordu. Titreyerek kapıyı kapatmak için acele etti. Kapıyı çekip aşağı bakana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmedi.

Kulübeye girdiklerinde hepsi ayakkabılarını çıkarmıştı ve hepsi kapının yanında düzgün bir şekilde sıralanmıştı - Ellie'nin güzel deri bilek botları, her iki kızın daha fazla botu ve Ellie'nin küçük pembe spor ayakkabıları. Ama Oscar'ın örümcek adam spor ayakkabıları kayıptı.

Farkında olmadan onları yatak odasına götürmüş olmalı, diye düşündü ama ani bir huzursuzluk hissi kapladı içini. Sessizce yatak odasının kapısına doğru ilerledi ve dikkatle kolu çevirdi. Dikkatine rağmen, yatak odasının kapısını iterek açtığı anda gürültülü bir gıcırtı duydu. Pencereden içeri sızan loş ışık iki ranzanın da boş olduğunu göstermeye yetiyordu. Midesi bulandı, gerçeği kabullenmeyi reddetti ve elini üst ranzada gezdirdi, sadece iki kez kontrol etmek için.

Hiçbir şey.

Oscar neredeydi? Gece korkup Laura'nın yanına mı gitmişti? Kızların odasına giderken kalbi kaburgalarına çarptı ve kapıyı iterek açtı, artık sessiz olmaya o kadar dikkat etmiyordu.

Laura başını kaldırdı, uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı "Sorun ne?"

"Oscar yatağında değil."

Kız hemen ayağa kalktı.

"Banyoyu kontrol ettin mi?"

Laura'nın haklı olması için dua ederek hemen kontrol etmeye gitti. O da boştu. Kız ona katılırken Laura'ya umutsuz bir bakış attı.

"Nereye gitmiş olabilir? Ve neden?"

Laura onun omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Belki de dışarıda salıncaktadır?"

İkisi de aceleyle ön kapıya gittiler ama sundurma da boştu. Güneş henüz doğmamıştı ama kulübenin etrafındaki alanın boş olduğunu görmek için yeterli ışık vardı. Ağaçların arasından süzülen yoğun bir sis yapraklarla kaplı zemini gizliyordu ama parlak kırmızı bir nokta dikkatini çekti. Çıplak ayaklarının altındaki soğuk zemini görmezden gelerek oraya doğru koştu. Kırmızı, Oscar'ın topladığı küçük aksiyon figürlerinden birinden geliyordu. Onu bir gece önce onunla oynarken gördüğünden emindi ve ona sarılırken içini bir korku kapladı. Oscar nereye gitmişti?

"İşte." Laura onun yanında belirdi, Jessica'nın paltosunu ve botlarını ona doğru itti. Kız kendi ceketini giymişti bile. "Biz arama yaparken Hannah Ellie'yle kalacak."

"Polisi aramamız gerekmez mi? Ya da park kurulunu? Ya da birilerini?"

Aklından birbiri ardına korkunç senaryolar geçerken beyni uyuşmuştu. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

"Bence önce hızlıca bir kontrol etmeliyiz. Çok uzağa gitmiş olabileceğini sanmıyorum. Sen göle in, ben de piknik alanına gideyim. Eğer orada değilse, yardım çağırırız."

Jessica itaatkâr bir şekilde başını salladı. Her zaman sakın kalabilme yeteneğiyle övünürdü ama korku düşünme yeteneğini yok etmişti.

Laura onun elini sıkarak, "Onu bulacağız," diye söz verdi ve ormanın içinden piknik alanına doğru yola koyuldu.

Jessica ayaklarını botlarının içine soktu ve paltosunu omuzlarına çekti ama elleri paltoyu bağlayamayacak kadar titriyordu. Patikadan göle doğru aceleyle inerken onu göğsüne bastırmakla yetindi. Sis burada daha da ağırdı, suyun üzerinde alçakta asılı duruyordu ve önündeki birkaç metreden fazlasını zar zor görebiliyordu. Ona seslenmeye başladı ama sonra durdu.

Ya kaçsaydı? Ya onun sesini duyunca daha da uzağa kaçsaydı? Bu düşünce neredeyse fiziksel bir acıyla göğsünün ağrmasına neden oldu. Önce hızlıca bir arama yapmaya karar verdi, ahşap binaya doğru ilerledi.

yaz boyunca kanoların depolandığı raflar. Oscar dün akşam yemekte kano hakkında konuşmuştu. Yaklaştıkça sis, rafın dibine yığılmış küçük bir figürü görebileceği kadar dağıldı. Kız kardeşinin ona Noel'de aldığı parlak kırmızı ceketini giyiyordu, her ne kadar ceket ona çok küçük gelse de. İçini bir rahatlama dalgası kapladı.

"Oscar?" dedi kadın usulca ve Oscar başını kaldırıp baktı.

Belli ki ağlıyordu ve tedbiri, ağırdan almayı ve ona alışması için zaman tanımayı tamamen unutmuştu. Koşarak yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. Adam bir an için kaskatı kesildi ve kadın onu itmesi için kendini hazırladı ama sonra adam küçük kollarını boynuna doladı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Adamın ağırlığı dengesini bozarak onu sırt üstü yere düşürdü ama kız bunu umursamadı ve kendi gözyaşları akarken onunla birlikte ileri geri sallanmaya başladı. Hıçkırıklar nihayet sona erdi ve kendini geriye itti, kirli bir eliyle yüzünü sildi ama kucağında kaldı.

"Neden kimseye haber vermeden buraya geldin? Seni bulamayınca çok korktum."

Ona kaşlarını çatmaya çalıştı ama ıslak ve kirli yüzüyle sadece kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Umursayacağını düşünmemiştim."

"Elbette umurumda. Seni seviyorum, Oscar."

Adamın yüzündeki belirsizlik neredeyse kalbini kıracaktı ama sonra adam ona yaslandı.

"Seni bulamadığımda çok korktum," diye tekrarladı ve ona tekrar sarıldı. "Neden gittin?"

Birden ceketinin düğmelerinden birine odaklandı ve kirli parmaklarıyla düğmeyi kurcaladı.

"Belki sabah tekneleri geri koyarlar diye düşünmüştüm."

İçini çekti. "Korkarım hayır. Tüm göl aktiviteleri sezon boyunca kapalı."

"Annem beni kanoya götürürdü."

Düğmeyi biraz daha çekiştirdi ve düğme çözüldü. Ona suçlu bir bakış attı ama şu anda palto onun için en şeydi.

"Kaliforniya'da hava daha sıcaktı ve sanırım doğum gününde hala açıktı. Korkarım bu yıl için çok geç, ama belki baharda bir deneyebiliriz? Can yelekleri ile. Ve kürek çekecek biriyle," diye ekledi.

Her zamanki tiksintisine benzer bir ifadeyle başını salladı ama ona belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Sanırım bunu da yapamazsın?"

"Hayır, yapamam," diye kabul etti. "Ama belki Laura - Laura! Seni bulduğumu ona haber vermeliyim."

Telefonuna uzandı ama su kenarında telefon .

"Geri dönsek iyi olur. Laura da seni aramaya gitti. Hannah Ellie'yle kaldı ama kız kardeşin muhtemelen şimdiye kadar uyanmıştır."

Ayağa fırladılar ve o kararsız bir bakış attı. "Ağladığımı kimseye söylemeyin."

"Ben de ağlıyordum."

"Evet, ama sen bir kızsın."

Kolunu onun omzuna doladı ve sevincinden adam geri çekilmedi.

"Hem kızların hem de erkeklerin ağlamasına izin var," dedi kararlı bir şekilde. "Ama kimseye söylemeyeceğim."

Başını salladı ve aceleyle kulübeye doğru geri döndüler. Telefonunu kontrol etmeye devam etti, kapsama alanına girmesini bekliyordu ama hâlâ sinyal yoktu. Bu garipti - bir önceki gün çalışıyordu.

Sis aynı yoğunlukta devam ediyordu ve Jessica kulübeyi göremeden neredeyse kulübeye varmışlardı. Laura merdivenlerin dibinde durmuş siyah takım elbiseli bir adamla konuşuyordu ve Jessica kaşlarını çattı. Kız her şeye rağmen yardım mı istemişti? Hannah ve Ellie verandada duruyordu ve Laura aniden yere yığılmadan önce onların solgun, şok olmuş yüzlerine kısa bir bakış attı. Adam Laura'nın üzerine eğilirken Hannah haykırdı ve Oscar onu durduramadan onlara doğru koşmaya başladı.

"Sakın ona dokunma!"

Adam onlara doğru döndü ve kadın ilk kez adamın yüzünü gördü. Bir terslik vardı - teni plastik gibi pürüzsüz ve beyazdı ama gözleri kırmızı parlıyordu. Bir tür maske mi takıyordu?

Oscar'ın peşinden koşmaya başladı ama sonra soğuk bir el kolunu kavradı ve siyah takım elbiseli başka bir adam görmek için başını kaldırdı. Hayır, adam değildi. Bu kadar yakından bakınca adamın maske takmadığını ve lens takmadığını anlayabildi. Adam insan değildi.

Panikleyerek, çocuklara ulaşmaya kararlı bir şekilde onunla savaşmaya başladı ama o güçlü, soğuk pençeden kaçamadı. Korkunç derecede keskin dişlerin parıltısını gördü, sonra yakıcı bir acı boynuna saplandı ve dünya karardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jessica gözlerini yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaki beyaz metal bir duvarla açtı. Boynu zonkluyordu ve tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

ve rahatsızdı. Düşünceleri de aynı derecede katı ve yavaş görünüyordu ve sonunda olanları hatırlamadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca duvara gözlerini kırıştırdı. Oscar. Ellie ve kızlar.

Kendini dik durmaya zorladı ve ince bir şilte ile kaplı metal bir ranzada yattığını fark etti. Tam karşısında başka bir ranza vardı ve iki çocuk da onun üzerinde kıvrılmıştı. Bacaklarını acı içinde yere doğru sallarken bir rahatlama hıçkırığı yükseldi.

İlk dürtüsü onları kollarının arasına almak oldu ama kendini durdurdu. Nefes aldıklarını görebiliyordu ve hiçbiri yaralı görünmüyordu. Belki de onları uyandırmaya çalışmadan önce neler olup bittiğini anlamak daha iyi olacaktı.

Mekânın ön yarısında iki ranza daha vardı. Hannah bir tanesinde uyuyordu ama Laura ayaktaıdı ve odanın sonunu oluşturan cam duvarın önünde duruyordu. Jessica bir oda olmadığını kalbi sıkışarak fark etti. Bir hücreydi. Camın diğer tarafında da kulübeye gelen siyah takım elbiseli tuhaf adamlardan biri duruyordu.

Bir erkek de değildi. Işıkların beyaz, klinik parıltısı bayılmadan önce gördüğü şeyi pekiştirdi - o insan değildi.

Yani bir uzaylı mı?

Beyninin mantıklı tarafı hemen itiraz etti ama başka ne açıklaması olabilirdi ki? Hafif bir tıbbi kokuya sahip steril hücreden parlak, gizli aydınlatmaya ve kesintisiz cam duvarın diğer tarafındaki erkeğe kadar her şey gözlerinin onu yanıltmadığını iddia ediyordu.

"Laura?" Sesi sert ve cızırtılı çıkmıştı.

Kız hemen dönüp ona doğru geldi ve karyolaya geri oturması için onu zorladı.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Sanırım öyle. Ne oldu? Neredeyiz biz?"

"Uzaylılar tarafından kaçırıldığımızı söylesem bana inanır mıydınız?"

Laura ona gülümsemeye çalıştı ama bu en iyi ihtimalle acınası bir çabaydı. Jessica hücrenin önüne tekrar baktı. Erkek gitmişti ama kesintisiz cam levha ve ötesindeki pırıl pırıl beyaz koridor hâlâ tuhaf ve yabancı görünüyordu ve onu kaçıran erkeğin yüzünü hatırladı.

"Sana inanırdım."

"Ketaan ile konuşuyordum -"

"Konuşmak mı?" diye araya girdi.

"Evet. Bize bir çeşit çevirmen enjekte ettiler."

Kız boynunu ağrıyan yeriyle aynı yere sürttü ve başını salladı.

"Her neyse, Ketaan kendilerine Vedeckians dediklerini söylüyor. Tüccarlar ama Ketaan onların ticaretle uğraşan insanlar olduğunu bilmediğini söyledi."

"Gerçekten mi?" diye kuşkuyla sordu. "Peki bu Ketaan bize ne yapacaklarını söylüyor mu?"

"Bu konuda oldukça belirsizdi ama tahmin edebiliyorum, ya sen?"

İkisi birbirlerine baktı ve sonra Jessica çocuklara bakmak için döndü.

"Peki ya Oscar ve Ellie?" Sesi titriyordu.

"Bilmiyorum. Çocuk sıkıntısı olduğuna dair bir şeyler söyledi."

Uzaylı hücrenin önünde yeniden belirdi ve Laura ayağa fırlamaya başladı, sonra başını salladı.

"Bu Ketaan değil."

"Umurumda değil, onunla konuşmaya çalışmalıyım."

Yönetim kurulu toplantısında sunum yaparken kullandığı kurumsal güven havasını yansıtmaya çalışarak hücrenin önüne gitti.

"Affedersiniz. Sanırım bir tür yanlış anlaşılma oldu."

Kızıl gözleri kısa bir süre ona doğru kaydı, sonra açıkça onu görmezden geldi. Diğerlerine de aynı hızla baktıktan sonra ikinci bir uzaylıya bir şeyler söyledi. Ağızlarının hareket ettiğini görebiliyordu ama camın arkasından hiçbir şey duyamıyordu. Her nasılsa bu, ikinci uzaylının bir tür tablete bir dizi not almasını daha da korkutucu hale getirmişti.

Tekrar denedi.

"İsteddiğiniz başka bir şey yok mu? Dünya'daki pek çok kaynağa erişimim var."

Bu sefer ikisi de uzaklaşmadan önce ona bakmadılar bile. Omuzları çöktü. Laura'nın durumu değerlendirmesiyle ilgili tüm şüpheleri ortadan kalkmıştı. Artık

O değerlendirici bakışta öyle hesaplanmış bir şey vardı ki - sanki onlar sadece satılacak ürünlermiş gibi.

Ellie ayağa kalkarken hücrenin arkasından yumuşak bir inilti geldi, gözleri geniş ve dehşete düşmüştü. Jessica koşarak geldi ve onu kucağına aldı.

"Her şey yolunda, tatlım. Her şey yolunda," diye yalan söyledi küçük kızı kollarında sallarken, ama onları nelerin beklediğini düşünmek midesini korkuyla sıkıştırdı.

Oscar ve Hannah kısa bir süre sonra uyandılar. İki uzaylı daha durup onlara bakana kadar Oscar onlara inanmayı reddetti. İçlerinden biri müstehcen bir hareket yaptı ve diğeri uzaklaşmadan önce güldü.

"Onlar uzaylı. *Gerçek* uzaylılar," diye

fısıldadı. "Korkarım öyle."

Onun yanına sokuldu, omuzları titriyordu ama ağlamadı. Işıklar söndükten sonra ranzasında tek başına ağladı.

Gün uzun ve monoton geçmişti. İki kez cam duvarın bir kısmı kayarak açıldı ve yiyecek tepsileri hücreye itildi. Yemek en iyi ihtimalle yavandı ama çok daha kötü olabilirdi ve diğerlerini yemeye teşvik etti. Kızlar ellerinden geleni yaptılar ama Oscar sadece itip kaktı. Ellie onu tamamen görmezden geldi ve tekrar onun kucağına tırmandı.

Hiçbiri fazla konuşmuyordu ve hepsinin şok ve inançsızlığın bir bileşiminden muzdarip olduğundan şüpheleniyordu. Hücrenin arka tarafında küçük bir banyo keşfettiler, armatürler anlaşılacak kadar tanıdıktı.

Sonunda koridordaki ışıklar söndü. Çocuklara uzanmaları için ısrar etti ve hiçbirinin itiraz etmemesi kalbini sızlattı. Hannah da sırtı odaya dönük bir şekilde uzandı. Çok geçmeden camın dışında bir uzaylı belirdi ve bu kez Laura

aceleyle geldi. Onlarla konuşmak için hücrenin dışındaki kontrol paneline basarken Jessica da ona katıldı.

"Jessica, bu Ketaan. Daha önce neler olduğunu açıklamaya çalışan kişi oydu."

"Bayan Jessica."

Başını garip bir şekilde resmi bir jestle eğdi. Tüm uzaylılar benzer renklere sahipti, ama onu incelerken, diğerlerinden daha genç ya da en azından daha az kibirli görüldüğüne karar verdi.

"Bizi buradan çıkarabilir misin?" diye sordu ama adam başını salladı.

"Yapamam."

"Çocuklar bile mi?"

"Korkarım ki hayır. Ben düşük rütbeliyim ve onlar... değerli."

"Neden? Onlara ne olacak?"

"Çocuğu olmayan çok kişi var," dedi belli belirsiz ve kadın onu sıkıştırmaya devam etse de daha fazla ayrıntı vermedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ranzasına döndü, ancak Laura onunla alçak sesle konuşmaya daha uzun süre devam etti. Ketaan sonunda gitti ve Laura da uyumaya başladı.

Ve karanlıkta tek başına ağladı. Çocuklar için, kızlar için ve kendisi için ağladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Ertesi gün - geminin ışıklarının daha parlak olduğu dönem - bir önceki günün tam bir tekrarıydı. Ve bir sonraki gün de öyleydi. bir sonraki. Zaman acı verici bir monotonlukla geçti. En büyük zorluk çocukları oyalamaktı. Ellie'yi hikayeler ve el oyunları ile oyalamak biraz daha kolaydı ama Oscar'ın yerinde duramayan enerjisiyle baş etmek çok daha zordu.

Her gece gelip Laura'yla konuşmaya devam eden Ketaan, onlara önce kâğıt ve tuhaf türde kalemler, sonra bir zar seti ve son olarak da bir top sokuşturdu. Her ne kadar onları bunları saklamaları konusunda uyarsa da, hepsinin yardımı oldu. Ancak günde iki kez yapılan yemek teslimatları dışında, diğer uzaylıların hiçbiri ilgilenmiyor gibiydi.

"Neden onunla konuşup duruyorsun?" Hannah bir gün sordu. O noktada en az bir haftadır gemideydiler ve hepsinin sinirleri yıpranmıştı. "Hiçbir şey değişecek gibi değil."

"Biliyorum ama onunla konuşmayı seviyorum." "O da onlardan biri."

"Hayır, değil." Laura hemen onu savunmaya geçti. "Bu onun hatası değil - geminin köle ticareti yapacağını biliyordu."

"O zaman neden bu gemide?" Hannah kuşkuyla sordu.

"Başka seçeneği yoktu. Sosyal yapılarını tam olarak anladığımdan emin değilim ama sanırım geniş aile grupları var, ancak bunlar kan bağının yanı sıra mali düzenlemelerle de birbirine bağlı. Ailesi çok yüksek bir mevkide değil ve liderlerden birine bir tür borçları vardı. Ketaan'ı ona işçi olarak göndererek bu borcu ödemişler."

Jessica iç çekti. "Kulağa korkunç geldiğini kabul ediyorum ama kaçamaz mıydı?"

"Bunu daha önce düşündüğünü bile sanmıyorum. İtaatkâr olarak yetiştirildi, bu yüzden çok mutlu olmasa da bunu kabullendi." Laura ona küçük bir gülümseme verdi. "Ona kendi ayakları üzerinde durmayı öğretmeye çalışıyorum. Ve bu yolculuk konusunda gerçekten çok endişeli."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı

Hannah. Laura sesini daha da alçalttı.

"Bizi buradan çıkarmak için bir plan yapmaya çalışıyor."

"Hepimizi mi?"

"Elbette. Sizi terk etmeyeceğimi biliyor - hiçbirinizi."

"Gitme şansın varsa git," dedi Jessica . "Hepimizi alamayacak olsa bile. Ama umarım... umarım çocukları da yanında ."

Son sözcükleri söylerken boğazı düğümlenmek üzereydi ama sakın görünmek için elinden geleni yaptı. Hannah ağzını açtı, sonra yavaşça başını salladı.

"Evet, katılıyorum."

"Sizler en iyisisiniz, ama ben kimseyi geride bırakmayacağım," dedi Laura şiddetle.

"Oscar ve Ellie'yi kurtarmanın tek yolu buysa, bunu yapmalısın."

"olmayacak. Ketaan hepimizi çıkarabileceğini söyledi ve ben ona inanıyorum."

Jessica ve Hannah birbirlerine baktılar ama ikisi de kızla tartışmadı. Niyeti ne olursa olsun, Ketaan'ın onlarla birlikte kaçma şansı olduğuna hiç ikna olmamıştı. Diğer mürettebat üyelerinin ona nasıl davrandığını görmüştü ve Laura'nın onun düşük rütbesi hakkındaki hikâyesine inanmıştı. Hatta Ketaan'ın onların durumu hakkında gerçekten endişelenmiş olmasının bile mümkün olduğunu düşünmüştü. Ama diğerlerinin onu açıkça hor gördüğü gerçeği, bir kaçış planı yapma şansı olduğuna inanmayı daha da zorlaştırıyordu. Yanılıyordu.

İki gece sonra ışıklar söndü. Neredeyse hemen geri geldiler, ancak tanıdık beyaz parıltının yerini yanıp sönen kırmızı ışıklar ve bir alarm olduğu açıkça belli olan bir ses aldı. Her iki çocuk da gözleri kocaman ve korkmuş bir şekilde uyandı. Ellie kendini onun kollarına attı ve Oscar bile onun yanına geldi. Kız kolunu ona doladığında, Oscar da kızın yanına yaslandı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum, tatlım."

Laura ve Hannah da onlara katıldı, beşi de küçük karyolada toplanmıştı. Hücrenin cam duvarı aniden yana kaydı ve bir Vedeckian belirdi. Ketaan'ı şeytani kırmızı parıltısından tanıması bir an aldı ama Laura hemen ayağa fırladı.

"Neler oluyor?"

"Benimle gelin. Hızlı ve sessizce hareket etmeliyiz."

"Kaçış planın bu mu? Teşekkür ederim, Ketaan."

Laura kollarını ona doladı ve o da dondu kaldı. Jessica onun daha önce bir kıza sarılıp sarılmadığını merak etti.

"Şimdi bunun için zaman yok," dedi kararlılıkla ve Ellie'yi kollarına alarak ayağa kalktı, küçük kızın kolları boynuna yapışmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Laura geri adım attı ama Ketaan şaşkınlığını üzerinden atmadan önce bir saniye daha donup kaldı.

"Bu ."

Jessica Oscar'ın elini tuttu ve Vedeckian'ı hücreden çıkarken takip ettiklerinde küçük parmakları onunkileri kavradı. Birkaç kısa koridorda aceleyle ilerlerken alarm çalmaya devam ediyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Ketaan iki kez kızın duyamadığı bir şeyi dinlemek için durdu ve bir kez de onları duvara yaslanmaları için işaret etti. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki alarmın sesinin duyulabileceğinden emindi ama koridorun sonundan aceleyle geçen iki Vedecki'li onlara doğru hiç bakmadı.

Görüş alanından çıkar çıkmaz Ketaan tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer daha da hızlıydı. Kızın hafif kilosuna rağmen Ellie'yi taşımaktan kolları ağrıyordu ve başlamak istediği fitness programına bir an önce başlamayı diliyordu.

Bir koridor daha ve sonra Ketaan iki geniş kapının önünde durdu. Bir ışık parlaması oldu ve kapılar birbirinden ayrılmaya başladı. Donup kalmadan önce ancak bir el genişliğinde açıldılar. Ketaan küfretti ve o uzun, beyaz parmaklarıyla kapılardan birinin kenarına tutundu. Kapı inledi ama hareket etmeye başladı ve kadın ürperdi. Ne kadar güçlüydü?

Boşluğu genişletmeyi başardı ama Laura'ya geçmesini işaret ettiğinde hâlâ çok dar görünüyordu. Önce kız, sonra Hannah geçti. Oscar'ı geçmesi için teşvik etti, sonra Ellie'yi Laura'ya uzattı.

"Şimdi de sen," dedi Ketaan ve yutkundu.

Dar alanlardan nefret ederdi ve kızlar kadar ince değildi.

"Sığıcağımdan emin değilim."

"Ben uyacağım ve sen de uyacaksın," dedi kararlı bir şekilde.

Ona şüpheci bir bakış attı. Uzun boyluydu ama zayıftı - ve göğüsleri ve poposu yoktu.

", Jess teyze."

Oscar'ın endişeli yüzü onu ikna etti. Derin bir nefes aldı ve kendini açıklıktan geçirmeye çalışmaya başladı. Sağ kolu ve bacağı bunu başardı ama göğsünü içeri kaydırmaya çalıştığında kendini açıklığa sıkıştırdı. Kaburgalarına uygulanan baskı panikle nefes almasına neden oldu ama hava alamıyordu. Geri adım atmaya çalıştı ama o şekilde de hareket edemedi. Sıkıştığını anladığında kalbi kontrolden çıkmaya başladı.

"BEN... BEN..."

İki soğuk el omzunu ve kalçalarını kavradı ve sonra Ketaan itti. Basınç neredeyse dayanılmaz bir şekilde arttı ve açıklığın kenarının sırtındaki deriyi yırttığını hissetti, ama sonra geçti. Ketaan onu açıklıktan geçerken takip ederken iki çocuk da onu yakaladı.

"Güç kullandığım için özür dilerim. Yaralandınız mı?"

Başını iki yana salladı. Sırtındaki aşınmış derinin acısı, kapıya sıkışmış olmanın verdiği dehşetin yanında hiçbir şeydi.

"Ben iyiyim. Gerçi sana sığınmayacağımı söylemiştim."

Birden ağızındaki keskin beyaz dişler parladı. "Ama sen yaptın. İşin bitti."

"Sanırım buna itiraz edemem. Şimdi ne olacak?" "Beni takip edin."

Karanlık bir mağaranın içindeydiler. Burada alarmin sesi kısılmıştı ve sadece bir acil durum ışığı yanıp sönüyordu ama nedense hepsi Ketaan'ı takip ederken bu durum karanlığı daha da korkutucu hale getiriyordu. Bir SUV'den çok daha büyük görünmeyen küçük bir geminin önünde durdu - eğer bir SUV'nin zırhlı yanları ve kısa güdük kanatları olsaydı. O

aracın yan tarafındaki bir kontrol panelini manipüle etti ve arka kısmın bir kısmı kısa bir rampa oluşturacak şekilde aşağı indi

İçerisi küçük, karanlık ve korkutucu görünüyordu ama beyaz hücreden daha iyi olmalıydı. Ellie'yi tekrar kucağına aldı ve gemiye tırmandı. Kova tipi koltuklar her iki tarafta da sıralanmıştı ve Ketaan öne doğru ilerlerken onları kemerlerini bağlamaya teşvik . Kapı kapandı ve hafif bir uğultunun ardından araç yerden yükselirken ani bir ağırlıksızlık hissi duyuldu.

Uçak hangar kapılarına benzeyen kapılara yöneldi - kapalı hangar kapıları - ama sonra kör edici bir ışık parlaması oldu. Tekrar görebildiğinde kapılar yok olmuştu ve görebildiği tek şey uçsuz bucaksız bir uzaydı.

"Vay canına," dedi Oscar, gemi karanlığa doğru yol alırken gözleri kocaman açılmıştı. "Uzay."

"Son sınır," diye mırıldandı.

Adam ona şaşkınca baktı ama Hannah baş döndürücü bir sesle güldü.

"Gerçekten özgür müyüz?"

"Henüz değil," dedi Ketaan acımasızca ve onun hızlandığını hissetti.

Dakikalar geçerken gergin bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Beş. On.

Tam rahatlamaya başlamıştı ki ani bir patlama gemiyi sarstı ve onları uzayda çaresizce yuvarlanmaya gönderdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

C aptain Vadrar Tar'Craten metal yemini masasından aldı ve elinde evirip çevirdi. Bunu ona babası vermişti.

Çok uzun yıllar önceydi ve bazen bunu neden sakladığını merak ediyordu. Artık var olmayan bir yaşam tarzının dokunaklı bir hatırlatıcısıydı. Kızıl Ölüm -Konfedere Gezegen sistemlerini harap eden veba- Ciresia'yı vurduğunda neredeyse her şeyi yok etmişti. Milyarlarca insan kaybetmişlerdi ve daha da kötüsü, tüm dişilerini ve onlarla birlikte ırklarının devam edeceğine dair umutlarını da kaybetmişlerdi.

Konsej yapay üreme deneyleri yapmakta ısrar etmişti ama başarı oranları son derece sınırlıydı ve böyle bir ortamda yetişen herhangi birinin istikrarı konusunda şüpheleri vardı. Tenrac yeterince büyür büyümmez ölmekte olan gezegeni terk etmişti.

Sanki bu düşünce onu cezbetmiş gibi, kapı hızla çalındı ve ardından Tenrac içeri girdi; Vadrar eski koğuşuna gülümsedi. İki aile uzun yıllardır arkadaştı ve Kızıl Ölüm ikisini de yalnız bıraktığında Vadrar, o zamanlar henüz yirmili yaşlarında olmasına ve Tenrac'ın kendisinden on yaş küçük olmasına rağmen otomatik olarak genç erkeğin sorumluluğunu üstlenmişti.

Ciresia'da sekiz yıl daha kalmışlar ve toplumlarını yeniden inşa etmeye çalışmışlardı. Ancak Tenrac on sekizinci yaş gününde Vadrar'a gelip ayrılmak istediğini söylemişti.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama herhangi bir yer burada kalmaktan daha iyi olmalı."

O da aynı fikirdeydi. Hayatta kalanların çoğu başkentte toplanmış olsa da, etrafları her gün ne kadar çok şey kaybettiklerini hatırlatan şeylerle çevriliydi. Konsey'in uygarlıklarını yeniden canlandırma çabaları her geçen yıl daha da umutsuzlaşıyor gibiydi. Tenrac artık reşit olduğuna göre, tohumunun çekilip Konsey'in sperm bankalarına eklenmesi gibi rahatsız edici ve aşağılayıcı bir sürece tabi tutulacaktı. Bunca yıl sonra bile Vadrar bu süreçten hâlâ nefret ediyordu.

"Sanırım ikimiz de gitmeliyiz," dedi sonunda ve Tenrac ona rahatlamış bir sırıtışla karşılık verdi.

"Güzel. Sensiz gitmek istemedim ama görev bilincinin seni burada tutup tutmayacağından emin değildim."

"Bir Cire savaşçısı her zaman görevini yapar."

"Biliyorum." Tenrac ona bir kez daha sırtıttı. "Bunca yıldır bunu bana sen öğrettin. Ama kendine karşı da bir görevin olduğunu düşünmüyor musun? Burada daha mutlu değilsin."

"Mutluluk mu?"

Tenrac oldukça haklı olmasına rağmen, bunu hiçbir zaman yol gösterici bir ilke olarak görmemişti. Görevini yapmaya devam etmiş olsa da Ciresia'da mutlu değildi. Ama aynı zamanda genç koğuşuna karşı da bir görevi vardı ve vicdanını rahatlatmak için istifa etti.

Belki de ikisinin de sonunda Konfedere Gezegenler Devriye gücünün üyeleri olmaları şaşırtıcı değildi. Onun durumunda, bu onun amaç duygusuna uyuyordu. Tenrac'ın bir zamanlar

daha çok macera vaadiyle motive oluyorlardı ve son on yılda bunu bol bol yaşamışlardı. Tenrac'ın yüzündeki beklentiye bakılırsa Vadrar daha fazlasını yaşayacaklarından şüpheleniyordu.

"Ne oldu?"

"Az önce bir Vedeckian gemisi tespit ettik."

Bir iniltiyi bastırdı. Vedeckyanlar ama müşteri ya da kargo olarak neyle ya da kiminle iş yaptıkları konusunda pek titiz değillerdi. Türlerin hepsi Cire kadar acı çekmemiş olsa da, birçoğu Kızıl Ölüm yüzünden dişilerini kaybetmişti. Kâr fırsatının farkına varan Vedeckyanlar köle ticaretine başladılar ve Devriye bu akışı durdurmak için sürekli bir mücadele içindeydi.

"Burada ne yaptıklarını merak ediyorum. Yakındaki sistemlerin hiçbirinde yerleşim yok."

Tenrac neredeyse neşeyle, "Sanırım bir şey arıyorlar," dedi. "Arama manevraları yapıyorlar. Çok etkili değil - henüz bizi fark etmediler bile."

"Pekâlâ. Bakalım kendileri için ne söyleyecekler."

Birlikte kamarasından çıktılar ve köprüye yöneldiler. Sacla zaten oradaydı. Yaşlı Trevolorianlı kadın yetenekli bir pilottu ve onun ikinci komutanıydı. Gezegenine Kızıl Ölüm sadece hafifçe dokunmuştu ama eşini kaybetmişti ve o da başka bir yerde ikinci bir hayat aramıştı.

"Rapor."

Sacla görüntü ekranındaki görüntüyü işaret etti.

"İzledikleri yola bakılırsa, sanırım bir sinyal almaya çalışıyorlar."

"Burada ne arıyor olabileceklerini merak ediyorum. Orada -"

O devam edemedi, ekrandaki gemi aniden yörüngesini değiştirdi ve onlara doğru yöneldi.

"Burada olduğumuzu biliyorlar."

Tenrac'ın yüzü heyecanla parlıyordu ama Vadrar yemin etti. *Koruyucu* silahlı olmasına rağmen, öncelikle keşif için tasarlanmıştı, çarpışma için değil. Vedeckian gemisi çok daha büyüktü ve şüphesiz daha iyi silahlanmıştı, ancak Vedeckianlar kazançlarının çoğunu silahlara harcamaya inanmazlardı. Genellikle çatışmadan kaçınmayı tercih ederlerdi, bu da ona neden şimdi onlarla yüzleşmeye bu kadar niyetli göründüklerini merak ettiriyordu.

"Onları selamlamayı dene," diye emretti dümene geçerken. Sacla başıyla onayladı ve bir kanal açtı.

"Ben devriye gemisi *Protector*'dan Kaptan Vadrar. Kendinizi tanıtın."

Yanıt yerine, diğer geminin yan tarafında bir ışık parlaması belirdi. Saniyeler sonra gösterge panelindeki ışıklar titrerken köprü sarsıldı. Tenrac küfrederken kaçınma manevralarına başladı.

"Lanet olsun. Bu bir isabetti. Ben makine dairesinde olacağım." Sacla Vadrar'a endişeli bir bakış atarken

Tenrac havalandı. "Çatışmaya giriyor muyuz?"

Vedeckian gemisi tekrar ateş açtı ancak bu sefer isabet kaydedemediler.

"Başka seğeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Onları atlatacak kadar hızlı değiliz. Ateşe karşılık verin."

Konsolunun üzerine eğilen Sacla'nın yüzünü şiddetli bir gülümseme aydınlattı. İlk atış boşa gitti ama ikincisi tam isabetti.

"Onları tekrar selamlayın. Ateşi kesmelerini söyle."

Vedeckians komutu görmezden geldi, bunun yerine atışlarının sıklığını arttırdı. Gösterge panelindeki ışıklar tekrar titredi. Küfretti ve gemiyi bir tarafa doğru döndürdü. *Koruyucu*'yu indirmeye çalışırken Vedeckian gemisinde neredeyse sürekli olarak ışıklar yanıyordu, ama sonra bir ışık patlaması daha oldu, o kadar parlaktı ki tüm görüntü ekranını beyaza çevirdi. Işık söndüğünde, uzayda yüzen enkaz parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Saela'ya kaşlarını çatı.

"Bu nasıl oldu? Silahlarımız bu kadar hasara yol açmaz."

"Yaptıklarını sanmıyorum." Tüylü ibiğini salladı. "Sanırım silahları aşırı ısındı - iyi silahlar almak ya da bakımlarını yapmak için para harcayamayacak kadar cimri olduğunuzda böyle olur."

"Ne büyük kayıp. Hayatta kalanları ya da bir kaçış kapsülüne dair herhangi bir işaret olup olmadığını tarayın," diye emretti.

"Bir sorunumuz var." Tenrac telsizden söyledi. "İkinci vuruş biraz hasara yol açtı."

"Ne kadar kötü?"

"Tamir edebilirim. Muhtemelen. Ama uzaydayken olmaz."

"En yakın uzay istasyonu en az yarım günlük mesafede," dedi Saela. "Bunu başarabilir miyiz?"

"Hayır. İki saatten az tam gücümüz kaldı. Daha yakın bir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "En yakın yerleşim yeri orası."

"Yerleşim varsa endişelenmeyin," dedi. "Yaşamı destekleyecek bir yer var mı?"

Saela çizelgelerinin üzerine eğildi, sonra başını salladı.

"Bu sistemdeki dördüncü gezegenin solunabilir bir atmosferi var. İki saatten az bir mesafede olmalı."

"O zaman oraya gidelim ve Granthar'ın yüzümüze gülmesi için dua edelim."

Tenrac köprüye döndü ve üçü gergin bir sessizlik içinde oturarak gezegenin yaklaşmasını izlediler. Gemi periyodik olarak titremeye başladı, titreşimler gövdeyi gıcırdatıyordu. Kendini Tenrac'ın uzun zaman önce söylediği şeyi düşünürken buldu. Mutluluğu bulmuş muydu? Yoksa bir görevi başka bir görevle mi takas etmişti?

Özellikle şiddetli bir titremenin ardından Tenrac elini duvara koyarak hafifçe sıvazladı.

"Hadi kızım. Başarabilirsin." Vadrar'a baktı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Beni Ciresia'dan uzakta takip etmeye karar verdiğin için hâlâ memnun musun?"

"Öyleyim. Hiçbir pişmanlığım yok."

Saela homurdandı. "Pişmanlıklarım var. O ateşli küçük Regtenian'ı sevgilim olarak almalıydım."

"Neden ?"

"Ehh." Saela omuz silkti, yüzü asıldı. "Bunca yıl sonra bile Errol'a ihanet etmiş gibi hissederdim. Onsuz bu kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"En azından birlikte geçirdiğiniz zamanın anısına sahipsiniz." "Evet, ama bu uzun bir gecede soğuk bir teselli olabilir."

Onun haklı olduğunu biliyordu ama sahip olabileceği tek şey o uzun yalnız gecelerdi. Bir Cire erkeği yalnızca bir Cire dişisiyle çiftleşme bağı kurabilirdi. Bu bağ olmadan tatmin edici bir cinsel deneyim bile mümkün değildi çünkü bu bağ olmadan gerçek bir doruğa ulaşamazdı. Kendisi hiç böyle bir girişimde bulunmamıştı ama Tenrac birkaç kez denemiş, sadece hayal kırıklığına uğramış ve üzgün bir şekilde geri dönmüştü. Koğuş arkadaşının kaçırdığı onca şey için kalbi acıyordu. Kendisinin kaçırdığı şeyler.

Gezegeenin dış atmosferine ulaştıklarında gemi neredeyse sürekli titriyordu ama Tenrac rahatlamış bir iç çekti.

"İniş için yeterli gücümüz var." "Bu

çok tuhaf," diye mırıldandı Saela.

"Ne oldu?"

"Bir sinyal alıyorum. Zayıf ve aralıklı ama kesinlikle var."

"Bunu teşhis edebilir misin?"

Kulağındaki vericiye tekrar dokundu, sonra başını salladı.

"Hayır, ama bulunduğumuz yer göz önüne alındığında, Vedeckians'ın şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum."

"Ona doğru gidin. Eğer Vedeckyanlar bu yüzden bizimle yüzleşmek istiyorlarsa, neyin peşinde olduklarını öğrenmeyi çok isterim."

BÖLÜM ALTI

L Görünüşe göre *Oscar kamp yapma isteğine kavuşmuş*, diye düşündü Jessica, saran ağaçlara hüzünle bakarak. Devasa Pürüzsüz koyu mor gövdeleri olan yabancı ağaçlar, tüylü lavanta yapraklarından oluşan bir başlığa dönüşmeden önce büyük bir yükseklığe kadar yükseldi. Yapraklar ışığı yeterince engelleyerek ağaçların altındaki alana, tuhaflığına rağmen tuhaf bir şekilde sakinleştirici hissettiren loş mor bir parlaklık veriyordu. Devasa, ölü yapraklar ağaçların altındaki zemini kirletiyordu ve onları daha büyük ve daha kalıcı bir barınak oluşturmak için kullanmaya karar vermişti.

Kalıcı bir barınak.

Hâlâ bu gezegende, belki de sonsuza dek mahsur kaldıkları gerçeğini kabullenmekte zorlanarak titredi. Ama yine de, bir gezegende mahsur kalmak uzayda sonsuza kadar yüzmekten daha iyiydi.

Uzayda yuvarlanmalarına neden olan patlamadan sonra Ketaan kaçış gemisi üzerindeki kontrolünü yeniden kazanarak onu yaşanabilir en yakın gezegene doğru yönlendirmeyi başarmıştı. Ne yazık ki gemi, çabalarına rağmen inişi korkunç bir hız trenine dönüştürecek kadar hasar almıştı. Atmosferde dibe çakıldılar, ardından devasa ağaçlardan birkaçıyla çarpıştılar ve sonunda yere çakılmadan önce birinden diğerine sektiler.

Çocuklar çığlık atamayacak kadar korkmuşlardı, gemi nihayet sarsılarak durduğunda solgun ve dehşete düşmüş yüzleriyle ona bakıyorlardı. Hepsi yaralanmış ve sarsılmıştı ama sadece Ketaan ciddi şekilde yaralanmış, geminin burnu yere çarptığında kolunu kırmıştı.

Şaşkın bir sessizlikten sonra Laura Ketaan'ın yanına koştu ve yarası için hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Onlar kolunu bağlamak için ellerinden geleni yaparken Ketaan metanetli bir sessizlik içindeydi ama Jessica onların tıbbi becerilerine pek güvenmiyordu. Aysız bir gecenin karanlığı gemiyi sarmıştı ve karanlığa göz attıktan sonra, çevrelerini keşfetmeden önce sabaha kadar beklemeye karar vermişlerdi.

Önce çocuklar uykuya dalmış, kaçıışın şokuyla bitkin düşmüşlerdi. Hannah da onları takip etmiş, hatta Laura bile sonunda uykuya dalmıştı. Ketaan'ın sandalyesinin yanında, onun yerine oturması için ısrar etmesine rağmen yerde oturuyordu ve başı Ketaan'ın dizine yaslanmıştı. Jessica önce ona sonra da Ketaan'a baktı. Gözleri açıktı, yüzü çizilmiş ve yorgundu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu sessizce.

Anlamamış gibi davranmadı. "Bu iyi değil. Sistem ıssız ve büyük ticaret yollarından uzakta. Bu yüzden -"

"Kaptanınız bu yüzden mi onu kullanıyordu?"

"Korkarım öyle. Bu gemi bir yardım sinyali yayıyor ama sanırım verici kaza sırasında hasar görmüş. Sinyal çok zayıf." Kolundaki askıya baktı. "Eğer sinyal , muhtemelen bir Vedeckian gemisi olacaktır. Bizi aramak için geri döneceklerinden şüpheleniyorum."

Derin bir nefes aldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Tüm bunları yaşamış olmak, sadece o beyaz hücreye geri dönmek için...

"Tamamen kapatmak mümkün mü?"

"Olabilir. Ama o olmadan kurtulma şansımız yok. İsteddiğiniz bu mu?"

miydi? Uyuyan çocuklara baktı.

"Gerçeği istiyorum - tüm gerçeği. Eğer bizi bulurlarsa, onlara ne olacak?"

"Satılacaklar. Hepiniz satılacaksınız. Genç dişiler..." Laura'ya baktı ve sesi yumuşadı. "Çok sayıda çaresiz erkek var. Bazıları eş, yoldaş arıyor."

Ona tekrar baktı ve sesi sertleşti. "Diğerleri kadınları sadece cinsel kullanım için arar, ya kendileri için ya da bir meta olarak."

"Beni genç bir kadın olarak saymadığınızı varsayıyorum," dedi kuru bir sesle, dehşetini gizlemeye çalışarak. Neden kaçırıldıklarından zaten şüphelenmiyor değildi.

"Hayır, ama bana çeşitli yaş ve... kullanımlar için bir pazar olduğu söylendi."

Ürperdi.

"Peki ya çocuklar?"

"Şanslılarsa, varisleri olarak hizmet edecek, soylarını devam ettirecek bir çocuk arayan biri tarafından satın alınırlar." Tereddüt etti. "Ya da muhtemelen gelecekteki bir eş olarak."

Ne tür bir insan bir çocuğu eş olarak düşünür? Her iki seçenek de onu dehşete düşürüyordu - bu yabancı gezegende hayatta kalmaya çalışmak ya da tekrar yakalanıp köle olarak satılmak. Etraflarını saran karanlığa baktı.

"Burada hayatta kalabilir miyiz? Bu gezegende?"

Kaşlarını çattı. "Burada medeniyet yok."

"Bunu anlıyorum ama yiyecek var mı? Su içmek için güvenli mi? Peki ya hastalık ya da yırtıcı hayvanlar?"

Düşünceli görünüyordu. "Gemiye getirildiğinizde hastalıklara karşı aşılanmıştınız. Su arıtılabilir. Ben yapamam

Yiyecek olduğunu garanti edebiliriz ama güvenli olduğundan emin olmak için bulduğumuz her şeyi test edebiliriz. Ayrıca yırtıcı hayvanları da tarayabilirim."

Kulağa uygulanabilirmiş gibi geliyordu, ancak gezegende kalmaları durumunda çok daha fazlasının söz konusu olacağını biliyordu.

"Eğer burada hayatta kalabilirsek, sanırım tekrar yakalanma riskini almaktansa bunu yapmayı tercih ederim. En azından birlikte oluruz. Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti.

"Gidecek hiçbir yerim yok. Eğer bir Vedeckian gemisi olduğumuz anlaşılırsa, idam edileceğim."

Bunu oldukça sakın bir şekilde söyledi ama kadın ona dehşetle baktı. "Bu kaçıışı planlarken bunu biliyor muydun?"

"Evet." Tekrar Laura'ya baktı. "Ama risk almaya değer gibi görünüyordu."

"O zaman sabah kızlarla konuşalım. Eğer kabul ederlerse, vericiyi devre dışı bırakırız."

Gün ışığı kamarayı aydınlatmadan önce biraz uyumayı başardı ve Ketaan'ın güvenli olduğuna dair güvencesiyle kapıyı dikkatlice açtı. Sıcak, nemli hava geminin içine doldu ve bir çeşit çiçek kokusuyla kaplandı. Gemi ağaçların arasından geçtikten sonra, maviler ve morlar renginde otlarla dolu bir çayırın bir tarafında durmuştu. Devasa ağaçlar çayırın üç tarafını çevreliyordu ve dördüncü taraf boyunca bir nehir akıyordu. Yabancı görünümüne rağmen sakın ve huzurlu görünüyordu ve rahat bir nefes aldı.

Kızlar kısa bir süre sonra uyandılar. Çocuklar hâlâ uyuyordu, bu yüzden seçeneklerini açıklamadan önce ikisini de dışarı çağırdı. Tek bir bakış onları kaçış aracının bir daha asla uçamayacağına ikna etmeye yetti - burun tamamen buruşmuş ve güdük kanatlardan biri kırılmıştı.

Laura dudağını ısırды, sonra başını salladı.

"Burada birlikte olmayı tercih ederim."

Kız konuşurken Ketaan'a bakıyordu ve Jessica, cam duvar artık onları ayırmadığı için ikisi arasındaki ilişkinin ne kadar hızlı gelişeceğinden endişe duyarak bir iç çekişi bastırdı.

Hannah'nın karar vermesi daha uzun sürdü ama sonunda kabul etti ve çevrelerine hüznle baktı.

"Ben mühendis olmak için eğitim alıyordum, hayatta kalma uzmanı olmak için değil."

"Hepimiz öğrenmek zorunda kalacağız. Ama gemideki teknoloji bize yardımcı olacak."

Hannah'nın yüzü aydınlandı ve Ketaan iş göremez durumda olduğu için onun talimatlarını izlemeye ve vericiyi motorun enkazından çıkarmaya gönüllü oldu. Verici kontrolleri artık çalışmıyordu ve sonunda Hannah motoru incelemeye devam ederken onu nehre atmaya karar verdiler.

"Bu bir iletişim sistemi mi? Bizi kaçıran o piçlerden başka birinden yardım istemek için kullanabileceğimiz bir yol var mı? Sen dahil değilsin Ketaan," diye hızla ekledi.

Ketaan uzun bir tereddüt etti. "Devriyeye ulaşabilirsek bize yardım edebilirler. Onlar yasaları uygularlar."

"Bu mümkün mü?" diye sordu umutla. Adam

bir kez daha tereddüt etti.

"Bu mümkün ama pek olası değil. Onarımlar yapılabilse bile sistemin dışına ulaşmak için yeterli güce sahip olamayız."

"Ama bu bir şans olabilir mi?"

"Evet."

"Güzel. O zaman ne yapabileceğime bakarım."

Artık karar verildiğine göre Jessica'nın ilk önceliği daha büyük bir barınak yapmaktı - bu yüzden yapı malzemesi olarak kullanmak üzere büyük yaprakları topluyordu. Önceki gecenin bilinmeyen karanlığında kaçış kapsülünün sağlam metali için minnettar olmasına rağmen, dört yetişkin ve iki çocuğun rahatça dinlenmesine izin verecek şekilde tasarlanmamıştı.

Oscar aniden omzunda belirerek, "Bence balığa çıkmalıyız," dedi.

"Nehirde hiç balık olup olmadığını bilmiyoruz. Ya da varsa bile yenilebilir olup olmadıklarını."

"Ketaan olduğunu söyledi," dedi kaşlarını

çatarak. "Balık olduğunu mu söyledi?"

"Orada... yaşam formları olduğunu söyledi."

Bu hiç de hoşuna gitmemişti. Yaşam formları derken neyi kastediyordu? Balıktan yılan, timsaha kadar her şey olabilirdi bu - ya da uzaylı muadilleri.

"Ne kadar büyük olduklarını söyledi mi?"

Oscar başını salladı. "Ama umarım gerçekten büyüktürler."

Bir an için ona bunun söz konusu olmadığını söylemeyi düşündü, sonra bunun yerine daha pratik yönle odaklanmaya karar verdi.

"Korkarım hiç oltamız yok."

"Bir tane yapabilirim," dedi muzaffer bir edayla. "Uzun bir sopa ve hayatta kalma kitinden biraz misina kullanabilirim. Ketaan bir parça telden kanca yapabileceğini düşünüyor."

Oscar'a söyledikleri hakkında Ketaan'la ciddi bir konuşma yapması . Ayrıca Oscar'ın suya yaklaşmasına izin vermeden önce bu teorik yaşam formları hakkında daha fazla bilgi edinmek niyetindeydi. Ama bu arada Oscar'ın olta üzerinde çalışmasına izin vermenin bir zararı olmazdı.

"Pekala," diye kabul etti. "Neden ne yapabileceğine bakmıyorsun? Ama bensiz suya yaklaşmayacağına söz ver."

"Evet, evet."

Heyecanla zıplayarak uzaklaştı ve söylediğini gerçekten duymuş olmasını umdu. Ona göz kulak olmaya karar vererek büyük yapraklardan ikisini aldı ve geminin enkazına doğru sürüklemeye başladı.

O bunu yaparken, Ellie yanında Hannah'yla birlikte sekerek geldi ve elinde çiçeğe benzeyen bir avuç dolusu şey tutuyordu.

"Bunlar çok güzel, tatlım, ama belki..."

Kızın ışıldayan gülümsemesine baktı ve durdu. Muhtemelen çiçek toplamının bir zararı yoktu. Var mıydı? Kız kardeşi kuşkusuz yabancı bir vahşi doğada bile ne yapacağını bilirdi, ama o tamamen boyunu aşıyordu.

"Aslında çiçek olduklarını sanmıyorum," dedi Hannah düşünceli bir ifadeyle. "Onlara daha yakından bakarsan, aslında bir tür mantar olduğunu düşünüyorum. Yenilebilir bile olabilir."

"Sence bunlar mantar mı?" Hayatta kalma kitinin bir parçasını oluşturan kurutulmuş erzaktan başka bir şeye sahip olmak güzel olurdu.

"Sanırım öyle ve Laura, Ketaan'ın zehirli olmadıklarından emin olmak için onları tarayabileceğini söyledi."

"Senin için sorun olur mu, Ellie? Çiçeklerini kemirebilir miyiz?"

Ellie başını eğdi, sonra ciddiyetle başını salladı.

"Teşekkür ederim, tatlım. Neden siz ikiniz gidip Ketaan'dan onları taramasını istemiyorsunuz?"

"Şu dalları taşımana yardım etmemi ister misin?" Hannah sordu.

"Ben iyiyim. Ellie'ye göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"O sorun değil." Hannah başını salladı. "Öte yandan Oscar başka bir mesele."

"Biliyorum, ama umarım bir olta yapmak onu en azından bir süre meşgul eder."

Hannah güldü ve Ellie'nin elinden tutarak onu çayır boyunca geri götürdü. Jessica tekrar yaprakları aldı ve yavaşça onları takip etti.

Kalıcı bir barınak, diye tekrar düşündü ve titredi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jessica iyi uyuyamamıştı. Kızların yardımıyla, enkazın yanında bir tür çadır inşa etti. Bu çadırın temelinde Ketaan'ın etrafta yaptığı taramalara göre çevrede büyük bir yırtıcı hayvan yoktu, bu yüzden orada uyumanın yeterince güvenli olacağına karar verdiler.

Ancak barınak onlara yayılabilecekleri bir alan sağlamış ve yere yerleştirdiği yapraklar biraz yastıklama sağlamış olsa da, yine de yerde uyuyorlardı - daha önce hiç yaşamadığı ve memnuniyetle özleyeceği bir deneyim. Etraftaki vahşi doğadan gelen yaşam sesleri hava karardıktan sonra artıyor gibiydi - böceklerin tıkırtısı ve vızıltısı, otların yumuşak hışırtısı ve bir keresinde daha da korkunç bir aniden sona ermeden önce omurgasından aşağı bir dehşet dalgası gönderen delici bir çığlık.

Bu alışılmadık durum onu çaresiz hissettirdi ve kararlarını ikinci kez tahmin etmekten kendini alamadı. Her şeye rağmen tehlike sinyalini saklamalılar mıydı? Her uykuya daldığında, çocukların başına bir şey geldiğine dair bir kâbus görüyor, hâlâ güvenle yanında olup olmadıklarını bir kez daha kontrol etmek için sarsılarak uyanıyordu. Sabahın erken saatlerine kadar nihayet daha derin bir uykuya dalabilmişti.

Yaprakların arasından sızan gün ışığı onu uyandırdı ve bir kez daha otomatik olarak çocukları kontrol etti. Oscar sırt üstü yatıyordu.

ağız açık, burnunu çeker gibi sesler çıkarıyordu ama Ellie artık onların arasında değildi. *Oh hayır - yine mi?*

Küçük kızın diğerlerinden biriyle kucaklaştığını düşünerek doğruldu ve sıranın aşağısına baktı. Hannah'nın yanındaki yer boştu ve Laura ile Ketaan arasında Ellie kadar küçük biri için bile yeterince yer yoktu. Onların yakınlığı tamamen ayrı bir sorundu ve beklemesi gerekiyordu.

Belki de Ellie sadece tuvaleti kullanmaya gitmişti? Sakin kalmak için elinden geleni yaparak sessizce ayağa kalktı ve kabı hızlıca kontrol etti. Gemi boştu. Gece duyduğu çığlığı ve yakındaki nehri hatırlayınca kalbi hızla çarptı.

Kızın sadece daha fazla "çiçek" toplamaya gitmiş olması için dua ederek kapı kanadını kaldırdı ve çayıra doğru adım attı. Ellie görünürde yoktu. Nehir olmaz. Lütfen Tanrım, nehir olmasın.

Diğerlerini uyandırmak için geri dönmeye başladığında, açıklığın uzak tarafındaki ağaçların arasında bir anlık bir hareket yakaladı. Bir saniye sonra Ellie ortaya çıktı ve mutlu bir şekilde kampa doğru koşmaya başladı. Jessica rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladı ve aceleyle ona doğru koştu - ancak Ellie'nin yalnız olmadığını fark etti.

Küçük kız bir hayvan taşıyordu; kolları hayvanın göğsüne dolanmış, vücudunun geri kalan kısmı da önünden aşağı sarkıyordu. Kürkü yapraklarla aynı lavantaydı ve gövdelerin koyu moruyla çizgiliydi. Uzun, sarkık kulakları ama bir kedinin çevik vücudu ve kediye benzeyen patilerindeki koyu mor pençeleriyle tavşan ve kedi karışımı bir hayvana benziyordu.

"Ellie, tatlım, orada ne var?" diye sordu, sesini sakın tutmak için elinden geleni yaparak.

Yaratık parlayan mor gözlerini açtı ve onu inceledi. Bir ağız dolusu keskin küçük dişi ortaya çıkaracak kadar geniş esnedi, sonra gözlerini tekrar kapattı. Oldukça memnun görünmesine rağmen

Jessica, kızın kollarında, kendisine döndüğünde ne kadar zarar verebileceğinin çok farkındaydı.

Ellie ona gülümsedi.

"B... b... tavşancık."

Jessica'nın gözlerinden beklenmedik yaşlar döküldü. Ellie'nin tekrar konuşmasını umduğu kadar, bunun gerçekleşeceğine inanmakta zorlandığı zamanlar da olmuştu. Dr. Ruthia her şeye rağmen haklıydı. Ama şu anda Ellie'nin güvenliği konuşmasından daha önemliydi.

"Biraz tavşana benzediğini biliyorum ama bizim evdeki tavşanlara benzemiyor. Neden onu yere bırakmıyorsun?"

"B... tavşan," diye inatla tekrarladı Ellie, kolları gerilmişti.

Yaratığın gözleri tekrar açıldı ve yumuşak bir protesto miyavlaması çıkardı. Jessica yaratığın hemen ona odaklanmasından hiç hoşlanmamıştı. O şüpheli mor bakışlar ve Ellie'nin gözlerine dolmaya başlayan yaşlar arasında ne yapacağından emin değildi.

"Hey, o da ne?" Oscar onun yanında belirmiş, hayvana bakıyordu. "Bir çeşit kediye benziyor."

"B... tavşancık." Ellie ona ters ters baktı.

"Sırf şu aptal kulakları var diye tavşan değil o." Yaratığın bakışları Oscar'a odaklandı.

"Bu konuda tartışmayalım," dedi hemen. "Ben sadece Ellie'ye onu gerektiğini söylüyordum. Ailesine geri dönmesi gerekebilir," diye ekledi.

Ellie'nin yüzü bembeyaz oldu ve Jessica kendini bir anda aptal gibi hissetti. Başka bir şey söyleyemeden küçük kız eğildi ve yaratığı serbest bıraktı. Yaratık sevgiyle Ellie'nin bacaklarına sürtündükten sonra koşar adımlarla ormana doğru geri döndü. Ağaçların altında kaybolur kaybolmaz Ellie gözyaşlarına boğuldu.

"Oh, tatlım, özür dilerim."

Jessica küçük figürü kendine yaklaştırdı ve Ellie'nin boynuna sarılıp omzunda ağlaması onu rahatlatmıştı. Jessica kırılğan sırtını okşadı ve fırtınanın geçmesini bekledi.

"Kızlar," dedi Oscar . "Onun yerine ava çıkmalıydınız."

Ellie başını kaldırıp ona kaşlarını çatmıştı ve Jessica hemen araya girdi.

"Hayır, gitmemeli. İkiniz de tek başınıza gitmemelisiniz. Burası hakkında henüz yeterince bilgimiz yok."

"Ketaan bunun tehlikeli olmadığını söylüyor."

Nefesinin altında küfretti. "Hiç büyük yırtıcı hayvan olmadığını söyledi, yani aslanlar, kaplanlar ve ayılar gibi şeyler."

Ellie'nin gözleri büyüdü ve Jessica ona çabucak sarıldı.

"Ancak bunlar hakkında endişelenmemize gerek olmaması, diğer şeylerin tehlikeli olmayabileceği anlamına gelmez. Bana söz verin - ikiniz de

- kendi başına gitmeyeceksin."

Oscar'ın ağzı buruştu ama sonra başını salladı ve Ellie de onu izledi.

"Güzel. İkinizi de bana bağlamak için Ellie'nin kurdelesini kullanmak zorunda kalmak istemedim."

Ellie kıkırdadı ve Jessica ışıltılı pembe kurdelenin at kuyruğundan kaybolduğunu fark etti.

"Kurdelene ne oldu, tatlım?"

Küçük kızın konuşma yeteneği yaratıkla birlikte kaybolmuş gibiydi. Sadece peşinden ormana doğru işaret etti.

"Bunu tavşanınıza mı verdiniz?"

Ellie başıyla onayladı, sonra kucağından indi ve Oscar'ın durarak ona meydan okuyan bir bakış attı.

"Evet, evet. Aptal kulakları olduğunu söylediğim için özür dilerim. Onu yakalamış olman çok güzeldi."

Ellie ona o tatlı gülümsemelerinden birini verdi ve o da Ellie'nin at kuyruğunu nazikçe çekiştirdi.

"Hadi, bcr. Gidip kahvaltı için şu nefis erzaklardan alalım. Yarışalım!"

İkisi ayır boyunca uzaklaştı ve Jessica yol boyunca onları izledi, ikisi de sığınakta gözden kaybolduğunda rahatlayarak i çekti. Vücudu hâlâ yaşadığı paniğin etkisiyle titriyordu ama panik geçmeye başlayınca yerini yorgunluk aldı. Çok uzun bir gün olacaktı.

şüpheleri doğru ıktı.

Oscar'ın oltası için bulduğu bambu benzeri sapları iskelet olarak kullanıp daha sert kamış benzeri otlarla birbirine bağlayarak barınağı bytmeye karar vermişlerdi. Teoride yeterince basitti ama pratikte çok daha zordu.

Ellie'ye göz kulak olmak da aynı derecede yorucuydu. Jessica dürüst olmak gerekirse küçük kızın itaatsizlik etmeye çalıştığına inanmıyordu, ancak dikkati kolayca dağılıyor ve bir çiçeğe bakmak ya da ayırdan uçuşan küçük renkli böceklerden birinin peşinden koşmak için dolaşıyordu.

Bir süre onu Hannah'nın keştiği sazları getirmekle meşgul ettiler. Bir süre mutlu bir şekilde bir ileri bir geri koşturdu ama sonra Jessica kaçış aracının kenarındaki tehlikeli tneğinden başını kaldırıp Ellie'nin ormana doğru zıpladığını gördü. Lanet olsun.

Aşağı inerken Laura'ya, "İşte yine gidiyor," dedi. "Peşinden gitmemi ister misin?"

"Hayır, değil. Tahtaları birbirine bağlama işini çok daha iyi yapıyorsun," diye ekledi üzüntüyle.

Laura güldü. "Sanırım büyükannem bana örgü örmeyi ve tığ işi yapmayı öğrettiği için. Yardımcı oluyor."

"Belki de bana öğretmen gerekiyordur."

Jessica ona alaycı bir gülümseme verdikten sonra Ellie'nin peşinden gitti. Jessica ona yetiştiğinde küçük kız gerçekten de ormana girmişti ve Jessica içini çekti.

"Ellie, tatlım. Ne dediğimizi hatırlıyor musun?"

Ellie ona baktı ve büyük, üzgün gözlerini kırptırdı.

"Güvende olduğunu bilmem için benimle kalmalısın. Burada ne yapıyordun?"

Ellie yere baktı, sonra Jessica'nın omzunun üzerinden geçti, ifadesi aniden değişti.

"B... tavşancık!"

"Anlıyorum. Başka bir tavşan mı arıyorsun? Ama sende -"

"B... tavşan," diye tekrarladı Ellie, sabırsızca elini çekiştirerek.

Tanrım, yaratık geri mi gelmişti? Ellie'ye tanımadıkları bir hayvanı evcil hayvan olarak besleyemeyeceklerini nasıl açıklayacaktı? Yaratığın tekrar ortadan kaybolmasını umarak mümkün olduğunca yavaşça arkasını döndü...

Ve kendini Ellie'nin tavşanına bakarken buldu, şimdi çok büyük, çok yeşil bir uzaylının kaslı kollarına sarılmıştı.

Bakışları, güçlü kaslı bacaklara yapışan koyu renk pantolonun üzerinden, yine dar, koyu renk kumaşla kaplı geniş bir göğse ve nihayet yüzüne doğru ilerledi. Saç yerine, kalın çıkıntılar başının üzerinde geriye doğru kıvrılıyordu. Belirgin bir şekilde sürüngen özellikleri taşıyan bir yüzü kaplayan yeşim rengi ten, ince bir dokuya sahipti - geniş, dudaksız bir ağız, basık bir burun ve iri siyah gözler. Gözleri buluştuğunda, garip bir şekilde tanıma şokuna benzeyen bir şey içinden geçti ve bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı.

Sonra Ellie onun elinden kurtuldu ve kollarını buyurgan bir şekilde havaya kaldırarak yabancıya doğru koştı.

"B... tavşancık."

Yabancı sonunda Jessica'dan önündeki küçük kıza baktı. Yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi ama sonra kızın yanına çömeldi.

"O sana mı ait?"

Ellie'yi sarıp sarmalayan derin ve zengin bir sesi vardı ama bu ses sonunda onu şoktan çıkardı ve Ellie başını sallarken bile onlara katılmak için acele etti.

"Hayır, bekle bir dakika. O - o - ona ait değil. Onu ormanda buldu."

Ama çok geç kalmıştı. Yabancı çoktan hayvanı Ellie'ye uzatmıştı ve Ellie de küçük sevinç sesleri çıkararak ona sarılıyordu.

"Görünüşe göre kelinc aynı fikirde değil. Ondan oldukça memnun görünüyor."

Erkek, çifte gülümseyerek baktı ve ayağa kalktı. Cüssesi açıklığın öbür ucundan bile belliydi ama şimdi ona yakın olduğu için çok daha belirgindi. Kızın başı erkeğin göğsüne ancak ulaşıyordu.

Bu onu korkutmalıydı, ama bunun yerine garip bir şekilde güvende hissetti - sanki koca vücudunu onunla herhangi bir tehlike arasına koyacakmış gibi. *Saçmalama*, diye hemen kendini azarladı. Bu erkeği tanımıyordu bile.

Ellie'ye odaklandı, hâlâ yaratığın üzerinde serinliyordu.

"Onun güvende olduğundan emin misin? Ve onun ne olduğunu nereden biliyorsunuz? Burada mı yaşıyorsun?"

"Sorularınıza tersten cevap vermek gerekirse, hayır, ben burada yaşamıyorum. Bunun bir kelinc olduğunu biliyorum çünkü onun türü bir araştırmaya dahil edildi

Bu yıllar önce yapıldı. Ve hayır, bunun onun için bir tehdit olduğuna inanmıyorum. Ankette sadık ve sevecen oldukları bildirildi. Tehdit edilmedikleri sürece," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Ama..."

"Onu bir tehdit olarak algılamıyor," dedi kararlı bir şekilde. "Aslında, onu savunacağından şüpheleniyorum. Kendimi tanıtmadığım için beni bağışlayın. Ben Konfedere Gezegenler Devriyesi'nden Kaptan Vadrar."

"Devriye mi?"

Sonunda adamın belindeki silah kılıfını ve omzundaki nişanı fark etti ve üniforma giydiğini anladı. Çok dar bir üniforma. Bakışlarını hızla tüm o etkileyici kaslardan uzaklaştırdı ve ona gülümsedi.

"Şükürler olsun. Size ulaşmaya çalışacaktık ama ne kadar süreceğinden emin değildik. Bizi kurtarmak için mi buradasınız? Oh, ve ben Jessica."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Jessica."

Eğildi ve kuyruğu - *kuyruğu!* - bileğinin etrafında hafifçe kıvrılmak için yukarı çıktı. Derisini kaplayan küçük çıkıntılar kızın kolunu hoş bir şekilde okşadı ve adam dondu kaldı, gözleri kuyruğunun kıza değdiği yere sabitlendi.

"Özür dilerim," dedi sert bir ifadeyle kuyruğunu çıkarırken, ama kız umursamaz bir el salladı. Yaşadığı ilk şoka rağmen kuyruğu hiç umursamamıştı. Şüphesiz bu onların el sıkışma versiyonuydu.

"değil. Ama buralı olmadığınızı söylemiştiniz?"

"Hayır, ben Cire."

"Bizi kurtarmaya mı geldiniz?" diye sordu umutla.

"Elbette size yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız, ancak ne yazık ki bir gecikme olabilir. Gemimiz hasar görmüştü ve onarım yapmak için iniş yaptık. Bir tür sinyal tespit ettik.

Bu yüzden kelincin süsünü gördükten sonra onu ormana kadar takip ettim."

İkisi de Kelinc'in boynunda hâlâ bağlı olan ışıltılı pembe kurdeleye baktı ve Kelinc güldü.

"O zaman sanırım bizi bulduğun için Ellie'ye teşekkür etmeliyiz. Bizi Dünya'ya geri , değil mi?"

BÖLÜM SEKİZİNCİ

N o. Vadrar' içgüdüleri önünde duran küçük dişiyi kaybetme fikrine hemen karşı çıktı. Daha önce hiç bu kadar çekici bir kadın. Koyu renk dalgalar, dağ gölü rengine gözleri olan yumuşak kıvrımlı bir yüzün etrafından aşağıya doğru iniyordu. Kadının vücudu da yumuşak ve lezzetli bir şekilde kıvrımlıydı ve adam tam anlamıyla şok olmuştu. Bir kadına ilgi duymayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

Bu çekiciliği ve onu kendine saklama dürtüsünü kararlılıkla bir kenara itti. O bir devriye memuruydu ve zor durumda olan herkese yardım etmek onun göreviydi.

"Dünya mı? Bu senin gezegenin mi? Nerede bulunuyor?"

Belki devriyesini o bölgeye kaydırmayı ayarlayabilir.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi şüpheyle. "Yani, şu anda bulunduğumuz yerle olarak değil. Sanırım yaklaşık iki haftadır Vedeckian gemisindeydik."

"Bir Vedeckian gemisi mi?" Kalbi sıkıştı. "Seni gezegeninden uzağa mı götürdüler?"

"Evet, yaptılar." Yüzü sevimli bir şekilde kızgın görünüyordu. "Geldiklerinde Oscar'ın doğum günü için kamp yapıyorduk ve hepimizi aldılar."

"Bu Dünya Konfedere Gezegenler'in bir parçası bile değil mi?" diye sordu öfkeyle. Vedeckyanlar şimdi de köle bulmak için ilkel gezegenleri mi yağmalıyorlardı? Sonra kadının sözlerinin geri kalanını değerlendirdi. "Hepiniz mi? Kaç kişisiniz?"

"Ben, Ellie ve Ellie'nin kardeşi Oscar. Ayrıca Laura ve Hannah. Oh, ve Ketaan da burada."

"Ketaan?"

"Evet, kaçmamıza yardım eden kişi o." "Yani o bir Vedeckian mı?"

"Evet, ama dediğim gibi, kaçmamıza yardım eden oydu."

Bu gezegende lanetli bir Vedeckian mı? Hayal kırıklığı ve öfkesi bir hedef buldu.

"Bu Vedeckian'la konuşmak istiyorum," dedi suratsızca. "Kampınız nerede?"

Ona endişeli bir bakış attı ve kuyruğunu tuttu. Bileğinin yanında duruyordu, belli ki bir kez daha koluna dolanmaya niyetliydi. Kızın elleri kuyruğun dolanır dolanmaz, hiç beklenmedik bir şehvet dalgası adamın vücudunu sarmıştı. Beklenmedik... ve imkânsız. O Cire değildi. Aralarında bir bağ olamazdı. Yine de tüm vücudu özlemle yanıyordu.

"Gerçekten çok yardımcı oldu," diye tekrarladı.

Diğer erkeği övmesi hoşuna gitmemişti, özellikle de kuyruğunu yumuşak küçük elleriyle tutarken. Kadın sözlerini vurgulamak için kuyruğunu sıkı ve adamın şaftı sertleşmeye başlayınca bir iniltiyi bastırdı.

"Hâlâ onunla konuşmak istiyorum."

Sesi hırıltının sınırındaydı ve kadın iç geçirmeden önce ona endişeli bir bakış attı.

"Sanırım bu er ya da geç olacak. Onu burada bırakamayız. Ama onu hapse göndermeyeceksiniz, değil mi? O sadece bir çocuk."

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama dinleyeceğim."

Şu an için verebileceği en fazla söz buydu. ". Bu .

Hadi Ellie."

"B... Bunny'yi getirdin mi?"

Jessica ona kararsız bir bakış attı ve o da başını salladı.

"Sanırım sorun değil. Yeter ki gelmek istesin," diye ekledi. "Gel," diye sevinçle onayladı Ellie ayağa kalkıp kelincini serbest bırakırken.

Vadrar'ın yarattığın çocukla bağ kurduğuna dair şüphesini doğrulayacak şekilde onun yanına yerleşmeden önce bacaklarının etrafında bir daire çizdi.

Ormandan çıkıp otlarla dolu açık bir çayıra girdiler. Hasar görmüş kaçış gemisine ve enkazın önüne inşa ettikleri derme çatma iskelete dehşet içinde baktı. Dişisi böyle koşullarda mı barındırılıyordu? İçgüdüsel olarak koruyucu bir kolunu onun omuzlarına doladı, sonra kuyruğunun çoktan beline dolandığını fark etti.

Kadın ona ürkmüş bir bakış attı, ancak telaştan çok meraklı görünüyordu, adam mırıldanarak özür dileyerek kolunu ve kuyruğunu çekti. *Neyim var benim?*

Dikkatini inşa etmeye çalıştıkları yapıya yöneltti. Biri aydınlık diğeri karanlık iki dişi daha üzerinde çalışırken, Vedeckian bir erkek geminin kapısında uzanıyordu. Vedeckian'a doğru yaklaşırken bir hırıltı yükseldi. Dişiler onun yaklaştığını görünce başlarını kaldırıp gözlerini açtılar ama o pek aldırış etmedi, gözleri hedefindeydi. Neredeyse ona ulaşmıştı ki

Esmer kadın onun önüne geçti ve Vedeckian'ın görüşünü engellemek istercesine kollarını açtı.

"Dur," diye bağırdı, sesi titriyordu. "Kimsin sen? Ketaan'dan ne istiyorsun?"

"Her şey yolunda Laura," dedi Vedeckian, ayağa kalkmaya çalışarak ve onu nazikçe bir tarafa iterek. "O bir devriye subayı. O sadece görevini yapıyor."

"Umurumda değil. Seni izin vermeyeceğim." "Ben de." Diğer dişi de ona katıldı.

Jessica kuyruğundan tutarak, "Lütfen bir dakika bekleyin," dedi.

Elinin dokunuşu öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Onu bu durumdan sorumlu olan aşağılık erkekten uzağa götürmek istiyordu ama kadının sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

"Yasaları çiğnedi. Onu gözaltına almak benim görevim."

"Doğru söylüyor." Vedeckian nazikçe ilk kadının elini çözmeye çalıştı.

"Hayır, değil. Ne yapacaklarını bilmiyordun - ve kaçmamıza yardım ettin."

Jessica da aynı iddiada bulunmamış mıydı - ve ona dinleyeceğine dair söz vermemiş miydi? Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, sonra Vedeckian'ı inceledi. Çok gençti, ancak bir yetişkin sayılırdı ve hazır olda dururken kırık gibi görünen bir kolu kucaklıyordu ve öfkesi azalmaya başladı.

"Kolunun nesi var?"

"Gemiye indirmeye çalışırken kırdı. Kaçmamıza yardım etmek için kullandığı gemiyi." İlk kadın - Laura - ona ters ters bakınca Vadrar içini çekti ve bir adım geri çekildi. Vedeckian ayakta kalmaya devam etse de, Vadrar onun vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini gördü.

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Jessica. "Bize gerçekten yardım etmeye çalıştım."

Tam olarak ikna olmamıştı - Vedeckian şöhretinin üstesinden gelmek zordu, özellikle de çalınmış üç dişi ve bir çocuğun yanında birini bulmak. Hayır, iki çocuk, diye düzeltti genç bir erkek hızla yaklaşırken. Çocuk ona sert bir bakış attı ve uzun ot saplarından birini bir silah gibi salladı.

"Sen de kimsin? Onları bırakın."

"Sorun yok, Oscar. Bu Vadrar. O bir devriye subayı ve bizi kurtaracak."

Çocuk kaşlarını çatarak onu şaşırttı.

"Kurtarılmak istemiyorum. Bu gerçek kampçılık."

"Şu anda eğlendiğini biliyorum Oscar," dedi sabırla. "Ama sonsuza kadar burada kalamayız. Sadece çok fazla erzağımız var."

"Bu yüzden balık tutuyordum."

Balık tutmak. Uzun oltanın amacını nihayet anladığında babasıyla birlikte balık tutma anısı aklına geldi.

"Bu mükemmel bir fikir. Mürettebatım da kurutulmuş erzaktan pek hoşlanmıyor." Diğerlerine baktı: "Korkarım bu gezegeni hemen terk etmemiz mümkün değil. Gemimiz şu anda onarımdan geçiyor."

Çocuğun yüzü hemen aydınlandı. "Güzel. O

zaman ben nehre geri dönüyorum."

"Bir dakika bekleyin lütfen." Jessica başını kaldırıp ona baktı. "Bu onarımları yapmak ne kadar sürecek?"

"Bir hafta, belki de iki. Mühendisim oldukça yeteneklidir," diyerek ona güvence verdi. Kadın içini çekti ve ona gülümsedi.

"Sanırım sabırsız olmak aptalca. Bir saat önce sonsuza dek burada sıkışıp düşünmüştüm."

"Bu gezegendeki günlerinizin mümkün olduğunca rahat geçmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi enkaz halindeki gemiye bakarak. "Eğer siz - hepiniz - gemime kadar bana eşlik etmek isterseniz, daha iyi bir konaklama sağlayabilirim."

Genç erkek ona şüpheli bir bakış attı. "Nehir

kenarında mısın?"

"Öyleyim. Ve balıkçılık teknikleriniz hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

"Emin misiniz? Hepimiz için yeriniz var mı?" Jessica, Vedeckian'a sert bir bakış atarak sordu.

"Yer açacağız."

Ona eşlik etmesi için ısrar etmek istiyordu ama onu zorlayamazdı. Hızla onu cezbedebilecek bir şeyler aradı ve nehir ona bir fikir verdi.

"Nehir yerine içeride yıkanmayı tercih ederseniz su sistemimiz tamamen çalışır durumdadır."

Üç kadın karşılıklı bakıştılar ve sonra küçük bir el pantolonunu çekiştirdi. Aşağı baktığında küçük kızın ona endişeli bir bakış attığını gördü.

"Bunny?"

"Evet, o da gelebilir."

Ona gülümsedi, sonra kelinciği okşamak için eğildi "Ne

düşünüyorsun, Ketaan?" Laura sordu.

Vedeckian hemen, "Onunla gitmelisin," dedi. "Devriye gemisinde çok daha rahat edersiniz."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

İlginç. İkisi arasında güçlü bir bağ oluşmuş gibi görünüyordu. Türler arası ilişkiler, özellikle de Kızıl Ölüm'den bu yana, kesinlikle nadir olmasa da, Vedeckianlar nadiren kendi türlerinin dışına bakarlardı - ve çok az dişi bir Vedeckian erkeğiyle ilgilenirdi. Jessica çifte endişeli bir bakış atıyordu ve onun dişi olmadan gitmeyi reddedeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu.

"Davet hepinize yapıldı," dedi. "Yine de tam işbirliğinizi bekliyorum, Vedeckian."

"Adı Ketaan." Laura ona ters ters baktı ve o da başını eğdi.

"Pekâlâ. Belki de tanışma faslına geçmeliyiz. Ben Kaptan Vadrar Tar'Craten. Jessica ve Ellie ile tanışmıştım."

"Ben Oscar," diye söze girdi genç erkek. "Gerçekten balık tutmayı bilmiyor musun?"

"Bir keresinde babama eşlik etmiştim ama bu çok çok uzun zaman önceydi. Öğrenmek istiyorum."

"Babamla balık tutmaya giderdik -" diye sözünü kesti çocuk, ağzı titriyordu.

Jessica elini çocuğun omzuna koydu, ardından tanışma faslına geri döndü.

"Bunlar Laura ve Ketaan. Bu da Hannah."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi, tam olarak doğru olmasa da. Yardım etmeye gerçekten istekli görünse bile yine de bir Vedeckian'la muhatap olmamayı tercih ederdi.

"Motorlarınız üzerinde çalıştığınızı söylemiştiniz?" Hannah yüzü istekli bir ifadeyle sordu.

"Bu doğru."

"Yardım edebileceğimi düşünüyor musunuz? Mühendis olmak için eğitim alıyordum, ancak teknolojimizin çok daha az gelişmiş olduğundan eminim."

Tereddüt etti. Teknolojilerini daha ilkel bir uygarlığa ifşa etmek kesinlikle yasaktı. Ancak onları gezegenlerine geri götürmeden önce hafızalarını silmesi gerekecekti. Eğer ilgileniyorsa Tenrac'a yardım etmesine izin vermenin pek bir riski yok gibiydi.

"Tenrac'ın yardımınızdan memnun kalacağından eminim."

"O zaman sanırım anlaştık." Jessica enkaza ve dışarıdaki yarısı tamamlanmış iskelete baktı. "Sanırım eşyalarımızı toplamamız gerektiğini söylemenin bir anlamı yok çünkü hiç eşyamız yok."

Ketaan, "Erzaklarımızı getirebiliriz," dedi.

Bir Vedeckian'dan hiçbir şey almak istemiyordu ama besleyecek fazladan altı kişi varken, bu muhtemelen makul bir öneriydi. Başıyla onayladı.

"Ben getiririm," dedi Hannah ve enkazın içinde kayboldu. Bir süre sonra üç çanta taşıyarak geri döndü. "Hayatta kalma kitini ve üzerinde çalıştığım bazı elektronik parçaları da getirdim. Sorun olur mu?"

"Elbette. Ve eğer başka bir şeye ihtiyacınız olduğuna karar verirseniz oldukça yakınız," dedi Jessica'ya.

Kadın başıyla onayladı ve çayır boyunca geri döndüler. Orman uzun bir alanı kaplıyordu ve nehir de bu alanın etrafından dolanıyordu. Nehir kıyısını takip etmek, ağaçların arasından geçen doğrudan rotadan çok daha uzun sürerdi. Hannah ve genç erkek önden gidiyor, doğru yolda olduklarından emin olmak için ara sıra arkalarına bakıyorlardı. Jessica ve Ellie onu takip ederken Laura da Ketaan'a arkalarından eşlik etti. Vedeckian'ın acı çektiği belliydi ama bunu dışiden saklamak için elinden geleni yapıyordu ve Hannah onun için üzülmekten kendini alamadı.

"Gemimde bir tıbbi ünite var," dedi usulca. "Yarayı onarabilmemiz gerekir."

"Bu rahatlatıcı olurdu. Laura'nın aldığı ilk yardım dersi dışında hiçbirimizin tıbbi eğitimi yok."

"O zaman mı yakınlaştılar - onunla ilgilendiği zaman mı?"

"Hayır, bu gemide oldu. Başından beri ondan etkilenmişti. İlk başta sadece onunla dalga geçtiğini, durumumuz hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştığını düşünüyordum ama şimdi ona gerçekten değer verdiğini düşünüyorum. Onlar için bir gelecek olmasa bile."

"Gezegeninize kadar ona eşlik edemez," diye kabul etti.

"Ya o... burada kalmaya karar verirse?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. Kadının bu olasılığı düşünmüş olması bile bir umut kıvılcımı yaratmış ve adam bunu söndürmek için elinden geleni yapmıştı. Sadece diğer dışının seçeneklerini soruyordu, kendisinininkileri değil.

"Bunu engelleyecek hiçbir şey yok," dedi dikkatle. "Ama bunun kolay bir hayat olacağından emin değilim. Vedeckianlar pek sevilmez ve eğer kaçmanıza yardım ettiyse, o zaman kendi türünün arasında hoş karşılanmayacaktır."

"Onu öldüreceklerini söyledi. O bunu hak etmiyor." Dudağını ısırdı. "Onu tutuklayacak mısınız?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

Vedeckian istemeden de olsa köle nakline karışmıştı. Görevi daha fazla soruşturma ve büyük olasılıkla hapsedilmeyi gerektiriyordu - ama Devriye ofislerinden çok uzaktaydılar ve kadının yüzündeki endişe ifadesinden nefret ediyordu.

"Konuyu

değerlendireceğim."

"Teşekkür ederim."

Ona rahatlamış bir gülümseme verdi ve bir kez daha beline dolanan kuyruğunu okşadı. Kız itiraz etmiyor gibi görüldüğünden, onu orada bırakmaya karar verdi.

Kısa bir süre sonra küçük bir el tekrar pantolonunun paçasına dokundu ve aşağı baktığında Ellie kollarını ona doğru kaldırdı. Onu kucağına almak için eğildi ve bunu yaptığında kelinc omuzlarına tırmandı, kollarında kızla yükselirken boynuna dolandı.

Jessica güldü.

"Bunun doğru bir askeri duruş olmadığından oldukça eminim."

"Yardım etmek benim görevim," dedi ciddiyetle ve kadın alçak ve bulaşıcı bir sesle güldü. Yolculuklarına devam ederken kendini gülümserken buldu, yeni maiyetiyle geldiğinde Tenrac ve Saela'nın tepkisini şimdiden tahmin ediyordu.

Kısa bir süre sonra "Motorunuz neden hasar gördü?" diye sordu.

"Bir Vedeckian gemisiyle çatışmaya girdik - ya da belki de onun bizimle çatışmaya girdiğini söylemek daha doğru olur. Varlığımızı tespit eder etmez bize ateş açtı."

"Gemiye ne oldu?" Ketaan sesi gergin bir şekilde sordu.

Tereddüt etti, sonra yavaşça söyledi. "Bizim eylemlerimiz nedeniyle olmasa da yok . Görünüşe göre silah sistemi aşırı ısınmış ve patlamış."

Laura, Vedeckian'a endişeli bir bakış attı.

"Sen iyi misin? Uzun süredir orada olmadığını biliyorum ama -"

"İçim rahatladı," dedi Ketaan kararlılıkla. "Bu artık bizi aramayacakları anlamına geliyor."

Saldırgan tavırları, kaçan potansiyel serveti fark edince daha anlamlı gelmeye başladı. Üç kadın, artı iki çocuk yeraltı piyasasında hatırı sayılır bir meblağı getirebilirdi.

Yine de, kaptanın saldırması aptalcaydı - kaçmak ve daha sonra ödülleri için geri dönmek daha iyi olurdu.

"Size neden saldırdıklarını anlamıyorum." Vedeckian onun düşüncelerini yineledi. "Patlamadan önce herhangi bir iletim izlediniz mi?"

"Saldırılarından kaçmakla meşguldük," dedi kuru bir sesle.

"Neden?" Diğer erkek cevap veremeden onun gemisine ulaştılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jessica, Vadrar'la birlikte ormanda yürürken omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Bu sadece bir rahatlama değildi.

Sonsuza kadar bu gezegende sıkışıp kalmayacaklarını bilmek. Ayrıca tuhaf bir arkadaşlık hissi de vardı. Kızlar harikaydı ama çok gençtiler. Vadrar'la ilgili her şey, kendi yaşam deneyimine çok daha yakın hissettiği bir olgunluk ve sorumluluk seviyesinden .

Kuyruğu yine kadının belinde sıcak ve rahatlatıcı bir ağırlık oluşturuyordu. Hiç şüphesiz bu onların âdetlerinden biriydi ve aynı şeyi birçok başka dişiye de yapmıştı. Tamamen mantıksız bir kıskançlık duygusu içini kaplarken, bu düşünceyle kaşlarını çattı. Ormandan çıktıklarında bu düşünceyi kararlılıkla bir kenara itti ve durup adamın gemisine baktı.

Çukurlu gri metalle kaplı büyük, kama şeklindeki gemi beklediği gibi değildi. Yere tünemiş olsa bile hızlı ve ölümcül görünüyordu. Gemi, düştükleri çayırlık yerine, nehre doğru uzanan devasa bir kaya parçasının üzerine inmişti. Çevresindeki yeşilliklerin yumuşak renkleriyle çarpıcı bir tezat oluşturarak çevresine hükmediyordu.

"Bu *Koruyucu*," dedi Vadrar. "Ve bu da benim mürettebatım."

Onun bakışlarını takip ederek geminin yanındaki diğer iki kişiye baktı. Biri, gemiyi çevreleyen devasa motorlardan birinde çalışan bir Cire erkeğiydi.

geminin arka tarafındaydı, parçalar etrafına dağılmıştı. İşine o kadar odaklanmıştı ki onların gelişini hemen fark etmedi. Diğer mürettebat üyesi tamamen farklı görünüyordu. Erkek üniformalarının bir varyasyonu gibi görünen kısa, koyu renk bir cübbe, uzun ince bacakların üzerine tünemiş yuvarlak, küçük bir vücudu örtüyordu. Keskin bir gagaya benzeyen burnu ve şu anda onlara sabitlenmiş parlak koyu renk gözleri olan bir yüzün üzerinde soluk pembe ve mavi tüylerden oluşan bir ibiği vardı.

"Görünüşe göre umduğundan fazlasını bulmuşsun," dedi yüksek, cıvılcıvıl bir sesle.

"Gerçekten de öyle. Onlar bir Vedeckian gemisinden gelen mülteciler."

Vadrar konuştuğunda diğer Cire erkeği başını kaldırdı, hepsi açıklığa girdiğinde gözleri büyüdü ama Ketaan'ı görür görmez küfrederek onlara doğru yürüdü.

"Üç kez lanetlenmiş bir Vedeckian mı? Neden kelepçelenmedi? Onu hemen hücreye ."

Laura, Ketaan'ın önüne geçerek, "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi. "Vadrar onu tutuklamayacağını söyledi."

"Ne dedin?"

Yeni erkek onlara doğru döndü ve Jessica onun Vadrar'dan oldukça genç olduğuna karar verdi. Yüzü daha açıktı ve derisini belirleyen çıkıntılar daha az belirgindi.

Vadrar sakince, "Vedeckian kaçmalarına yardım ettiğini iddia ediyor," dedi.

"Bu bir iddia değil, bir gerçek." Hannah yanına yaklaşırken Laura ikisine de ters ters baktı.

"Bize yardım etti," diye kabul etti diğer kız.

Onun sesiyle Tenrac'ın başı döndü ve hemen ona odaklandı. Tenrac'ın bakışlarına karşılık verdi ve onun gömleksiz göğsünün kaslı genişliğini görünce gözleri büyüdü.

Harika. İhtiyacı olan son şey, elinde başka bir karasevdaı kızdı.

"Bizi tanıştıracak mısın?" diye sordu, dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu.

"Tabii ki. Bu Saela. Kendisi benim ikinci komutanımdır ve iletişimle ilgilenir."

"Silahları da unutmayın," diye kıkırdadı dişi.

Ellie tüm bu olanları iri gözlerle izliyordu, hâlâ Vadrar'ın göğsüne yaslanmıştı ama Saela konuştuğunda başını kaldırdı.

"B... kuş?"

Kadının yüzü yumuşadı.

"Bu doğru ufaklık. Benim atalarım kuştı. Bu ikisi gibi değil. Onların dedeleri kertenkeleydi."

Vadrar onu görmezden gelerek, "Sanırım Vedeckian gemisi onların kaçış kapsülünü arıyordu," dedi. "Onlara yardım etmek bizim görevimiz ve gemi çalışır hale geldiğinde onları gezegenlerine geri götüreceğiz."

Son sözünün ardından Tenrac'a baktı ve Jessica genç erkeğin kuyruğunun ileri geri sallandığını gördü. Vadrar'ın kuyruğu tekrar bileğine dolanırken kuyruklarının gerçekten de inanılmaz derecede etkileyici olduğunu düşündü.

Oscar alışılmadık bir sessizlikle Hannah'nın yanında duruyordu ama sonunda bir adım öne çıktı.

"Bu *gerçek* bir uzay gemisi mi?" diye sordu, yüzünde spekülâtif bir ifadeyle.

"Gerçekten de öyle." Vadrar ona gülümsedi. "İçeriye görmek ister misiniz?"

"Aman Tanrım. Son gemiyi göremedik."

"Buna bir çare bulmalıyız." Tenrac'a doğru baktı. "Dişilerin rahat olduğundan emin olmamız gerekecek."

"Elbette. Kabinim müsait."

"Ben kendiminkinde kalıyorum," dedi Saela hemen. "Ama küçükler benim kanepemde kalabilir."

Gözyaşları aniden tehdit etmeye başladı. Bu üç yabancı Vedeckians'tan çok daha az insan görünümlüydü ama çok daha misafirperverdi.

"Sizi dışarı atmak istemiyorum. Bizim için kulübelerinizden vazgeçmek zorunda değilsiniz."

Kuyruğu kısa bir sürelğine kızın bileğine

dolandı. "Tabii ki var. Bu bizim -"

"Görevin mi?" diye sordu.

Gözleri kızın yüzüne sabitlendi ve kız bir kez daha aralarındaki o tuhaf bağı hissetti.

"Hayır, bu bizim için bir zevk."

"Kesinlikle öyle," dedi Tenrac neşeyle, sonra pişman bir gülümsemeyle yağlı ellerine baktı. "Yine de kamaramın toparlanması gerektiğinden eminim ve önce benim temizlenmem gerekecek."

Vadrar kuru bir sesle, "Eminim öyledir," dedi. "Ama aceleye gerek yok. Neden şimdilik işinize devam etmiyorsunuz?"

"İzleyebilir miyim?" Hannah hevesle sordu. "Kurtarma gemisinin motorunu inceliyordum - ondan geriye ne kaldıysa - ama aklımda bir sürü soru var."

"İzlemenizden memnuniyet duyarım." Tenrac ona sırtıttı ve motora geri dönerken kendisini takip etmesini işaret etti. "Vedeckian teknolojisiyle bazı ortak noktalar var ama sanırım..."

"Peki ya Ketaan?" Laura talep etti. "Bir tıbbi biriminiz olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, öyle." Sacla Vedeckian'ı incelerken küçük ağzını belirgin bir onaylamazlıkla büzdü, sonra isteksizce başını salladı. "Benimle gelin. Sanırım bir Vedeckian'ı bile idare edebilir."

Laura yaşlı kadına kaşlarını çattı ama o konuşmadan Ketaan elini tutarak onu dizginledi.

"Yardımanız için çok minnettar olurum," dedi sessizce.

Sacla homurdandı ama kendisini gemiye kadar takip etmelerini işaret etti. Oscar açıkça peşlerinden koşmaya hazırды ama elini onun omzuna koydu.

"Neden Vadrar'ın bizi gezdirmesine izin

vermiyoruz?" "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Kuyruğunun hâlâ bileğine dolanmış olduğu yere baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve kız onun kuyruğunu çekmesini bekledi. Çekti ama sonra onun yerine elini uzattı. Bir an tereddüt etti, sonra elini onun çok daha büyük olan elinin içine koydu ve parmakları güven verici bir kavrayışla onunkinin etrafında kapandı. Biriyle el ele tutuşmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Bu da başka bir Cire geleneği miydi? Daha fazlası mıydı?

Daha fazlası olamaz, diye hatırlattı kendine. Yakında Dünya'ya döneceklerdi. Ya da belki o kadar yakında değil, diye düzeltti, Tenrac ve Hannah'yı çevreleyen yerdeki parça koleksiyonuna bakarak. Kuyruğunu sallayarak ona motor hakkında ders verdiği belliydi ve Hannah büyülenmiş görünüyordu. Jessica bu büyülenmenin ne kadarının teknolojiden, ne kadarının da onunla konuşan genç erkekten kaynaklandığını merak etti.

Hepimiz bunun geçici olduğunu hatırlamalıyız.

Vadrar ciddiyetle, "Ne yazık ki bu doğru," dedi ve kadın yüksek sesle konuştuğunu fark etti. "Hayatınıza geri dönmek istediğimize eminim."

Vadrar onu iniş rampasından yukarı ve gemiye doğru yönlendirirken birden kendini o hayatın neye benzeyeceğini merak ederken buldu. Söyleyebildiği kadarıyla en az iki haftadır yoklardı ve Vadrar'ın onarım için verdiği bir haftalık süre doğru olsa bile, geri dönmeden önce bir aydan fazla bir süre uzakta kalmış olacaktı.

Geri dönebileceği bir işi olacak mıydı? Özellikle de yokluğunu açıklamamanın hiçbir yolu olmadığı için. Bob'a uzaylılar tarafından kaçırıldıklarını açıklamaya çalışacağını düşününce ürperdi. Bir akıl hastanesine kapatılmak istemediğinden, alternatif bir açıklama bulmaya çalışmaya başladı. Vadrar durana kadar gemiden çok buna odaklanmıştı.

İniş rampası gemiyi ikiye bölen bir koridora açılıyordu. Arka duvar boyunca açılan kapıları işaret etti.

"Bu bölüm, eğitim odasındaki tıbbi birim depo odalarını içermektedir."

"Ne tür bir eğitim?" Oscar sordu.

"Bir savaşçı zihnini ve bedenini her zaman hazırlıklı olmak için eğitir."

"Savaşçı mı? Yani bir savaşçı gibi mi?" Oscar iç çekti. "Bu yıl karateye başlayacaktım."

İçini bir suçluluk dalgası kapladı. Ona bundan bahsetmişti, ama o her şeyi idare etmekle o kadar meşguldü ki unutmuştu.

"Bu karateyi bilmiyorum ama eğitiminize başlamaktan mutluluk duyarım." Vadrar ciddiyle söyledi.

Oscar alkışlarken, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye fısıldadı. "O sadece küçük bir çocuk."

"Erken yaşta başladım." Ona gülümsedi ve elini güven verici bir şekilde sıktı. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Ellie aniden, "Ben," diyerek ikisini de şaşırttı.

"Sen ne?" diye sordu.

"Sen de antrenman yapmak ister misin?" Vadrar sordu ve Ellie hevesle başını salladı.

". Ama turumuza devam edelim."

Geminin arka tarafında aşağı inen bir dizi merdiveni işaret etti.

"Bunlar daha fazla depo odasıyla birlikte makine dairesine açılıyor. Ve hücreye," diye ekledi.

"Ama Ketaan'ı oraya göndermiyorsunuz, değil mi?"

"Bir mahkum olarak değil, hayır. Ama kalacak yer olarak kullanılabilir. Tenrac ve ben eğitim odasında uyuyacağız."

Kadın tekrar itiraz etmeye çalıştı ama adam onu duymazdan gelerek geminin ön tarafına açılan bir dizi çift kapıyı açtı.

"Burası mutfak ve mürettebat salonu."

Kompakt bir mutfağın yanı sıra yerleşik bir yemek alanı ve birkaç yerleşik kanepeler vardı. Geniş bir alan değildi ama her şey derli toplu ve bakımlıydı. İki kapı diğer tarafa açıldı ve mürettebat kamaralarına gittiklerini açıkladı.

"Size Tenrac'ın odasını göstermeyeceğim çünkü eminim ki darmadağındır. Kişisel alanındaki düzenin değeri konusunda onları asla ikna edemedim. Sacla'nın size odasını göstermesine izin vereceğim."

Onları en uçtaki bir kapıdan geçirerek daha küçük bir koridora yönlendirdi. "Köprü ileride."

"Güzel. Gidip bakabilir miyim?" Oscar neredeyse hevesle zıplıyordu.

"Bakabilirsin."

"Ama hiçbir şeye dokunma," diye seslendi arkasından o .

Ellie aşağı inmek için kıvrandı ve sonra hem o hem de kelinc Oscar'ı takip etti.

"Endişelenmeyin. Zarar verebileceği hiçbir şey yok."

"Şaşırabilirsin," dedi kuru bir sesle ama ona gülümsedi. "Burada başka ne var?"

"Burası nadiren kullanmamıza rağmen toplantı odası ve resmi yemek alanı. Burası da benim odam." Başka bir kapıyı açarak şöyle dedi. "Elbette burada kalacaksınız."

Onu odaya kadar takip etti. Oda da geminin geri kalanı gibi temiz ve bakımlıydı. Alan küçük olmasına rağmen, kompakt bir oturma alanı, büyük bir masa ve alanın arkasında çok büyük bir yatak içeriyordu. Birden onun vücudunun sıcaklığının ve yalnız oldukları gerçeğinin farkına vardı. Elleri hâlâ onun ellerindeydi ve ona bakarken kuyruğunun beline dolandığını hissetti. Aralarındaki hava koyulaşmış gibi görünürken o da bakışlarına karşılık verdi. İleri mi adım attı yoksa kuyruğu mu onu daha yakına çekti tam olarak emin değildi ama vücutları neredeyse birbirine değiyordu, adamın baharatlı kokusu kafasını dolduruyordu. Elini göğsüne koydu, parmaklarının altında sıcak ve sertti.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz,"

diye fısıldadı. "Teşekkürünüzü

istemiyorum."

Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi ve kadının omurgasından aşağı bir beklenti ürpertisi gönderiyordu. Meme uçları pijamasının yumuşak kumaşının altında sert noktalar halinde gerildi ve kendini ona doğru eğilirken buldu.

Ayak sesleri o anı böldü ve tam Oscar kapıda belirirken geri adım attı.

Onu öpmesine saniyeler kaldığını fark ettiğinde yanaklarına hücum etti. Sadece kısa bir süre önce tanıştığı bir uzaylıyı öpmek. Herhangi bir rasyonel standarda göre, bu çok hızlıydı. *Ama fazla zamanım* , diye itiraz etti kafasının içindeki küçük bir ses. Dünya'ya geri döneceklerdi ve sonra o uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Bu düşünce beklenmedik bir şekilde acı vericiydi ama yeğeniyle yüzleşmek için döndüğünde onu sıkıca bir kenara itti.

"Bunu görmelisin, Jess Teyze. Tıpkı bir film gibi." Sonra kaşlarını çatı. "Yüzün neden kıpkırmızı?"

"Burası sıcak olmalı. Neden gelip köprüye bakmıyorum?" Oscar'ın peşinden aceleyle giderken Vadrar'a bakmaya cesaret edemedi.

ONUNCU BÖLÜM

V adrar dışısını ve çocuklarını takip etmeden önce kendini toparlamak için bir an durdu. *Benim kadınıym değil*, diye hatırlattı kendine. Sisteminde kabaran arzuya rağmen. Aleti acı içinde pantolonuna bastırdı, hiç hatırlamadığı kadar sertti. Çok az dokunmuşlardı ama vücutlarının yakınlığı, kadının göğsündeki küçük eli ve belinin tatlı yumuşaklığına sarılmış kuyruğu bir uyarılma dalgası yaratmaya yetmişti. Kızın kokusu kafasını doldurdu - tatlı, mükemmel ve doğru.

Aslında, onunla ilgili her şey, sadece bir Cire gerçek eşiyle karşılaştığında olması gereken bir şekilde doğru hissettiriyordu. O Cire değildi, onun eşi olması mümkün değildi ama önünde dururken bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Vücudunu soyma ve ağzı, elleri ve kuyruğuyla tüm tatlı detayları keşfetme hayalleri kafasını doldurmuştu. Bu insanlar ne kadar farklıydı?

Asla bilemeyeceğim, diye kendine hatırlattı. *Mesafemi korumam daha iyi olur.*

Bu düşünce göğsünü ağrıttı ama bunu bir kenara itti ve birlikte geçirdikleri kısa zamanın bir anını bile boşa harcamamaya kararlı bir şekilde onlara katılmaya gitti. Ama bunu yapar yapmaz Ellie ona uzandı, Oscar ona sorular sormaya başladı ve Jessica ona

Yanaklarını renklendiren renge rağmen sıcak bir gülümseme ve aralarındaki ayrılığı sürdürme düşüncesi ortadan kalktı.

Oscar'ın sorularının mümkün olduğunca çoğunu yanıtladıktan sonra, Sacla Laura ve Vedeckian'la birlikte içeri girdiğinde salona döndüler. Kolu hâlâ askıdaydı ama daha rahat olduğu belliydi ve acı artık yüz hatlarını çizmiyordu.

"Daha iyi hissediyor musun, Ketaan?" Jessica sordu ve o da onaylamadığı hırıltısını bastırmak zorunda kaldı.

Onun diğer erkek için endişelenmesinden hoşlanmamıştı. Ona şaşkın bir bakış attı ve kuyruğunun onu kendi tarafına doğru çektiğini fark etti. Kendini onu serbest bırakmaya zorladı ama onu tatmin edecek şekilde, kız hemen uzaklaşmadı.

"Bayan Sacla sayesinde kolum çok daha iyi hissediyor." İkincisi homurdandı ama memnun görünüyordu.

"Vedeckianlar hakkında özellikle zorlayıcı bir şey yok. En azından anatomileri öyle değil."

Ketaan uysalca, "Evet, Hanımefendi," dedi ama başını eğmeden önce onun gülümsediğini gördü.

"Uyku düzeni mı?" Sacla sordu. "Evet. Jessica benim odamda kalacak."

"Tamam. Ben de çocukları alacağım."

"Emin misin?" Jessica sordu. "Onun yatağı hepimize yetecek kadar büyük."

Sacla'nın gagası belli ki eğlenerek seğirirken kelimeler bir an öylece asılı kaldı ama başını salladı.

"Benimle iyi olacaklar. Onlar olmadan daha iyi uyuyacaksınız."

Sacla'nın sözlerindeki ima karşısında dışının yüzüne renk geldi ama o bunun yerine çocuklara döndü.

"Benimle Vadrar'ın kamarasında mı kalmak istersin, yoksa Bayan Saela'nın odasında mı yatmak istersin?"

Oscar kadına şüpheli bir bakış attı. "Seninle yatmak zorunda mıyız?"

Saela'nın tiz kahkahası kaçtı.

"Hayır, senin için bir kanepem var. Görmek ister misin?"

Oscar bir süre daha onu inceledikten sonra başını salladı ve Ellie'yle birlikte Saela'yı odasına kadar takip ettiler. Trevelor'u geride bırakmayı seçmiş olsa da, odasını kendi dünyasını hatırlatacak şekilde dekore etmişti. Duvarlar parlak pastel renklere boyanmıştı, her boş alanı bol miktarda bitki dolduruyordu ve tüm mobilyalar da aynı derecede renkliydi. İçeri girdiklerinde Ellie'nin yüzünün aydınlandığını gördü ve en azından bu renkli ortamı kendi sakın odasına tercih edeceğinden şüphelendi.

"Peki ya biz?" Laura sordu.

"Tenrac'ın kulübesinde ranza var, bu yüzden sen ve Hannah için uygun olacağını düşündüm."

"Peki ya Ketaan?"

"Hücrede rahat ederdi. Bir mahkûm olarak değil," diye ekledi aceleyle kızın ağzı açılınca. "Ama burası yeterli donanıma sahip."

"Sana güvendiğimden emin değilim."

Jessica içini çekerken kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Laura, onlar sadece yardım etmeye çalışıyorlar."

"Şimdi öyle diyorlar ama ya bu değişirse? Kimse Vedeckians'ı sevmiyor gibi görünüyor, bu yüzden fikirlerini değiştirirlerse kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum. Benden başka."

"Hepimiz isteriz," Jessica ona baktı. "Ve sen de söz verdin, değil mi?"

Hatırladığı kadarıyla sadece konuyu değerlendireceğine söz vermişti ama dışisinin kendisine olan inancına nasıl ihanet edebilirdi? Genç kadının kavgacı tavrının ardındaki endişeyi de görebiliyordu ve başını salladı.

"Granthar üzerine yemin ederim ki Ketaan'ı tutuklamayacağım. Ancak ondan soruşturmamıza yardımcı olmasını bekliyorum," diye ekledi vicdanını rahatlatmak için.

Şimdi tereddüt etme sırası Vedeckian'daydı ama sonra o da başını salladı.

"Sormak istediğiniz tüm soruları yanıtlayacağım."

Bu ayrım onun gözünden kaçmamıştı. Vedeckian'ın sorularının dışında gönüllü olarak bilgi vermeye niyeti yoktu ama erkeği de tamamen suçlayamazdı. Irkı öncelikli olarak ticaretle ilgileniyor olabilirdi ama onlar da uzun bir hafızaya sahip acımasız düşmanlardı. Diğer erkeği de misillemekten kaçınmak istediği için suçlayamazdı, her ne kadar artık çok geç olduğundan şüphelense de.

"Pekâlâ." Laura hâlâ tereddütlü görünüyordu, o da ekledi: "Neden gidip bir göz atmıyorsun? Eğer orada uyumak istemiyorsanız, tek alternatifiniz tıbbi laboratuvar olacaktır."

Laura ürperdi. "Doktor muayenehanelerinden ve hastane odalarından nefret ediyorum. Hadi, Ketaan. Bakalım bu hapisane neye benziyor."

İkisi ayrıldı ve Jessica iç çekti.

"Laura öncelikle büyükannesi tarafından büyütüldü ve geçen yıl uzun bir hastalıktan sonra öldü. Bu yüzden onu hatırlatan hiçbir şeyden hoşlanmıyor."

"Daha önce çok iyiydi." Sacla onlara katılırken homurdandı. "Muhtemelen o lanet Vedeckian için çok endişelenmiştir."

"O bizim misafirimiz," diye hatırlattı ona.

"Evet, evet." Başını salladı ama Jessica'ya dönmeden önce ona gülümsedi. "Çocuklar bu anlaşmayı onaylıyor."

Oscar başını salladı. "Kanepeleri büyük, eski puflar gibi. Çok havalı."

"Ya sen, Ellie?"

Eğer çocuklar Sacla'nın odasında uyurlarsa Jessica'yla yalnız kalma şansına sahip olacağını düşündüğünü itiraf etmezse dürüst davranmamış olurdu. Buna rağmen, çocuklar istemedikçe onlardan bunu yapmalarını asla beklemezdi. Ellie başını salladığında bu onun rahatlamasını engellemedi.

"P... Güzel."

"Gerçekten de büyük övgü." Jessica güldü. "Belki de evdeki odan için dekorasyon önerileri almalıyız."

Göğsündeki sızı geri dönerken bile yüzü asıldı. Oscar kaşlarını çatı ve Ellie'nin ağzı aniden titredi. Sacla parlak küçük gözleriyle hepsini inceledi, sonra aniden konuyu değiştirdi.

"Şimdi kim acıktı?"

"Daha fazla erzak için mi?" Oscar şüpheyle sordu.

"Bundan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum. Gemide biraz taze yiyecek taşıyoruz."

"Yardım edebilir miyim?" Jessica sordu. "Yemek yapmayı severim." "Neden olmasın? Siz tembel insanları ."

Sacla parmağını şakacı bir şekilde onlara doğru salladı. Ellie kıkırdadı ve Oscar bile onu takip ederken sırıttı.

"Sonra konuşabilir miyiz?" Jessica sessizce sordu.

"Elbette. Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

Konuşmaktan çok daha fazlasını kastetmişti ve belki de bundan şüphelenmişti çünkü diğerklerine katılmaya giderken parmaklarını nazikçe kuyruğunda gezdirip belinden uzaklaştırdı. Bunu sadece bir teşekkür jesti olarak yaptığından emin olsa da, elinin böylesine hassas bir bölgeye dokunması adamın içinde bir şehvet dalgası daha yarattı. Tenrac'ı bulmaya gitmeden önce bir dizi sakinleştirici nefes aldı.

Koğuş arkadaşının genç kadının varlığıyla dikkatinin dağılmasından ziyade tamirat içinde ilerleme kaydetmeye devam ettiğini umuyordu. Her ikisinin de gerçekleştiğini görünce pek şaşırmadı. Onarım işi devam ediyordu ama yaptığı her şeyi Hannah'ya anlattığı için hızı oldukça yavaşlamıştı. Hannah da hem makinelerden hem de Tenrac'tan aynı derecede etkilenmiş görünüyordu.

Teknolojiye yabancı olduğunu söylemek kolaydı ama soruları zekiceydi ve teknolojilerinin çoğunu kavramasının uzun srmeyeceğinden şüpheleniyordu. Dünya'ya dönmesine vermeden önce bu bilgiyi ortadan kaldırmak zorunda kalacağı konusunda onu uyarmalı mıyım diye tekrar düşündü ama bir kez daha bu konuyu kapatmaya karar verdi.

Tenrac'ı azarlamayı ve daha hızlı çalışması için teşvik etmeyi de düşündü ama sonra acelesi olmadığına karar verdi. Belki de bu gecikme onun da hoşuna gitmişti. Yeni sorumluluklarını yeterince yerine getirebildiğı sürece, birlikte daha fazla zaman geçirme düşüncesinden zevk alıyordu. Görevi, ayrılışlarını sonsuza dek ertelemesine izin vermiyordu ama onarımlar yapılmaya devam ediyordu ve şimdilik olmayı tercih edeceğı başka bir yer yoktu.

Yemekten sonra onların ihtiyaçlarını karşılama konusu tekrar gündeme geldi. şaşırtıcı derecede lezzetli yemeğın tadını çıkarmak için Vedeckian da dahil olmak üzere hepsi yemek masasının etrafında toplanmıştı. Saela, Jessica'yı katkılarından dolayı vmekte gecikmedi.

"Bu dişi nasıl yemek yapılacağını biliyor. Biri onu elde ederse çok şanslı olacak," dedi ve ona bir kez daha sinsice baktı.

Jessica güldü, kızardı ve başını salladı.

"Umarım bir erkek beni aşçılığımdan daha fazlası için ister."

Masanın etrafındaki sohbet devam ederken, "Buna hiç şüphe yok," diye sessizce kulağına mırıldandı.

Kız onun yanında oturuyordu ve kuyruğu bir kez daha kızın beline dolanmıştı. Bu dürtüyle savaşımaya çalışmayı bırakmıştı, özellikle de kız henüz bir itirazda bulunmadığından beri ve onun sözleri üzerine tekrar okşadı. Bunun üzerinde yarattığı etkiyi ona gerçekten anlatmalıydı ama yine de anlatırsa durabilirdi. Neredeyse acı veren uyarılmışlığına rağmen bu kısa dokunuşların tadını çıkarmaya kararlıydı. Onun dokunuşu bu işkenceye değdi.

Ellie diğer tarafındaydı ve onun tabağından yiyecek alıp kelinciler için masanın altına bıraktığını fark etti. İtiraz etmek yerine tabağına biraz daha yemek ekledi, sonra da masanın geri kalanına baktı. Böyle bir yemeği paylaşmayalı ne kadar ? Çocukluğundan beri. Kızıl Ölüm ailesini almadan çok önce, Ciresia'daki yaşamın üzerine bir gölge düşürmüştü. İnsanlar kendilerini soyutlamış ve o büyük aile yemekleri geçmişin bir kalıntısı haline gelmişti.

Saela yemekten sonra onu kenara çektiğinde bile tatmin duygusu devam etti.

"Yeterli erzağımız var ama taze yiyecek stokumuz bu kadar insanla . Bu gezegende yenilebilir bir şey var mı?"

"Taramalarımız daha büyük bir hayvana rastlamadı ve Vedeckian da aynı şeyi belirtti." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ama çocuk balık tutmaktan bahsetti. Belki bu da bir seçenektir."

"O zaman başla. Bakalım Kaptan olduğun kadar iyi bir balıkçı mısın?" dedi sırtarak.

Oscar ona kendi yaptığı oltayı göstermekten büyük mutluluk duydu ve onun da bir olta yapmasını heyecanla izledi. Kancalarını yenilebilir mantarlarla yemlediler, sonra birlikte nehir kıyısında durup oltalarının akıntıda sallanmasını izlediler. Orada dururlarken, babasıyla gittiği zamanı hatırladı. Sadece bir kez olmuştu ama zihninde net bir şekilde kalmıştı. Tıpkı oltaya tutunduğu gibi bu anıya da tutunmuştu, çünkü bu çok ender rastlanan bir olaydı. Babası meşgul bir adamdı, asla kaba değildi ama kendini işine adamıştı. Balık tutma gezisi, oğluyla birlikte bir gün geçirmek için işini bir kenara bıraktığı birkaç örnekten biriydi.

Ve ben de aynı olurdum, diye düşündü. Kızıl Ölüm gelmeseydi, Ciresia'da kalsaydı ve bir eş bulsaydı. Kariyerinde babasını takip etmişti ve babalıkta da onun yolunu izleyeceğinden şüpheleniyordu. Ama bunun, Oscar'la geçirdiği bu telaşsız zamanın da bir değeri vardı. Hava ılık ve durgundu ama güneş suyun üzerinde parıltıyor ve esinti çiçeklerin sesini taşıyordu. O memnundu.

Ayaklarının altındaki hafif ama hissedilir bir titreşim memnuniyetini bozdu. Oscar'a baktı ama çocuk rahatsız olmamış görünüyordu.

"Bunu hissettin mi?"

"Evet. Sadece küçük bir deprem. Eskiden yaşadığım yerde hep olurdu."

"Anlıyorum."

Dürtüsü hemen gemiye dönüp monitörleri kontrol etmektir ama herhangi bir tehlike işareti görmemişti ve çocuğa balık tutacaklarına dair söz vermişti. Bir olta daha attı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

J Oscar ve Vadrar gemiye dönerken Esica, Saela'yla birlikte hazırladıkları meyvelerden başını kaldırdı. Ellerinde balık oltaları vardı.

omuzlarında ve her iki ellerinde bir dizi balık vardı ve bu manzara ona Norman Rockwell'in bir tablosunu hatırlatıyordu. Elbette Rockwell'in resimlerinde hiçbir zaman büyük yeşil bir uzaylı yer almamıştı ve balıklar da tam olarak balık sayılmazdı. Balıkla yassı bir yılanın karışımı gibi uzun ve inceydiler. Bu düşünce onu ürpertti ve hemen bir kenara itip Oscar'ın ışıldayan yüzüne odaklandı.

Heyecanla konuşuyor, ellerini sallıyordu. Anne babasının ölümünden beri onu bu kadar mutlu gördüğünü sanmıyordu ve kalbi sızladı. Vadrar'ın kuyruğu bir insanın elini koyduğu gibi çocuğun omzuna gelişigüzel atılmıştı ve dinlerken çocuğa gülümsüyordu. Oscar bu erkek etkisini özlemiş olmalıydı, diye fark etti. Son altı aydır etrafı kadınlarla çevriliydi ve belli ki erkek arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. Dünya'daki hayatında ona benzer bir rol modeli sunacak kimse olmadığı kesindi. Onu izlediğini görünce başını kaldırıp sırttı ve koşarak yanına geldi.

"Şu balıklara bak, Jess Teyze. Ve çoğunu ben aldım."

"Öyle mi? Bu Vadrar'ın çok iyi bir balıkçı olmadığı anlamına mı geliyor?" Konuşurken Vadrar'a gülümsedi ve Vadrar ona gülümsedi. İşte orada

yine o bağlantı hissiydi. "Hayır, o kadar da kötü değil," dedi Oscar.

"Mükemmel bir öğretmenim vardı." Vadrar ciddiyetle söyledi ve Oscar gerçekten de kızardı

"Ben gidip kovayı getireyim," dedi ve hızla uzaklaştı. "Balıkları kısa bir mesafe temizleyeceğiz."

"Yenilebilir olduklarından emin misin?" diye sordu şüpheyle. Yakından daha çekici görünmüyorlardı.

"Tarama toksik olmadıklarını söylüyor." Tereddüt etti. "Ancak tatlarının hoş olduğunu garanti edemem."

"Sanırım ."

salladı ve önündeki tabaklara baktı. "Orada ne var?"

"Birkaç çeşit meyve. Laura ve Ketaan nehir kıyısı boyunca yürüyerek küçük ağaçların olduğu yere gittiler ve bunları topladılar."

Onlar da uzunca bir süredir yoklardı ve döndüklerinde ikisi de gülümsüyordu. Bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Bir yandan aralarındaki sevginin artmasının kaçırılma stresini hafifletmesine sevindi ama Dünya'ya dönmek zorunda kaldıklarında ne olacaktı? Laura yasal bir yetişkindi ve Jessica kesinlikle onun annesi değildi ama vicdanı ona en azından işler daha ileri gitmeden önce kızla konuşması gerektiğini söylüyordu.

"Anlıyorum." Vadrar başka bir şey eklemedi ama yüzündeki ifadeden, yüzünün okunmasının kolay olduğunu anladığından şüphelendi.

Ellie de meyve işine yardım ediyordu, ancak onun yardımı daha çok hazırlanmış meyve parçalarını alıp ya

Kendisi yiyor ya da Bunny'ye ikram ediyordu. İkisi de Şimdi onun yanındaki g neŐli bir alanda kıvrılmıŐ uyuyorlardı.

"Hepsi zehirsiz ama hepsi lezzetli değil," dedi Saela,  z mden b y k ama domatesten k   k yuvarlak kırmızı bir meyveye kaşlarını  atarak. "Bu  ok ekşi."

"Bana limon dediğimiz bir Şeyi hatırlatıyor. Balıkla birlikte işe yarayabilir," dedi d Ő nceli bir Şekilde. "Tatlandıracak bir Őeyimiz olursa belki i e eğe d n Őt rebiliriz."

Saela ona g l msedi. "Denemeye hazırım. Diğer  nerileriniz olduk a iyi sonu  verdi."

Vadrar başıyla onayladı ama g zlerini yere dikmiŐti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yerin sallandığını hissettiniz mi?" O ve

Saela baŐlarıyla onayladılar.

"K   k bir deprem gibi."

"Oscar da  yle dedi. Geldiği yerde bunların olduk a yaygın olduğunu s yledi."

"Bu doğru. Bir s r  k   kleri ve ara sıra da b y kleri var. Bunlar tehlikeli, ama esas olarak binalara ve yollara verdikleri zarar y z nden." A ıklığın etrafını işaret etti. "Burada endişelenecek pek bir Şey olduğunu sanmıyorum. Gemideki her Şey bağlandı mı?"

"Değerli olan her Şey. Bazen hızlı manevralar yapmak zorunda kalıyoruz." Yine kaşlarını  attı. "Ama sorunun kapsamını bilmek en iyisi olacaktır. Saela, sismik hareketliliği izleyebilir misin?"

"Ekipman bunun i in tasarlanmadı ama ne yapabileceğime bakacağım. Ger i orijinal araŐtırma raporunda bundan hi  bahsedilmemiŐti."

"Ne kadar süredir burada olduklarına bağlı olabilir. Hatırladığım kadarıyla, bu tür olaylara yatkın bir bölgede bile düzenli bir program dahilinde gerçekleşmiyorlar." Kız kardeşi ziyarete geldiğinde bir keresinde bundan bahsetmişti ve ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "Sanırım bana bazen daha büyük bir sarsıntı gerilimi azaltana kadar daha küçük sarsıntıların daha sık meydana geldiği ve sonra hepsinin bir süreliğine durduğu söylenmişti. Sanırım," diye ekledi şüphesle.

"Bu da şu büyük depremlerden birine maruz kalabileceğimiz anlamına gelebilir. Saela?"

"Evet, evet. . Burayı sen devralabilir misin Jessica?"

"Elbette. Bunları temizlemeyi bitireceğim."

Laura ve Ketaan'ın getirdikleri üç çeşit meyveden biri çiğ olarak hoşlarına gitmiş, diğerini ise pişirmeye karar vermişlerdi. Üçüncüsü ise ona limonu hatırlatan ekşi kırmızı bir meyveydi ve suyunu çıkarmayı denemeye karar verdi.

"Ve rehberimin geri döndüğünü görüyorum," dedi Vadrar Oscar zıplayarak gelirken. "Yardımaımıza ihtiyacınız yoksa tabii?"

"Ben iyiyim. Git balığını temizle. Tercihen rüzgar

altında." "Balık temizlemeyi öğrenmek ister misin, Jess

Teyze?"

Oscar'ın kendisini de dahil etmek istemesine çok sevinmişti ama yapabiliyorken Vadrar'la vakit geçirmesine izin verdiği için de mutluydu. Abartılı bir ürperti verdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Meyvelerimle gayet mutluyum. Gerçi seni daha sonra temizleyeceğimden şüpheleniyorum," diye ekledi, adamın kirli görünüşünü inceleyerek ve Ellie'nin meyve lekeli yüzüne bakarak.

Oscar sırttı ve Vadrar'la birlikte kaya çıkıntısının uzak tarafına doğru ilerledi. Onlar işe koyulurken gülümsedi ve sonra diğerlerine baktı. Tenrac hâlâ Hanna'nın hevesli yardımlarıyla motor üzerinde çalışıyordu. Laura ve Ketaan büyük ağaçların gölgesinde dinleniyorlardı. Ketaan açıkça daha iyi olmasına rağmen

Belli ki yolculuk onu çok yormuştu ve Laura dinlenmesi için ısrar etmişti. İkiisi konuşuyordu, sesleri Laura'nın duyamayacağı kadar kısıktı ama Ketaan daha önce hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Bir kez daha yaklaşan ayrılık için endişelendi ama şu anda, öğleden sonra güneşi ağaçlara doğru eğilirken ve herkes rahatken, bu çok uzak görünüyordu.

O GECE AKşAM YEMEğINDEN SONRA ENDİşELERİ YENİDEN SU YÜZÜNE ÇIKTI. YEMEK şaşırtıcı derecede iyi sonuç verdi. Balığın narin pembe eti neredeyse tatlı bir tada sahipti ve ekşi meyve hoş bir kontrast oluşturuyordu. Kızarttıkları meyve patates ile kabak arasında yerdeydi ve biraz yavan olsa da kesinlikle yenilebilirdi. Herkes iştahla yemişti, geri Laura temiz hava ve çalışmanın iştahlarına katkıda bulunduğundan şüpheleniyordu. Ancak yemekten sonra Laura, Ketaan'la birlikte bir yürüyüşe daha çıkacaklarını duyurdu.

"Sence yapmalı mısın?" diye sormadan edemedi. "Fazla ay ışığı yok."

Gezegenin bir uydusu olduğu ortaya çıktı, ancak çok ve sadece zayıf bir ışık sağlıyordu.

Laura kararlı bir şekilde, "Nehir kenarında iyi olacağız," dedi ve Ketaan'ın elini çekti. Jessica'ya özür dileyen bir glmsemi verdi ama yine de ayağa kalkıp Laura'yı takip etti.

"Bu ikisinin neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi Hannah kıkırdayarak ve Tenrac ona şaşkın bir bakış attı.

"Tırmanabilecekleri hiçbir yer yok."

"Tırmanmak gibi yukarı demek istemedim. Yapmayı planladıkları şeyi kastetmiştim."

Hanna'nın gözleri muziplikle parlıyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki Jessica, Tenrac'ın bağlılık dolu bakışlarına şaşırmadı.

"Ne planlıyorlar?"

"Bunu ben bile biliyorum." Oscar gözlerini . "K. I. S. S. I.'ya gidiyorlar. N. G."

"Neden öpüşeceklerini düşünüyorsun?" diye sordu, kalbi sıkışarak.

"Bu öğleden sonra yapıyorlardı. Ben gördüm." Faaliyetle ilgilenmediği belli olan adam Saela'ya baktı. "Bize yürüyen ağaçları anlatmayı bitirebilir misin?"

"Pekâlâ." Saela Jessica'ya baktı ve gülümsedi. "Bu konuşmayı senin yapmana izin vereceğim."

Her iki çocuk da iyice temizlenmişti ve şimdi gururla Vadrar'ın gömleklerini giiyorlardı. Vadrar'ın ısrarı üzerine onları elinden geldiğince kısaltmıştı ama yine de üzerinde çalışılması gerekiyordu. Neyse ki Laura yarın onları düzeltmesine yardım etmeyi kabul etmişti.

İçeri gelip onlara iyi geceler dileyeceğine söz verdi ve ardından Tenrac ile Vadrar birbirlerine bakarken Saela çocukları ve kelinc'i toplayıp odasında kayboldu.

"Öpüşmek nedir?" Tenrac sordu ve Hannah yine kıkırdadı.

"Yani öpüşmüyor musunuz? Ağızlarınızı birleştirdiğinizde öpüşüyorsunuz."

Jessica'nın, bu ikilinin o kadar da ileri gitmediğine dair sessiz rahatlaması, Tenrac'ın Hannah'nın ağzına odaklandığını gördüğünde kayboldu.

"Bu sadece bir insan geleneği," dedi hızla ayağa kalkarken. "Şimdi temizlenmeme kim yardım edecek?"

Tenrac hemen gönüllü olacak kadar kibardı ve dördü birlikte masayı temizleyip bulaşıkları yıkadılar. Sonra geminin içindeki makine dairesinde bazı ek çalışmalar yapacağını duyurdu ve Hannah hemen ona eşlik etmek için gönüllü oldu. Jessica makine dairesinden daha fazlasının inceleneceğinden şüpheleniyordu ama buna nasıl itiraz edebilirdi ki? İç çaktı

onların gidişini izlerken daha önce bastırıldığı düşünceleri kaçtı. Arkasını döndüğünde Vadrar onu izliyordu ve yüzündeki ifade nefesini kesmişti.

"Motor üzerinde gerçekten çalışacaklarını sanmıyorum." Sesi beklenmedik bir şekilde boğuk çıkmıştı.

"Hayır," diye onayladı kuyruğu onu daha da yakınına çekerken omurgasından aşağı bir ürperti gönderen o alçak hırıltıyla. "Ben de motorlarla ilgilenmiyorum."

"Neyle ?"

"Bu öpüşme hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Kulağa çok... ilginç geliyor."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve adamın gözleri bu hareketi takip etti. Adam onu daha yakına çektikçe meme uçları sertleşerek küçük tepcikler haline geldi ve göğsünün sıkı kaslarına sürtündüklerinde neredeyse inliyordu. Başını eğmeye başladı, sonra durakladı.

"Bu kabul edilebilir mi?"

Muhtemelen hayır demesi için milyonlarca neden vardı ama şu anda hiçbirini düşünemiyordu. Bunun yerine ellerini onun boynuna doladı ve başını aşağı çekti.

Ağızlar birbirine değdi. İlk başta tepki vermese de ağızı farklı hissettirdi ama rahatsız edici değildi. Elbette ne yapacağını bilemezdi. Ağızının ince kenarı boyunca yaladı ve onun sertleştiğini hissetti. Adamın bu deneyimi nahoş bulmasından korkarak geri çekilmeye başladı ama adamın kuyruğu beline dolanarak onu kendisine daha da yaklaştırdı - ereksiyonunun kalın çıkıntısını hissedecek kadar yakın. *Oh*. Görünüşe göre hiç de nahoş bulmamıştı.

Adam hâlâ ona karşı hareketsizdi, o da biraz daha ileri gitmeye karar verdi.

"Ağızını biraz aç," diye fısıldadı ve adam itaat etti.

Geçici olarak ağzını yaladı ve adam daha da sertleşti. Tadı çok lezzetliydi ve cesaretini toplayıp biraz daha derine indi. Diline dokundu - geniş ve kalındı ve derisinin geri kalanını kaplayan aynı kabarık çıkıntılarla kaplıydı. Göğüslerine ya da klitorisine karşı nasıl bir his vereceğini merak etmekten kendini alamadı ama sonra adam hırlayıp öpücüğü devralınca düşünceleri paramparça oldu.

Onu açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yuttu, o muhteşem dili tüm duyularını ateşe verdi. Bir elini saçlarına gömerek öpücüğü için onu yerinde tutarken, diğer eli kışına kenetlendi, onu ereksiyonuna karşı daha da sıkı bastırdı ve kuyruğu... Kuyruğu her yerde, karnının etrafında kıvrılmadan ve bacaklarının arasından aşağı kaymadan önce ağrıyan meme uçlarını koparmak için vücutlarının arasından kayıyordu. Kuyruk klitorisine sürtünürken tüm vücudu titredi ve başını kaldırmadan önce sertleştiğini hissetti.

"Bu hoş değil mi?"

"Tanrım, hayır. Sadece çok hassas." "Burası mı?"

Kuyruğu tekrar hareket etti, keşfediyordu ve tam da ihtiyacı olan yere bastırıldığında yumuşak bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Yüzünde tamamen erkeklere özgü bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Ah. İşte."

Onu tekrar okşadı ve sonra kuyruğu kayboldu. Kaybettiği için neredeyse tekrar haykıracaktı ama sonra geri geldi, pijamasının içinden aşağı kaydı. Yumrulu yüzey, sırlıklam kıvrımları arasında kayarak doğrudan şişmiş klitorisine süttü. Çoktan boşalmanın eşiğine gelmişti, ama sonra daha aşağıya indi, kuyruğunun ucu girişini yoklarken hala klitorisine harika bir şekilde süttüyordu ve artık kendini tutamadı. Orgazm onu kollarında zayıf ve titreyerek bırakırken tüm vücudu titredi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

V adrar Jessica'nın titreyen bedenini kollarının arasına aldı. Daha önce hiç bu kadar sertleşmemişti, aleti acı içinde zonkluyordu ama içi Ona zevk verdiği için tatmin olmuştu. Vücudunun titremesi nihayet durdu ve okuyamadığı bir ifadeyle ona baktı. Pişmanlık değil, diye düşündü, ama belki de durumu kabullenmişti.

"İşler çok çabuk kızıştı," diye mırıldandı.

"Pişmanlık duyuyor musun?"

Kadın bir an tereddüt etti ve adamın kalbi küt atmaya başladı ama sonra kadın yavaşça başını salladı.

"Hayır, pişman değilim. Ama kızın da bu kadar ileri gitmemesini ummam ikiye bölünmüş mü?"

"Hayır. Tıpkı benim Tenrac'tan sorumlu hissettiğim gibi, siz de kendinizi onlardan sorumlu hissediyorsunuz."

"Evet," diye kabul etti. "Onun için ve onlar - *biz* - ayrılmak zorunda kaldığımızda nasıl hissedeceği konusunda endişeleniyor musun?"

"Bunu düşünmediğimi söylemekten utanıyorum. Sadece bir arkadaş bulduğu için mutluydum."

"Neden ikiniz de yalnızsınız? Belli ki çekici, arzulanan erkeklersiniz."

Onu çekici bulduğunu öğrenince siki sarsıldı. Başını sallayıp geri çekilmeden önce kızın kendisine doğru eğildiğini hissetti.

" dağıtmayı bırak. Neden ikiniz de yalnızsınız?"

İçini çekti, geçmişten bahsetmek istemiyordu ama kız bunu bilmeyi hak ediyordu.

"Konfedere Gezegenler sistemleri Kızıl Ölüm adını verdiğimiz bir salgından etkilendi. Bazı türler tamamen yok olurken, diğerlerine sadece hafifçe dokunuldu. Ancak etkilenen türler arasında, kaybedilenlerin orantısız bir kısmı dişilerdi. Ciresia gezegenimizde tüm dişilerimizi ve onlarla birlikte geleceğimizi kaybettik."

"Oh hayır, bu korkunç. Çok özür dilerim." Onun göğsünü okşadı ve dudağını ısırdı. "Ama herkesin etkilenmediğini söylemişsiniz. Hala seçebileceğin dişiler yok mu?"

"Cire erkekleri farklıdır. Gerçek tatmini ancak bir dişinin içinde düğümlenirsek bulabiliriz."

"Düğüm mü?"

"Aletimin tabanı doğru dişinin amının içinde şişecek ve o doruğa ulaşırken bizi birbirimize kilitleyecek."

Gözleri büyüdü ama aynı zamanda onun uyarılmışlığının artan kokusunu da yakaladı.

"Doğru kadın mı?" diye fısıldadı.

"Evet, gerçek eşimiz. Bana her zaman doğru dişinin sadece bir Cire dişisi olabileceği öğretildi. Artık bunun doğru olduğuna ikna olmuş değilim." Kadının elini tuttu ve hafifçe ereksiyonuna bastırdı. "Daha önce hiç bu seviyede bir arzu hissetmemiştim."

"Bu, sevişirsek düğüm atacağın anlamına mı geliyor?"

Yüzü yine pembenin o büyüleyici tonuna dönmüştü ama cevap vermesini beklerken onun gözlerinin içine baktı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Aramızdaki bu... bağlantı doğru geliyor ama sen Cire değilsin."

"Sanırım bu oldukça açık." Tereddüt etti, sonra sordu. "Ve bu düğüm olmadan doruğa ulaşamıyor musun?"

"Orgazm olabiliyorum ama gerçek bir doruğa ulaşamıyorum. Ve başka bir faktör daha var."

"Neredeyse sormaya korkuyorum."

"Bu gerçekleşmediği sürece tohumlarımız verimli olmaz. Konsey'in bunu önlemek için yapmaya çalıştığı her şeye rağmen ırkımızın ölmesinin nedeni budur."

"Bu gerçekten korkunç. Bütün bir insan ırkının yok olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bu korkunç bir şey," diye kabul etti. "Bu yüzden Tenrac ve ben Ciresia'yı geride bıraktık ama Konsey hâlâ uğraşıyor. Kulučka makineleri ve yapay üreme konusunda az da olsa başarı elde ettiler ama bu umutsuz bir çaba."

Ona yaslandı ve kollarını onun beline doladı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Bence sizin gibi insanların artık olmaması bu Konfedere Gezegenler için büyük bir kayıp olurdu. Ve Tenrac," diye ekledi.

İç geçirdi ve ona sarıldı.

"Bu fikre alışmak için uzun yıllarım oldu, ancak kabul etmek hala zor. Elbette zaman zaman başarı elde edildiğine, kulučka sürecinin daha rafine hale geldiğine ve daha iyi sonuçlar elde edildiğine dair söylentiler duyuyoruz."

Duyduğu başka bir söylentiye hatırlayınca aniden durdu. O zamanlar pek dikkat etmemişti, uzun zamandır umutlarının yükselip sonra acı bir şekilde kırılmasından bıkmıştı.

"Başka bir şey daha duydum," dedi yavaşça. "Sadece bir söylentiydi ve o kadar zorlama görünüyordu ki pek dikkat etmedim."

"Söylenti neydi?"

"Birkaç Cire erkeğinin Cire dişisi olmayan eşler bulduğunu. O kadar olasılık dışı görünüyordu ki bunu göz ardı etmiştim ama şimdi... Şimdi merak ediyorum."

Küçük pembe dili tekrar dudaklarına dokunmak için dışarı fırladı ve adam onu öpme isteğini sertçe bastırmak zorunda kaldı.

"Benim... benim... benim..." olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi?

Onun eşi olduğunu mu düşünüyordu? Aralarındaki bağı inkâr edemese de bu imkânsız görünüyordu. Ama kadın heyecanlı olmaktan çok endişeli görünüyordu ve o da önce sözlerini düşünerek hemen cevap vermedi.

"Dediğim gibi, bu sadece bir söylenti. Gerçek bilgiye sahip kimseyi şahsen görmedim veya konuşmadım." Birdenbire bu söylentinin kaynağının izini sürmeyi ne kadar istemiş olursa olsun.

"Anlıyorum. Ve bunun dışında... düğüm, bunu söylemenin bir yolu yok mu?" "Başka işaretler de var ama bunlar kesinlikle garanti değil." "Ne tür işaretler?"

O kasıtlı olarak okşadı onun kuyruk karşısında onu Göt, Direnmek Bacaklarının arasına geri dönme arzusu.

"Kuyruğun her zaman bildiği söylenir."

"Çok dost canlısı bir kuyruğun var," diye gülümseyerek kabul etti ve kuyruğuna uzandı.

Eli onu okşadı ve bu kez tepkisini bastırmadı. Gözleri büyüdü ve ereksiyonunun karnına doğru titreştiğini hissedebildiğini biliyordu.

"Aman Tanrım. Kuyruğuna dokunduğumda tahrik oluyorsun, değil mi?" "Tahrik edici."

Yüzünü yeni bir pembe kapladı.

"Neden bana söylemedin? Ben daha çok el sıkışmak gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Sana söylemedim çünkü durmanı istemedim."

"Yani bunu yapmamı mı istiyorsun?" Elini adamın kuyruğunda gezdirdi.

"Oh evet."

"Ya da bunu?"

Kadının eli, sanki onun sikini de aynı şekilde kavıyormuşçasına ve harika bir tutuşla adamın etrafında sıkılaştı ve adam tekrar inledi.

"Kesinlikle çok zevkli." "Ya da bu?" diye fısıldadı.

Kadın kuyruğunu ağzına doğru kaldırıp ucunu nazikçe emerken donup kaldı. Emme onun derinliklerine ulaşıyor gibiydi ve işe yaramaz tohumunun horozunun başını nemlendirdiğini hissedebiliyordu.

"Mmm. Tadı ikimizin birlikte olması gibi."

Onu yaladıktan sonra tekrar emerken, bu sefer biraz daha sert emerken ifadesi hülyalı bir hal aldı.

Granthar adına, daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiş miydi? İsteksizce elini onunkinin üzerine koydu ve kuyruğunu onun baştan çıkarıcı ağzından çekti.

"Eğer devam edersen, kendimi rezil edeceğim."

Güldü, sesi neredeyse Hannah kadar genç ve kaygısız çıkıyordu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bu kesinlikle bir iltifat."

Kuyruğunu hafifçe çekiştirerek ağzına geri götürmeye çalıştı, ama o pes etmeden önce ikisi de yaklaşan ayak seslerini duydu ve kadın hızla ondan uzaklaştı. Saela kapıda belirdi, bilge yüzünde spekülâtif bir ifade vardı.

"Çocuklar yarı uykulu. Gelip onlara iyi geceler demeni istiyorlar."

"Evet, elbette," dedi Jessica hızla, elini saçlarında gezdirirken yüzü kızarmıştı.

Biraz dağınıktı, bu onun çok hoşuna giden bir görüntüydü.

"İkiniz de," diye ekledi Saela.

Böyle bir çağrı karşısında hissettiği memnuniyet dalgasını inkar edemezdi.

- memnuniyet ve özlem. Çocukları da en az Jessica'yı özlediği kadar özleyeceğini zaten biliyordu. Onlara iyi geceler dilemek için her zaman orada olabilmeyi diledi.

"mi?" diye sordu ve elini Jessica'ya uzattı.

Bir ona, bir Saela'ya, bir de Saela'nın bilmiş yüzüne baktı, ama Saela büyük bir rahatlamayla onu aldı ve birlikte çocuklara iyi geceler dilemeye gittiler.

"K... öpücük," diye sordu Ellie ve Jessica'ya şaşkın bir bakış attı.

"Bu farklı türden bir öpücük," diye onu temin etti, dudaklarını Ellie'nin yanağına değdirmek için eğildi.

Ellie küçük kollarını boynuna dolayıp ona sarıldığında gülümseyerek aynı hareketi tekrarladı.

"Ne demek farklı bir öpücük?" Oscar, Jessica ona sarıldığında ve yüzüne bir pembe dalga yayıldığında sordu.

"Yani öpüşmek yetişkinler arasında farklıdır," dedi.

Oscar kaşlarını çattı ama cevabı kabul etti.

"Ben duş almaya gidiyorum," dedi ve kaçtı.

Saela güldü ve o da ona gülümseyerek karşılık verdi, sonra da onu odanın dışına çağırdı.

"Trevelor'da hâlâ görüştüğün biri var mı?" diye sordu. Başını sallarken yüzünde bir gölge belirdi.

"Devriyeye katıldığımda o hayatı geride bıraktım, tıpkı senin yaptığın gibi." Başını eğdi ve ona baktı. "Neden sordunuz?"

"Birkaç yıl önce bir söylenti duymuştum. İmkansız görüldüğü için görmezden geldim ve bir daha kimse bundan bahsetmedi."

"Söylenti neydi?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Trevelor'da bir Cire kolonisi vardı - ve bazılarının eşleri vardı. Cire olmayan eşler."

"Anlıyorum. Son birkaç yıl içinde olsaydı, kesinlikle duymazdım." Düşünceli bir şekilde gagasına vurarak yere baktı. "Sorabileceğim biri var. Uzaya geri döndüğümüzde bir mesaj göndereceğim."

"Sadece size sıkıntı vermeyecekse," dedi hemen.

"Bilmemenin senin için daha fazla sıkıntı yaratacağını düşünüyorum," dedi kuru bir sesle, sonra kolunu sıvazladı. "Şimdi git dışını bul."

İtaat etmekte tereddüt etmedi, ona teşekkür etti ve kamarasına yöneldi. Masasına oturdu, hiç bitmeyen evrak yığınınca odaklanmaya çalışıyordu ama akan suyun sesini duyabiliyordu ve Jessica'yı suyun altında dururken hayal edebiliyordu, damlalar tatlı göğüslerine yapışıp bacaklarının arasındaki baştan çıkarıcı buklelerde kaybolmadan önce karnından aşağı kayarken çıplak vücudu parlıyordu.

Çocuklara iyi geceler dilerken ve Saela'yla konuşurken aleti biraz küçülmüştü ama bu görüntüyle birlikte yeniden tamamen dikleşmişti. Eğer farklı bir erkek, daha aceleci bir erkek olsaydı, kıyafetlerini çıkarıp ona katılmaya giderdi ama uzun yıllar süren disiplin ve kontrol onun yerinde kalmasını sağladı. Suyu dinlemesine ve hayal kurmasına engel olmamışlardı.

Kapı nihayet açıldığında üzerinde Saela'nın cüppelerinden biri olduğu belli olan bir şey vardı ama aynı şekilde üzerine tam oturmamıştı. Elbisenin etekleri kalçalarının üzerinde bitiyor ve yumuşak kıvrımlı bacaklarının cazibesini ortaya çıkarıyordu. Onun kendisini beklediğini görünce kızardı ama yine de odayı geçip ona doğru ilerledi. Kız yaklaştığında, adam aniden hırladı.

"şunu."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Vadrar hırladığında Esica sıçradı. Sesi her zamanki hırıltısına benzemiyordu ve yüzü neredeyse işkence görmüş gibiydi. Tereddüt etti.

çelişen duygular. İtaat etmek, bornozu çıkarıp atmak ve o acı dolu bakışı silmek, muhteşem bir karşılaşma olacağından hiç şüphe duymadığı şeyde kendini kaybetmek istiyordu. Ama düğümler ve eşler hakkındaki önceki tartışma onu endişelendirmişti. Aralarında bu tür bir bağ kurarlarsa Vadrar'ın başka bir dişiyi asla düşünmeyeceğinden emindi. Hatta Vadrar'a denk bir erkek bulabileceğine de inanmıyordu ama en azından çocukları olacaktı. Dünya'ya döndükten sonra kimsesi olmayacaktı.

"Ben... buna hazır olduğumu sanmıyorum," diye

fısıldadı. "Bu o değil. Bornoz... yanlış."

"Yanlış mı?"

Şaşkınlıkla yere baktı. Üstüne tam oturmamasına rağmen basit bir siyah cüppeydi. Bacakları çıplak olduğu için miydi? Bu onu bir şekilde rahatsız mı etmişti?

Bir an için gözlerini kapattı, sanki onun şüphesini doğrular gibiydi ama sonra tekrar başını salladı.

"Birinin kendini hissetmesi hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet, bu değişti mi?"

Peki bu dūřünce neden kalbini sızlatıyordu? Aralarındaki bu ezici çekim olmadan ayrılmak çok daha kolay olurdu ama birden aęlayacak gibi hissetti.

"Bir koku bileşeni var," dedi çabucak. "Senin kokun mükemmel, ama şu anda cübbe yüzünden Saela'nınkinin üzerine sinmiş durumda ve yanlış hissettiriyor."

İçini bir rahatlama dalgası kapladı. Onu reddetmiyordu - bornozu reddediyordu.

"Üzgünüm ama başka bir şeyim yok. Duştayken kıyafetlerimi yıkadım."

"Tişörtlerimden birini giyersen onur duyarım," dedi hemen.

"Emin misiniz? Zaten iki çocuk kaybettiniz ve o kadar da çok çocuğunuz yok."

"Kokunuzun doğru kalmasını sağlamak için seve seve çıplak kalabilirim."

Onu çıplak görme dūřünceyle küçük bir uyarılma nabzına engel olamadı ve inledi.

"Lütfen, liri. Bu benim için çok zor."

"Pekâlâ," dedi hızla ve onun gömleklerinden birini kapıp banyoya döndü. Onun kıyafetlerini giymeyi tercih ettiğini de itiraf etmek zorundaydı. Gömleği başının üzerinden aşağı kayarken içini bir memnuniyet kapladı. Gömlek tam oturmamıştı ama tam da söylediği gibi, üzerinde iyi durmuştu.

Kadın diğer odaya döndüğünde, adam rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim, liri."

" ederim. Bu ne demek - liri?"

"Eski dilde çiçek anlamına geliyor."

"Bunu sevdim." Ona gülümsedi. "Daha önce neredeyse gömleklerinden birini çalıyordum ama gerçekten zorlamak istemedim. Bu yüzden Saela'dan bir şey istedim."

"Sahip olduğum her şeye hoş geldiniz," dedi ciddiyetle ve sözler sessiz odada yankılanıyor gibiydi.

Boğazını temizledi, bir kez daha o çelişkili duygularla savaşıyordu ve adam onu anlıyor gibiydi.

"Bu zamanlamanın... zor olduğuna katılıyorum."

"Evet. Ve ikimizin de görevleri var - seninki devriyeye karşı, benimki de çocuklara ve kızlara karşı."

"Bana çocuklardan biraz daha bahset. Aileleri nerede?"

"Altı ay önce korkunç bir kazada öldüler. O zamandan beri onlara nasıl iyi bir ebeveyn olabileceğimi anlamaya çalışıyorum."

Yanındaki koltuğu okşadı ve küçük kanepede bana katıldı. Adamın kuyruğu hemen kadının kalçasının üzerine kıvrıldı. Bu açıkça cinsel bir hareket değildi, ancak daha önce nerede olduğunu hatırladığında kızarmasına engel olamadı. Utanmasına rağmen kuyruğu uzaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Zor bir dönemdi," diye itiraf etti. "Laura'nın yardımı olmasaydı ne yapardım bilmiyorum ama çocuklar da mücadele ediyor. Kelinc'i bulmak Ellie'nin onlar öldüğünden beri ilk kez konuşmasıydı. Ve Oscar..." İç çekti. "Oscar da mücadele ediyor. Sanırım daha çok annesi gibi olmamı istiyor ama kız kardeşimle ben her zaman çok farklıydık. Ve bugün fark ettim ki etrafında bir erkek olmasını gerçekten özleyor."

"Ben de onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Keşke -" adam duraksadı ve devam ettiğinde, kadın onun asıl düşüncesine devam etmemeye karar verdiğini tahmin etti.

"Tenrac'ın vasiliğini de o daha çocukken üstlenmişim, Oscar'dan büyüktü ama hâlâ çok gençti." İçini çekti. "Korkarım ki balık tutmak gibi aktiviteler için zamanımız olmadı. Konsey odalarının muhafız ofislerinde büyüdü."

"Bundan zarar görmüş gibi görünmüyor. Çok iyi bir erkek."

"Oscar'ın da iyi bir erkek olacağından eminim, ama de kendimi ailenin zevkleri için daha fazla fırsatımız olmasını dilerken buluyorum."

Otomatik olarak kuyruğunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı, sonra gözleri kısa süreliğine kapandığında kendini suçlu hissetti. Ama gözlerini tekrar açtı ve ona gülümsedi.

"Bana kız kardeşinden ve eşinden biraz daha bahset."

Ona Dünya'daki yaşamından ve şu anda işi ile çocuklara karşı sorumlulukları arasında yaşadığı çatışmadan bahsetti. Ve ona kısaca Ciresia'daki yaşamdan bahsetti, ne kadar korkunç olduğunu anlamasına yetecek kadar.

"Sonra ayrıldık ve Devriye'ye katıldık ve her şey daha iyiydi. Tenrac mühendislik yeteneklerinin peşinden gidebildi."

"Ve sen bir kaptan oldun."

Güldü. "Yine de farklı bir kaptan tipi. Uçmaktan her zaman keyif aldım ama Devriye beni de eğitti."

Adam ona gittiği çeşitli yerleri ve gördüğü bazı şeyleri anlatırken gece boyunca konuştular. Kız büyülenmişti ama sonunda yorgunluğu geçti ve esnemeye başladı.

"Yatağa gitmelisin," dedi sertçe, sonra duraksadı, başını bir yana eğdi.

Bir an sonra bunu hissetti - ayaklarının altındaki metalde çok hafif bir titreşim.

"Başka bir deprem mi?"

"Öyle görünüyor. Sacla bir izleme sistemi kurdu ve ben de sabah bunu teyit edeceğim."

Ayağa kalktı ve ona bir elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam onu vücuduna doğru çekti, kuyruğu belinin etrafındaki her zamanki pozisyonuna geldi

"İyi geceler, Liri. Gecemizden çok keyif aldım." "Daha fazla öpüşmeden bile mi?" diye sordu.

Bakışları ısındı ama başını salladı.

"Keyifli olacağından hiç şüphem yok ama endişelerini anlıyorum. İkimizin de görevleri var," diye ekledi, onun daha önceki sözlerini yineleyerek. "İyi geceler."

"Gitme," dedi düşüncesizce. "Daha ileri gitmeme konusundaki fikrimi değiştirmedim ama burada kocaman bir yatak varken gidip sert bir zeminde uyumana gerek yok."

"Bu yastıklı bir zemin."

"Hâlâ zor olduğuna eminim. Lütfen kal."

"Daha fazla tercih edeceğim bir şey yok. Birlikte geçireceğimiz zamanın sınırlı olduğunu biliyorum ama hiçbirini kaçırmak istemiyorum."

Boğazında bir yumru belirdi ama yatağa tırmanmadan önce başını sallamayı başardı. Adamın botlarını çıkarışını ve gömleğini çıkarışını izledi. *Aman Tanrım*. Dar üniforma gömleği çok az şey gizlemiş olsa da, kesinlikle göğsünün geniş, kaslı genişliğini tamamen çıplak görmekle aynı şey değildi. İnce renk çizgileri teninde aşağıya doğru devam ederek etkileyici kas yapısını vurguluyordu. Küçük yumrular da devam ediyordu ve göğüslerine sürtünmenin nasıl bir his olduğunu kolayca hayal edebiliyordu.

Onun aleti de aynı dokuya mı sahipti? Aklına bu soru geldi ve adam başını kaldırıp ona bakarken kızarmasına engel olamadı.

ona baktı, burun delikleri açıldı.

"Bunu benim için kolaylaştırmaya niyetli olmadığını görüyorum." Yanaklarındaki sıcaklık arttı.

"Özür dilerim."

"Olma. Çok hoş kokuyorsun." Elleri bel kemerinin üzerinde gezindi ama sonra onları çekti. "Sanırım bunları üzerimde bırakmam en iyisi olacak."

Öğrenmek için eline geçen fırsat kaçırmıştı ama adam haklıydı. "Muhtemelen öyle," diye kabul etti. "Şimdi, yatağa geliyor musun?"

Güldü ve ona katılmadan önce ışıkları söndürdü. Oda, adamın vücudunun belli belirsiz hatlarından fazlasını göremeyeceği kadar karanlıktı ama adamın kendisine baktığını biliyordu.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı ve adam hemen kollarını ona doladı.

Rahat bir nefes alarak ona yaslandı. Adam oldukça haklıydı - bu doğru hissettiriyordu, neredeyse tanıdık, sanki birçok geceyi aynı pozisyonda geçirmiş . Elini onun göğsüne koydu ve teninin hissin tadını çıkardı. Adam elini onunkinin üzerine koyana kadar onu okşadığının farkında bile değildi.

"Bu çok hoş bir işkence olsa da, bir erkek ancak bu kadarına dayanabilir. Eğer böyle devam ederseniz, bunun daha fazla öpüşmeye yol açacağından şüpheleniyorum."

Neredeyse devam etmek istiyordu ama adam haklıydı. Elini tekrar yanına koydu, onun rahatlatıcı kokusundan derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

V adrar, Jessica uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kaldı. Söylediklerinde ciddiye. Onların bir anını bile boşa harcamak istemiyordu.

Birlikte geçirilen zaman ve uyku, bu zamanın tadını çıkarmaktan çok daha önemsiz görünüyordu. Kadının vücudu adaminkine yaslanmıştı, yumuşak, sıcak ve neredeyse dayanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı ama kadın adamın kollarında güvenle uyuyordu ve adam bu güvene asla ihanet etmeyecekti. Kadının eli bir kez daha göğsünde, kalbinin üzerindeydi ve adam aralarındaki bağı tadını çıkararak elini onunkinin üzerine koydu.

Kapı açıldığında hâlâ uyanıktı ve anında alarma geçti, ancak koridordan gelen loş ışık odaya giren küçük figürü ortaya çıkardığında rahatladı. Ellie kapıyı arkasından kapattı ve Ellie'nin yatağa doğru ilerleyebilmesi için ışıkları yeterince yükseltti. Kadın sessizce durup ona baktı.

"Neyin var ufaklık?" Cevap

vermedi.

"Korktun mu?"

Bir an için başını eğdi, sonra başını salladı, gözleri loş ışıkta kocaman olmuştu.

"Yani bizimle gelmek mi istiyorsun?"

Bir kez daha konuyu düşündü ve sonra başını salladı. Adam gülümseyerek battaniyeyi kaldırdı ve kadın da uykulu bir esnemeyle adamın diğer yanına yerleşti. Bir an sonra ağır bir yük ayaklarına dolandı ve görmediği kelincin de onunla birlikte odaya girdiğini ve şimdi ayaklarının dibinde uyuduğunu fark etti.

Yalnız uyumaya alıştığını sanıyordu ama şimdi bir daha yalnız kalmaktan memnun olup olmayacağını merak ediyordu. Ama ışıkları indirirken gülümsedi ve sonunda uykuya daldı.

"İşte "

Öfkeli sesle gözlerini açtığında Oscar'ın yatağın yanında durduğunu ve ona kaşlarını çatarak baktığını gördü. Çocuğun odaya girdiğini duymadığına göre gerçekten derin bir uykuda olmalıydı.

"Her yerde seni arıyordum. Saela da Ellie'yi bulamadığı için üzgün," diye ekledi sonradan aklına geldiği belli olan bir şekilde.

"Kız kardeşin gece boyunca korktu," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Lütfen gidip Saela'ya bizimle olduğunu söyler misin?"

"musun? Yine balığa gitmek istiyorum."

"Seninle tekrar balığa çıkmak isterdim ama önce yapmam gereken işler var. Bu öğleden sonra gideceğiz."

Oscar'ın kaşları daha da çatıldı ve Vadrar onun ne kadar yüksek sesle itiraz edeceğini merak etti. Uyuyan iki dişi de uyandırmak istemiyordu ama artık çok geçti. Önce Jessica esnedi ve başını kaldırarak Oscar'a uykulu gözlerle baktı.

"Burada ne yapıyorsun, Oscar? Bir sorun mu var?"

"Vadrar'ı arıyordum ama antrenman odasında değildi."

Yine o renk parlaması oldu ama yeterince sakin bir şekilde cevap verdi.

"Burası onun kulübesi."

"Ve Ellie gitti." "Ne?"

Yine mi?"

Kadın ayağa kalkmak için çabalamaya başladı ama adam kuyruğunu beline doladı.

"Sakin ol. O burada."

Şimdi Ellie'nin gözleri açıldı ve Jessica rahat bir nefes alırken onlara gülümsedi.

"Şükürler olsun. Birini kaybetmek yerine birini kazanmak güzel bir değişiklik oldu."

"Balığa gitmek istiyorum," diye tekrarladı Oscar.

"Bir savaşçının görevi, zevklerinden önce görevleriyle ," dedi sertçe ve sözlerinde kendi babasının yankısını duydu.

Yaşlı erkek bunu ona kaç kez söylemişti? Ama babasıyla bu zevki nadiren tatmıştı. Oscar'la aynı hatayı yapmamaya kararlıydı.

"Sana söz veriyorum, bu öğleden sonra gideceğiz. Ve eğer isterseniz, bu sabah eğitim odasına kadar bana eşlik edebilirsiniz."

Çocuğun yüzü kaşları sihirli bir şekilde çatıldı.

"Gerçekten mi? Nasıl antrenman yapıyorsun? Karate gibi bir şey mi?"

Vadrar'a sorular yöneltmeye devam ederken yatağa tırmandı, ardından sert bir şekilde kapı çalındı ve Saela kapıyı açıp içeri baktı.

"Şu sefil çocukları gördünüz mü -"

Dördünün ve kelincin yatağın üzerine yığılmış olduğunu görünce aniden sözünü kesti. Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi.

"Görüyorum ki hepiniz birbirinizi bulmayı başarmışsınız. Güzel. Ben kahvaltıya başlayacağım. Hiçbiriniz bunu hak etmiyorsunuz."

"Yardım ister misin?" Jessica hemen sordu ama Saela onu başından savdı.

"Hayır, bu sabah aldım. Zaten mürettebatınızdan ayrılmanız muhtemelen yirmi dakikanızı alacaktır." Tekrar sırtıttı ve gitti.

Oscar hemen sorularına devam etti, Ellie oturduğu yerden kalkıp kelinciği ararken dirseğini onun böğrüne sapladı ve Jessica hâlâ tamamen sersemlemiş görünüyordu. Kendini tutamadı - gülmeye başladı.

GÜN OLDUKÇA KAOTİK BİR ŞEKİLDE BAŞLAMASINA RAĞMEN, ÇOK DAHA İYİ İLERLEDİ beklediğinden daha sorunsuzdu. Oscar eğitim seansına dahil edildiği için çok heyecanlıydı ve Vadrar ona ilk poz setini gösterirken konsantre olabilmek için soru sormayı bıraktı. Ellie de gelmişti ama ilk setten sonra ilgisini kaybetti ve Bunny ile birlikte uzaklaştı.

Tenrac da onlara eşlik etti, Vadrar'a eğlenen bir bakış fırlattı ve kendini Tenrac'a tam olarak aynı şekilde öğrettiği zamanı hatırlarken buldu.

Oscar'ın o sabah onu aramak için eğitim odasına gittiğini söylediğini ama Tenrac'ı gördüğünden bahsetmediğini de fark etti. Çocuk için önemsiz görüldüğü için miydi, yoksa Tenrac da geceyi orada geçirmemiş miydi?

Sabahın geri kalanı yoğun ama olaysız geçti. Tek endişesi öğleden kısa bir süre önce gemiyi sarsan bir başka sarsıntıydı ve Saela'yı bulmaya gitti. Köprüdeydi ve konsolunu inceliyordu.

"Gözlemleriniz başarılı oldu mu?" diye sordu.

"Sanırım bu başarıyı nasıl tanımladığınıza bağlı." Üzerinde çalıştığı grafiği ön taraftaki ekrana gönderdi.

"Gördüğünüz gibi, faaliyeti rapor ediyor. Ancak faaliyetin kendisi düzensiz ve tutarlı bir model izlemiyor."

"Arttığını söyleyebilir misiniz?"

"Henüz değil. Hâlâ veri topluyorum. Ancak anket sonuçlarını da iki kez kontrol ettim ve o zamanlar kesinlikle böyle bir davranış kaydı yoktu. Oscar'ın haklı olması ve bunun sadece periyodik bir olay olması muhtemel görünüyor."

"Belki de," diye kabul etti. "Ama açıklanamayan olaylardan hoşlanmam. Tenrac'la konuşup onarımların hızını artırmak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığına bakacağım."

"Bundan hoşlanmayacak." Saela ona delici bir bakış fırlattı. "Ben de senin hoşuna gideceğinden pek emin değilim."

Bu gezegende geçirdikleri zamanı sona erdirmek gibi bir arzusu yoktu ama Jessica ve insanların güvenliğini de riske atamazdı. Onlarla ilgilenmek onun görevi ve ayrıcalığıydı.

"Haklısınız ama bu yapılmalı."

"Sanırım haklısın. Yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım."

"Ben de -" Verdiği sözü hatırlayınca sözünü kesti. "Ama Oscar'a bu öğleden sonra balığa gidebileceğimizi söyledim."

"O zaman onu hayal kırıklığına uğratmayın. Henüz beni endişelendiren bir şey bulamadım ve çocuk çok şey yaşadı. Onu balığa götürün."

Mantıklı bir tavsiyeydi ve o da başını salladı. Oscar'a verdiği sözü de bozmak istemedi ve öğle yemeği biter bitmez nehre doğru yola koyuldular. Oscar'ın orada olmaktan memnun olduğu belliydi ama önceki günkü kadar coşkulu görünmüyordu. Bunun yerine Vadrar'a yan gözle bakmaya devam etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu sonunda.

Çocuğun kendisini Jessica'yla yatakta bulmasıyla ilgili sorgulamaya başlamasını bekliyordu ama Oscar onu şaşırttı.

"Babanın da öldüğünü
söylemiştin." "Bu doğru."

"Peki ya annen?"

"Evet, babamdan birkaç yıl önce ölmüş olmasına rağmen."

"Onları özlemeyi ne zaman bıraktın?" Oscar patladı.

Bu konuyu daha önce hiç düşünmemişti. Babası, Tenrac'ın ailesinden geriye kalanlarla birlikte Kızıl Ölüm'ün o son ölümcül dalgasında ölmüştü ve o da kendini kederli bir çocuğa bakmaya, görevlerini yerine getirmeye ve Ciresia'da bir tür uygarlığı sürdürmeye çalışırken bulmuştu. Yas tutacak zamanı bile olmamıştı.

"Onları özlemekten vazgeçeceğinden emin değilim," dedi yavaşça. "Ama değişiyor. Aynı şekilde acıtmıyor ve birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamak daha kolay oluyor."

"Balık tutmak gibi mi?"

"Korkarım babam beni sadece bir kez götürdü. Belki de bu yüzden hatırlıyorum, çünkü özel bir zamandı."

"Ben ve babam bundan daha fazlasını yaptık ama hâlâ hatırlıyorum." Oscar'ın ağzı titredi.

"Bu anılara sahip olmanız çok güzel. Seninle vakit geçiren bir baban olduğu için şanslısın."

Oscar kirli eliyle burnunu silerken, "Evet," diye onayladı.

Oscar bu konuyu tekrar açmadı ama konuşmalarından sonra daha sakin görünüyordu ve Vadrar bir kez daha kendi babasını hatırlarken buldu kendini. İyi bir baba olmuştu ama birlikte geçirdikleri zaman çok kısıtlıydı. Oscar'ın daha iyi bir deneyim yaşayacağını umuyordu ama Oscar'ın babası öldüğünde onun yanında kim olacaktı?

Dünya'ya mı döndü? Jessica hayatına başka bir adam mı sokacaktı? Bu düşünceyle bir hırıltı koptu ve Oscar ona irkilmiş bir bakış attı.

Çocuk ona soru soramadan, tepesinden gelen bir kanat çırpışıyla dikkati dağıldı.

"Vay canına. Şuna bak."

Sesler yükselip bir kuş sürüsü tepelerinden geçmeye başlayınca ikisi de başlarını kaldırıp baktılar - o güne kadar gördüğü en büyük sürü, yüzlerce kuş sanki bir şey onları kovalıyormuş gibi uçuyordu. Uçan bir yırtıcı hayvan görmeyi bekleyerek gerildi ama onları takip eden hiçbir şey yoktu. Yaklaşan bir fırtınadan mı kaçıyorlardı? Gökyüzüne sıkıntılı bir bakış attı ama her zamanki gibi berraktı.

Birdenbire tedirgin oldu ve balık tutma gezisini erken bitirmeye karar verdi. Şaşırtıcı bir şekilde Oscar itiraz etmedi, ya o da tedirgin olduğu için ya da belki de ailesi hakkında konuşma fırsatı bulduğu için.

Gemiye döndüklerinde diğerlerinin de kuşların garip davranışlarını tartıştıklarını gördüler.

"Belki de göç ediyorlardı," diye önerdi Jessica. "Dünya'da yılın belli zamanlarında yer değiştiren pek çok tür var." Gökyüzüne tedirgin bir bakış attı. "Hava pek değişiyor gibi görünmüyor - her zaman sıcak ve nemli gibi görünüyor."

"Bugün hava birkaç derece daha sıcak." Geldiklerinden beri her sabah sıcaklığı kontrol etmiş ve kaydetmişti. "Belki de sıcak mevsimin başlangıcına giriyoruz ve onlar da bundan kaçınmak için göç ettiler."

Kimse onun teorisine ikna olmuş görünmüyordu ama kimsenin daha iyi bir açıklaması olmadığı için bunun makul bir açıklama olduğuna karar verdiler. Tedirginliği devam ediyordu ve onarımları mümkün olan en kısa sürede tamamlamak için ne yapması gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jessica Vadrar'ın endişeli olduğunu biliyordu ama bunu paylaşmakta zorlanıyordu onun endişeler. O yapmamıştı. yaşadığı içinde devlet eğilimli için Depremler hakkında endişelenmeyecek kadar çok şey duymuştu.

Sonraki birkaç gün içinde hayatları tanıdık bir rutine oturdu. O ve Saela, Laura ve Ketaan tarafından getirilen farklı ürün türlerini denemeye devam ettiler. Vedeckian hızla tam gücüne kavuşuyordu ve yiyecek toplama seferlerinin neden bu kadar uzun sürdüğüne dair şüpheleri vardı ama düşüncelerini kendine sakladı. Tenrac motor üzerinde çalışmaya devam ediyordu ama Hannah'nın yanı sıra Vadrar ve Saela da mümkün olduğunca sık yardım ediyordu.

Vadrar'ın izniyle, onun hızla azalan gardırobunu yağmalamıştı. Laura, çocuklar için birkaç ek kıyafet hazırlamasına yardım etmişti ve her ikisi de kir tutuyor gibi göründükleri için son derece kullanışlı olmuşlardı. Ayrıca iki gömleğini de kendi kullanımı için değiştirmişti. Hannah'nın da Tenrac'ın birkaç gömleğini kullandığı, Laura'nın ise Saela'nın birkaç cübbesini yeniden işlediği gözünden kaçmamıştı. Ketaan'ın diğer kokulara karşı Efendimiz gibi bir itirazı yok gibiydi.

Geminin kaynaklarına sahip olmak büyük bir fark yaratmıştı. Oscar hâlâ bunun gerçek bir kamp olduğunu iddia ediyordu ve Oscar'ın, geminin aslında

Doğum günü için gittikleri kulübeye. Ertesi gün Laura'ya bu düşünceden bahsetti ve kız güldü.

"Ah, ama kabin yabancı bir gezegende değildi ve kesinlikle etrafta büyüleyici erkekler yoktu."

Kız, Vadrar ve Oscar'ın oltalarıyla tekrar yola koyuldukları yeri işaret etti.

Bariz aciliyet duygusuna rağmen Vadrar her günün bir bölümünü Oscar'la geçiriyordu ve Oscar bu ilginin altında geliyordu. Ellie de aynı derecede memnun görünüyordu. Hâlâ çok fazla konuşmuyordu ama kelime dağarcığı artıyordu. O da Vadrar'ın peşinden gitme eğilimindeydi ama Bunny de hoş bir misafir olduğu sürece diğerleriyle vakit geçirmekten de memnundu. İkisi birbirinden ayrılamazdı ve Jessica bunun bir sorun teşkil edeceğini biliyordu. Hayvanın onlara Dünya'ya kadar eşlik etmesinin hiçbir yolu yoktu - gezegenlerinin yerlisi olmadığı çok açıktı.

Bunu da endişelenecek şeyler listesine ekledi ve Laura'ya baktı. Kız artık Vadrar ve Oscar'ı izlemiyordu. Onun yerine bakışları kaçınılmaz olarak Ketaan'ın üzerinde geziniyordu. Kimse ona doğrudan motor üzerinde çalışması için güvenmemişti ama Vadrar onu filtreleri temizlemesi için görevlendirmişti ve Vedeckian aslında yapacak bir işi olduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Sanırım kimi büyüleyici bir erkek olarak gördüğünüzü tahmin edebiliyorum," dedi kuru bir sesle.

"Bu bir sır sayılmaz."

"Neden o?" diye ağzından kaçırdı. Kızı Vedeckian'a çeken şeyin ne olduğunu sık sık merak etmişti.

Laura omuz silkti ama ağzında bir gülümseme belirdi.

"Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksin ama beni dinleme şeklinden hoşlanıyorum. Kendileri hakkında konuşabilmek için benim susmamı isteyen kaç erkekle çıktım biliyor musun?"

Ya da gerçekten bir Şey hakkında konuşmaya baŐladıđımda gözleri parlayan biri? Ketaan bunu asla yapmaz. Söylediğim her Şey onu gerçekten büyülüyor."

Aynı Şekilde davranan erkeklerle çok fazla yönetim kurulu toplantısı yapmıŐ biri olarak, sempati duyabilirdi ama...

"Onun bir Vedeckian olduğu gerçeğini nasıl atlatıyorsunuz? Bizi Dünya'dan gtrenlerin onun halkı olduğunu."

"Ama o kendi halkı değil. O tatlı, nazik ve düşünceli biri. Bazı Vedecki'lilerin kötü olması, hepsinin kötü olduğu anlamına gelmez. Onu dış görünüŐü nedeniyle yargılasaydım, beni bu Şekilde yargılayan insanlardan daha iyi olmazdım."

Kızın haklı olduğu bir nokta vardı ama Ketaan'ın geçmiŐi onun tek endişesi değildi.

"Onu terk etmek zorunda kaldığında ne olacak? Bize Dünya'ya kadar eşlik edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Laura ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve i çekti.

"Beni büyükannemin büyüttüğünü biliyorsun, değil mi? Büyükbabam ben doğmadan çok önce ölmüş. O bir askerdi ve çatıŐmada öldürüldüğünde iki yıldan az bir süre evli kalmıŐlardı. Bir keresinde ona neler olabileceğini bildiği halde neden onunla evlenmekten korkmadığını sormuŐtum."

"Peki o ne dedi?"

"Kısa bir süre için gerçekten mutlu olmanın, mutluluğu hiç tatmamaktan daha iyi olduğunu söylerdi."

Laura devam etmeden önce kelimeler aralarında uzun bir süre havada asılı kaldı.

"Ve tabii ki annem bunun tam tersiydi. Hiçbir zaman doğru kiŐiyi beklemek istemedi. Her zaman neredeyse doğru olan kiŐiyle yetinirdi ve bu asla uzun sürmezdi." Laura elini Jessica'nın elinin üzerine koydu.

"Ketaan ile gerçekten mutluyum. Uzun sürmese bile - canımı yakabilir ama pişman olmayacağım."

"*Eğer diye bir şey yok,*" dedi olabildiğince nazik bir şekilde. "Ayrılmak zorunda kalacaksınız."

Laura ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı. Jessica iç çekti ve pes etti.

"Bana şu kıvrımlardan birini nasıl yapacağımı tekrar gösterebilir misin? Bunun Ellie'nin üzerinden düşmeyeceğinden emin olmak ."

Dikişlerine geri döndüler ve konu kapandı ama Jessica kendini Laura'nın sözlerini tekrar tekrar okurken buldu - sadece Vadrar'la ilgili olarak. Her akşamı birlikte geçiriyorlardı ve sohbetleri devam ederken fiziksel yakınlıkları da sürüyordu. Öpüşmeye karşı büyük bir düşkünlük geliştirmişti ama bu neredeyse her zaman daha fazlasına dönüşüyordu. Kuyruğu ve elleriyle onu birkaç kez doruğa ulaştırmıştı.

Ne yazık ki, kollarında nefes nefese kaldığında ya da geceleyin ona doğru kıvrıldığında ereksiyonunun fazlasıyla farkında olmasına rağmen, ellerini onun üzerinde kullanmasına izin vermeyi reddetti. Bunun nedeni koyduğu sınırlar mıydı? Ve onlar için bir gelecek olmadığını bildiği için mi kendini tutuyordu? Bir mutluluk anını kaçırıyor muydu? Günün geri kalanında bu düşünceler kafasından devam etti ve akşam olduğunda bir karara varmıştı.

Vadrar ve Tenrac yemekten sonra mutfığı temizlerken Saela'yı bir kenara çekti.

"Ellie'yi bu gece yanında tutabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Küçük kızın hâlâ geceleri ortaya çıkma eğilimi vardı.

Saela ona spekülâtif bir bakış attı.

"Deneyebilirim ama ne kadar çabuk ortadan kaybolabileceğini biliyorsun. Neden sordunuz?" Saela ona alaycı bir masumiyetle baktı ve Jessica

kızardı.

"Sadece Vadrar'la biraz özel zaman geçirmek istedim."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Saela. "Ama fark etmediysen söyleyeyim, o çocuk saniyeler içinde ortadan kaybolabiliyor."

"Biliyorum," dedi hayıflanarak.

Saela ona sırıttı. "Ama deneyeceğim."

Peki bir uzaylı nasıl baştan çıkarılabilirdi? Özellikle de kontrolüyle övünen birini. Tabii ki, işlemleri durduran kişi o olmuştu. Tereddüt eden oydu; sadece artık tereddüt etmediğini ona nasıl söyleyeceğini bulması gerekiyordu.

Çocuklara iyi geceler dileyerek yanından ayrıldı ve duş almaya gitti. Her zamanki rutinlerinin bir parçasıydı ama bu gece bunu biraz değiştirmeye kararlıydı.

Pek de baştan çıkarıcı bir gardırobu yoktu. Yapabildiği en iyi şey, kesilmiş gömleklerinden birine özenle eklediği dikişlerden bazılarını dikkatlice açmaktı. Açılan yer derin bir V yaka oluşturmuş, bu da utanç verici miktarda göğüs dekoltesini ortaya çıkarmıştı. Bir an düşündükten sonra, giysinin her iki yanından da yırtmaçlar kesti. Tekrar saygın bir hale getirmek için çok fazla dikiş gerekecekti ama umarım buna değecekti.

Her zamanki gibi küçük koltukta bekliyordu ve gözleri hemen açık yakaya gitti, açığa kalan tene bakarken bakışları ısındı. Mükemmeldi.

Ona doğru yürüdü, soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı, ama onun yanındaki koltuğa oturmak yerine önünde diz çöktü.

Gömleğini çoktan çıkarmıştı - kızın kendisine dokunmaktan ne kadar hoşlandığını fark ettikten sonra, gece için odalarına girer girmez çıkarma alışkanlığı edinmişti. Ne yazık ki pantolonu her zamanki gibi sıkıca yerinde duruyordu. Öne doğru eğildi ve bacakları

otomatik olarak onu karşılamak için ayrıldı. Ellerini göğsünden aşağıya, sonra da beline götürdü ve hafifçe sikinin üzerinden geçirdi. Her zamanki gibi sertti ve bunun kendi lehine çalışacağını umuyordu. Kuyruğı bacağının üzerinde dolanmaya başladı ve yüzündeki ifadeden, gömleğinde açtığı yüksek yarıkların altında tamamen çıplak olduğunu fark etti.

"Liri, ne yapıyorsun?"

Sesi, kadının duymaktan hoşlandığı o alçak hırıltıyla çıkmıştı.

"Seni baştan çıkarıyorum tabii ki."

Hareketlerini sözlerine uydurdu ve elini tekrar adamın sikinin üzerinde gezdirdi, bu sefer daha sertti, kalın, sağlam uzunluğına hayret etti.

"Beni istemiyorsan başka tabii?" diye ekledi adam sessiz kalınca.

"Seni istememek mi? Başka bir şey düşünmedim. Sadece sen tereddüt ettin."

"Ve şimdi ."

"Fikrini ne değıştirdi?"

"Aslında Laura'nın söylediğı bir şeydi - uzun sürmeyeceğini bilseniz bile bir mutluluk anını yakalamakla ilgili."

Onun sözlerini düşündü, sonra gülümsedi. "Umarım mutluluğumuz bir andan daha uzun sürer."

Onu kollarının arasına almaya başladı ama kadın başını salladı. "Henüz değıl. Seni baştan çıkaracağımı söylemiştim."

"Bunu seni ilk gördüğüm anda yapmıştın." "Ama bu sefer, bunu bilerek yapıyorum."

Pantolonunu açtı ve siki serbest kaldı, kalın ve mükemmeldi, artık yerini görebiliyordu. Ve evet, aynı zamanda

aynı kabarık çıkıntılar. Hevesli bir bekleyiş içinde titredi. Ama önce yapması gereken bir baştan çıkarma işi vardı.

Ona uzandı ve parmaklarını kalın şaftın etrafında gidebildikleri kadar kıvırdı. Ucu bir insan penisinden daha geniş ve düzdü ve şaftının dibinde düğümü olması gereken daha kalın bir alan vardı. Parmaklarını onun üzerinde gezdirdiğinde, adam inledi.

Kuyruğu artık gömleğinin altına kadar girmiş, meme uçlarını çekiştiriyor ve zaten şişmiş olan klitorisine zevk dalgaları gönderiyordu.

"şunu," diye homurdandı ve kadın ona şaşkın bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, liri. Sadece seni görmek istiyorum."

Oh. Cesaretini toplayarak gömleğini yavaşça başının üzerine çekti. Daha yaşlı ve daha ağır olan vücuduyla ilgili kısa süreli endişesi, adamın gözlerindeki sıcaklık karşısında kayboldu.

"Çok güzel," diye homurdandı ve kız ona tekrar dokunduğunda siki daha da sertleşti.

"Bir Cire dışisine benzememem seni rahatsız ediyor mu?"

"Daha önce hiç bir Cire dışisiyle birlikte olmadım ama bundan daha mükemmeli hayal bile ."

Ona gülümsedi, sonra ne söylediğini fark etti.

"Dur bir dakika. Hiç bir Cire dışisiyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır. Bazı arkadaşlarım deney yapmayı seçti ama ben eşimi . Ve bunun imkânsız olduğu anlaşıldıktan sonra dikkatimi başka şeylere verdim. Çok daha az tatmin edici şeylere," diye ekledi elinin hareketini izlerken.

Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmamış olması onu olması gerekenden çok daha fazla memnun etmişti. Memnun gülümsemesini gizlemek için öne doğru eğildi ve

geniş başını yaladı. Bir insan erkeğinden farklı olarak, sikiinin ucunda üç dar yarık vardı ve her birinin üzerinde altın bir damla prekum parlıyordu. Aynı anda hem serin hem de baharatlı bir tadı vardı ve ilk geçici tadından sonra hevesle yaladı.

Kasları gerildi ve başını kaldırıp adamın gerginlikten kaskatı kesilmiş yüzüne baktı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Peki bunu da hiç kimse yapmadı mı?" diye sormadan edemedi.

"Hayır. Bu yasak."

"Yasak mı? Neden? Durmalı mıyım?"

"Tanrılar, hayır." Adamın kalçaları istemsiz bir tepki gibi görünen bir hareketle kadına doğru sarsıldı. "Sana Konsey'in yapay üreme girişiminde bulunduğunu söylemiştim. Yasal yaştaki tüm erkeklerin tohumlarını vermeleri gerekiyordu."

"Ama nasıl? Düğümlediğiniz sürece doğurgan olmadığınızı söylemiştiniz."

"Bir makine vardı," dedi acımasızca. "Soğuk, sert ve rahatsız ediciydi ama düğümü zorlamakta etkiliydi."

Ona dehşetle baktı.

"Kulağa korkunç geliyor. Çok mu sert davranıyorum?"

Adam ona gülümserken yüzündeki sert ifade kayboldu.

"Liri, senin dokunuşun asla hoş olmaktan başka bir şey olamaz."

Onun sözlerine rağmen, kalın şaftı okşarken elini nazik tuttu ve başını hafifçe yaladı. Sonunda elini onunkinin üzerine koyarak daha sıkı kavramasını teşvik etti.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye ona güvence

verdi. "Bu durumda..."

Dudaklarını adamın sikiinin üzerine yerleştirdi ve onu ağzına çekti. O kadar büyüktü ki ağzına sığması zor oldu ama sonra emmeye başladı - hala nazikçe -

ve sert bir ılık atarak kalın, baharatlı bir sıvıyla ağızının içinde patladı. Adam titreyerek durmadan ve kadın son kalıntıları da dikkatle yalamadan önce uzun nabız atışlarından içebildiğı kadarını içti.

Gölümseyerek ona baktı ve yüzünün gevşediğini görmeyi bekledi. Bunun yerine, daha da gergin görünüyordu, gözleri hala parlıyordu ve sikinin hala elinde sert ve kalın olduğunu fark etti.

"gitmedi mi?"

"Çok fazla," diye homurdandı. "Ama bu gerçek bir doruk noktası değildi." "Düğüm atmadığın için mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı. Uyarılma vücudunda uğıldadı. Meme uçları ağrıyordu ve klitorisi muhtaç ve şişmiş hissediyordu. Ama bu sadece fiziksel bir tepki değildi - onunla bir sonraki adımı atmak istiyordu.

"Bakalım sana bu konuda yardımcı olabilecek miyim?"

Adamın siki kadının elinde sarsıldı ama hâlâ tereddüt ediyordu. "Emin misin?"

"Çok eminim."

Bir hırıltı daha ve sonra onu kollarına alıp yatağı götürüyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

V adrar'ın tüm varlığı, onu yataklarına taşıırken kollarındaki dişiye odaklanmıştı. Kendini onun içine gömme düşüncesi Nefis amcık, zaten inanılmaz derecede sert olan sikine daha da fazla kan hücum etmesine neden oldu, ancak ihtiyacının aciliyeti, onun tatlı vücudunu keşfetme arzusuyla savaştı.

Onu yatağa yatırdı ama hemen vücuduyla örtmedi, güzelliğine hayran olmak için durakladı. Pembe, şiş meme uçları onu çağırıyordu, ama bacaklarının arasındaki parlayan kıvrımlar da öyle. Adam onu incelerken yüzünde bir şüphe gölgesi belirdi ve göğüslerini örtmek için kolunu kaldırmaya başladı.

"Güzelliğini benden saklama, liri," diye emretti.

Sesi kendi kulaklarına garip geliyordu - sert ve talepkâr - ama gülümsedi ve elini uzattı.

"O zaman beni bekletme."

İnledi ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek onu kendine doğru çekti, böylece bacakları omuzlarına dayanacak ve amcığı ona açık olacaktı. Küçük girişinden yarığının tepesindeki zevk yumrusuna kadar uzun bir yol yaladı, tatlı tadı ağzına dolduğunda tekrar inledi. Kadın haykırdı ve kuyruğu gergin bir tepenin etrafında dolanırken onu yakaladı. Daha kızın içine girmeden tekrar boşalacağından korkarak kuyruğunu çekip aldı.

Küçük, şişmiş yumruya odaklandıkça içindeki ihtiyaç artmaya devam etti. Hızlı, talepkâr vuruşlarla onu daire içine aldı, uzaktan onun kendisine karşı çok daha nazik olduğunun farkındaydı, ama yumuşak çığlıkları onu teşvik etti. Kuyruğu küçük girişini yokladı ve kız daha fazlasını talep ederek ağzına doğru eğildi. Adam onun zevk noktasını çılgınca emerken sıcak, ipeksi kanal onu çevreledi ve sonra kadın patladı, uzun sert darbelerle kuyruğunu sağdı ve adam daha fazla bekleyemedi.

Kuyruğunu serbest bıraktı ve sikini dar kanalın içine soktu. Kadının doruk noktasının son dalgaları onun etrafında kenetlenmesini sağlamadan ve çaresiz bedeninden bir sıvı seli daha çekmeden önce başını zar zor içeri sokmayı başardı. Sarsıntılar sona erdiğinde titriyordu, ilkel çiftleşme ihtiyacı onu hareket etmeye zorluyordu ama bir şekilde ona bakacak gücü buldu.

Yüzü kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve ona doğru uzandı. "Evet, Vadrar."

Kalçaları ileri doğru fırlarken tekrar ürperdi. Kadın dardı, neredeyse imkânsızdı ama doruk noktası yolu kolaylaştırmıştı ve kendini daha da derine soktu. Şaftının geniş tabanı en zor olanıydı, vücudu kuyruğuyla zevk okşayana kadar direndi. Amcığı onun etrafında çırpındı, sonra onu tamamen doldururken onu alacak kadar yumuşadı.

Nefesi hızlı hızlı kesiliyordu ama ona gülümserken bacakları adamın kalçalarına sıkıca sarılmıştı.

"O kadar da değil-"

Adam hareket etmeye başladığında kadının sözleri sözsüz bir çığlıkla kayboldu. Adam geri çekilirken vücudu ona ve her girişi kabul etmek için mücadele etti ama adam şişmiş yumrusunu okşamaya devam etti, yavaş yavaş yolu kolaylaştırdı. Daha sert, daha hızlı iterken omurgasından aşağı şimşekler çaktı ve sonra bunu hissetti - düğümü genişliyor, onu sıkıca geriyordu

Üçüncü ve son kez doruğa ulaştığında, tohumları sonsuz bir coşku dalgasıyla dışarı akarken daha da fazla pasaj.

Adını haykırdığının, amcığının etrafında çırpındığının belli belirsiz farkındaydı ama topuklarının üzerine çökmekten başka bir şey yapamayacak kadar gevşemiş, bitkin düşmüştü, onu yataktan çekip göğsüne yasladı ve bedenleri birbirine kilitlendi. Sonsuza kadar bu pozisyonda kalmaktan memnun olabilirdi ama sonra göğsünde bir ıslaklık hissetti. ona bakabileceği kadar geriye çekti ve yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördü.

"Liri, sorun ne? Seni incittim mi?" diye sordu dehşetle.

"Hayır. Sadece bunaldım." Sesi titriyordu ama ona gülümsemeyi başardı. " bir şey olacağını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum ama mükemmeldi."

"Bu da benim senin eşin olduğum anlamına mı geliyor?"

"Evet. Benim mükemmel, insan eşim." Başını iki yana salladı. "Bunun mümkün olduğuna hiç inanmamıştım."

Kadın uzanıp adamın yanağına dokundu ama adam kadının yüz ifadesindeki kederi gördü.

"Hâlâ Dünya'ya dönmek
zorundayım." Göğsü ağrıyordu
ama başını salladı. "Seni geri
götürmek benim görevim."

"Ve gitmek benim görevim." Başını salladı ve titrek bir gülümsemeye zorladı. "Ama bu mutluluk anının tadını çıkarabildiğim kadar uzun süre çıkarmak istiyorum."

"Ben de öyle."

Kalçalarını deneysel olarak esnetti ve bu hareket birleşmiş bedenlerinde bir uyarılma dalgası yaratırken ikisi de inledi.

"Bu ne kadar sürecektir?"

"Bilmiyorum. Makinenin içinde neredeyse anında kayboldu. Ama makine senin nefis amın kadar sıkı, sıcak ve ipeksi değildi."

Kadın titredi ve adam kuyruğunu tekrar vücutlarının arasına sokarak kadının açıkta kalan memesini okşadı. Bu şekilde birbirlerine kilitlendiklerinde, onun etrafında titrerken verdiği tepkinin her ayrıntısını hissetti. Oh, evet. Ellerini göğüslerine götürdü, kuyruğu yavaşça klitorisinin etrafında dolanırken o baştan çıkarıcı zirveleri çekiştirdi. Elleri omuzlarında kenetlendi, kalçaları ona doğru sallanmaya çalıştı, ama acele etmeyi reddetti, sonunda sert küçük yumruyu çekiştirene ve kadın haykırana kadar her duygu dalgalanmasının tadını çıkardı. Kadının doruk noktasının yoğunluğu, adamın tükenmiş bedeninden bir başka, imkânsız tohum salınımını çekti ve bir kez daha birbirlerine sarıldılar.

Sonunda düğümü çözüldü ve adam geri çekildi, temizleyici bir bez almaya giderken onu yatağa kaldırdı. Adam döndüğünde gözleri kapalıydı ama adam bezi şişmiş kıvrımlarında nazikçe gezdirdiğinde gözlerini açtı.

"Mükemmel eşimin uzaylı bir erkek olduğunu kim

bilebilirdi?" "Ve benimkinin uzaylı bir dişi olduğunu?"

Daha fazlasını söylemek istedi - onu övmek, onunla kalması için yalvarmak - ama kelimeler durumlarını değiştirmeyecekti. Bunun yerine başını eğdi ve onu öptü, dokunuşunun söyleyemediklerini ifade etmesini umuyordu. Belki de öyleydi çünkü başını kaldırdığında gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

Ayağa kalktı ve pantolonunu çekti.

"Vücudumdaki tüm sıvıyı tükettiğin için suya ihtiyacım var. Limonata dediğin o içecekten biraz ister misin?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Ona boğucu bir gülümseme verdi. "Ve belki döndüğünde ne kadar çabuk iyileşebileceğini görebiliriz."

Tamamen tükendiğine yemin edebilirdi ama bu öneri karşısında siki sarsıldı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi, ama kapıya ulaşmadan kapı açıldı ve küçük, karanlık bir kafa belirdi.

Jessica ciyakladı ve yorganın altına daldı. Ellie iri gözleriyle ona bakarken, Jessica'nın atılmış tişörtünü kapıp ona fırlattı.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

"Evet küçüğüm, hala uyanık durumdayız. Uyumadan önce teyzene biraz limonata getirecektim. Sen de ister misin?"

Heyecanla başını salladı.

"Peki kalmak istiyor musun?"

Kız tekrar başını salladığında hiç şaşırmadı. Hepsi içkilerini içtikten sonra kız mutlu bir şekilde aralarına sokuldu ve neredeyse anında uykuya daldı.

"Sanırım iyileşme yeteneğini başka bir zaman test etmemiz gerekecek," diye fısıldadı Jessica.

"Sadece birkaç dakika önce gelmediği için minnettarım." Aynı

anda hem güldü hem de ürperdi.

"Ben de." Tereddüt etti. "Onun burada olmasının bir

sakıncası var mı?" "Elbette yok. Bu sadece ebeveyn

olmanın bir parçası."

Bu sözler aralarında havada asılı kaldı ve Ellie'nin bunların doğru olmasını ne kadar istediğini bilip bilmediğini merak etti. Ellie ve Oscar'ı gerçekten sevecek, onlara rehberlik edecek ve onlara bakacaktı - sadece şimdilik değil, her zaman için. Ağzı açıldı ama sonra başını salladı.

Başını kaldırdı ve tekrar kapattı, onun yerine uyuyan çocuğa uzanıp elini tuttu.

Onu sıkıca kavradı, belki de fazla sıkıca, ama ışıkları söndürürken ona aynı sıkılıkla sarıldı.

Uyandığında Jessica'nın eli hâlâ onunkini sıkıyordu. Onu daha yakına çekmek, sabah öpücükleriyle uyandırmak istedi ama Ellie hâlâ ikisinin arasında sıkışmıştı ve yapacak işleri vardı. Gemiyi tamir etme konusundaki aciliyet duygusu, başka hiç kimsenin onun duygularını paylaşmadığının farkında olmasına rağmen azalmamıştı.

Kızların uyumasına izin vermeye karar verdi ve sessizce yataktan çıkıp üniformasının gömleğini çekiştirerek mutfığa doğru ilerledi. O sırada Tenrac eski odasından çıktı. Erkeğin yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi ama sonra omuzlarını dikleştirip Vadrar'a meydan okuyan bir bakış attı.

"Sanırım üçünüz o odayı paylaşmıyorsunuz?" sordu kuru bir sesle.

"Hayır."

İçini çekti. "Laura da Vedeckian'la birlikte mi?"

"Evet. Ve Hannah ile birlikteydim. Onun benim eşim olduğuna eminim," diye ekledi Tenrac .

"Ama emin değilsiniz?"

Tenrac başını salladı ve Vadrar sessiz bir rahatlama nefesi aldı. En azından Tenrac o kadar ileri gitmemişti. Kendisi ne kadar ileri gittiyse, diye düşündü Vadrar bir suçluluk duygusuyla. Ama dışisini gezegenine geri gönderdiğinde hissedeceği acıyı da biliyordu ve Tenrac'ı bu acıdan kurtarmak istiyordu.

"Dünya'ya dönmek zorunda olduklarını biliyorsun, değil mi?" "Neden?"

"Onları gezegenlerine geri götürmek bizim görevimiz."

"Sadece geri dönmek isterlerse." Tenrac ona umut ve meydan okuma karışımı bir bakış attı. "Kalmak isteyeceğine inanıyorum."

"Ona sordun mu?"

"Hayır. Ama yakın bir bağı yok. Ailesi... ilgisiz." Tenrac başını salladı. "Bir ebeveyn çocuğunu nasıl umursamaz?"

"Bu akıl almaz bir şey," diye kabul etti. "Ama kalmayı kabul etse bile, biz - *siz* - ne teklif edeceğiz? Bu gemi bizim evimiz ve nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı Devriye belirliyor."

"Belki de Devriye'den ayrılma vaktim gelmiştir." Tenrac ellerine baktı. "Seni, Saela'yı ve gemiyi özleyeceğim. Ama bir eş ve... bir gelecek istiyorum."

Göğsü ağrısa da itiraz edemiyordu. Devriyedeki hayatı tatmin ediciydi ama Jessica ve çocuklarla geçirdiği bu son hafta kadar tatmin edici değildi. Ama devriyede kalmaya devam ederse onlara da verebileceği bir şey yoktu. Göğsüne umuda çok benzeyen bir şeyin kıvılcımı yerleşti. Konuyu Jessica'ya açmadan önce düşünmesi gereken pek çok şey olduğunu bildiğinden bunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Bu arada hâlâ tamirat meselesi ve giderek artan aciliyet hissi vardı.

"Biz de bu gezegenden ayrılmadıkça Devriye'den ayrılamazsınız," dedi. "Onarımlar daha ne kadar sürecek?"

Tenrac konunun değişmesini kabul etti. "İki gün, belki de üç gün. Hasarlı parçalardan birkaçını üretmek için çoğaltıcıyı kullanıyorum ve bu yavaş bir süreç. Ama yapabildiğim her şeyi yeniden bir araya getirmeye başladım."

"Sabah yemeğinden sonra sana yardım edeceğim," diye söz verdi. "Sarsıntı bu sabah daha güçlü hissettirdi. Önce dışarıyı kontrol etmek istiyorum."

Dış kapıyı yana kaydırduğında, açıklık değişime uğramıştı. Her şey hafif grimsi bir tozla kaplanmıştı.

beyazdı. Bir an için kar yağdığını sandı ama hava hâlâ her zamanki gibi sıcaktı, belki de normalden bile daha sıcaktı. Elini parmaklığın üzerinde gezdirdi ve hafif pütürlü kaplamayı inceledi. Kül. Her şey ince bir kül tabakasıyla kaplıydı.

Zaman tükeniyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

V Jessica uyandığında Adrar gitmişti ve Ellie hala Jessica'ya sarılmış olsa da hafif bir pişmanlık hissetmekten kendini alamadı. onun yanında. Onunla uyanmaktan, onun iri bedenine sokulduğu o ilk sıcak, uykulu anlardan, kuyruğunun belinde güven verici bir ağırlık olmasından keyif alıyordu.

Ve şimdi son adımı da attıklarına göre, sabah yapılacak bazı ek aktiviteleri kolayca hayal edebiliyordu. Önceki geceyi hatırlayınca vücudunda bir uyarılma nabızı dolaştı. Deneyimin bu kadar ezici, bu kadar yoğun olmasını beklemediğini söylediğinde ona doğruyu söylemişti. İki kez neredeyse onu durduracaktı. İlki, tabanının ona doğru bastırıldığı ve yanan bir gerginlik yarattığı zamandı, ama klitorisine dokunmuştu ve yanık, onu başka bir doruğa fırlatan ateşli bir zevke dönüşmüştü.

Bunun onun düğümü olduğunu sanmıştı ama daha fazlası gelmeyecekti. Adam şişmeye başladığında, inanılmaz derecede büyüdüğünde, yanma geri döndü ama o da hızla zevke dönüştü - sıcak sıvı iç organlarını sular altında bırakırken onu tekrar tekrar doruğa çıkaran sürekli yanan bir acı ve zevk karışımı. Sadece hatırası bile onu hatırladığı zevkle kıvrandırmıştı ama hareket ettiğinde bacaklarının arasında hafif, kalıcı bir ağrı hissetti. Belki de bu sabah bu eylemi tekrarlama şansları olmamıştı.

Kapı açıldı ve Vadrar göründü. Ona hoş bir gülümseme vermeye başladı, sonra kaşlarını çatı. Yüzü sert çizgilerle belirlenmişti ve üzeri ince bir beyaz toz tabakasıyla kaplıydı.

"Sorun nedir?"

"Dışarıdaki her şey küle kaplı."

"Ash? Anlamıyorum." Hafızasının bir köşesinde bir şey canlandı ve gemiyi bir sarsıntı daha titretirken bile dudağını ısırdı. "Bunun Dünya'da bir yanardağ yüzünden olduğunu duymuştum."

"Bunun da sebep olabileceğinden şüpheleniyorum."

Yumruklarını sıktı, televizyonda gördüğü görüntüler zihninden geçerken paniğe kapılmamaya çalıştı.

"Ne kadar ? Tehlikede miyiz?"

"Bilmiyorum. Saela yeri arıyor." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. "Tek bir merkez üssü varmış gibi görünmüyor."

"Mümkün olan en kısa sürede ayrılmamız gerektiği konusunda haklıydınız. Seni dinlemeliydik. Onarımların bitmesi ne kadar sürer?"

"Tenrac emin değil, ancak süreci hızlandırmak için gelen her şeyi yapacağız."

"Yapacağını biliyorum. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Saela bizimle çalışacak. Yemeklerle ilgilenebilir misin?" "Tabii ki.

"

"Nehirde de kül var, geminin filtrelerini tıkamaya yetecek kadar. Önce süzülmesi gerekiyor. Bunu da halledebileceğini düşünüyor musun?"

"Bana ne söyleyin, ben hallederim."

"Teşekkür ederim, liri." Odaya girdiğinden beri ilk kez yüzü aydınlandı ve ona acıklı bir gülümseme verdi. "Oscar'a bir daha balık tutmayacağını söyle. Çok özür dilerim."

Yataktan kalkıp ona doğru giderken ve kollarını onun beline doladığında kalbi garip bir şekilde çarptı.

"Anlayacaktır. Ama onu düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Onunla o son anları yaşayamadığım için ben de aynı derecede mutsuz olacağım. Belki de -" durdu ve başını salladı. "İşime geri dönmeliyim."

"Ben de kahvaltıya başlayacağım. Ama önce..." Bir öpücük için adamın başını aşağı çekti, adamın muhteşem dili onunkini okşarken bir başka uyarılma nabızı hissetti.

"Dün gece için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Size teşekkür etmesi gereken benim. Ve bu gezegenden uzaklaşır uzaklaşmaz size minnettarlığımı göstermek niyetindeyim."

Kuyruğunu hızlıca, alaycı bir şekilde sıktı.

"O halde buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi."

Gülümsedi, dudaklarını onunkilere değdirdi ve hızla uzaklaştı.

Gün zor ve kirli işlerle dolu bir sise dönüştü. Kül her yerdeydi ve Laura'yla birlikte sayısız galon gibi gelen suyu taşıyıp süzerken gökyüzünden aşağıya doğru sürüklenmeye devam ediyordu. Daha önce ne kadar çok su kullandıklarını ya da suyu ne kadar hafife aldığını fark etmemişti. Çok yorucu bir işti, kaslarını önceki geceki karşılaşmadan çok daha az hoş bir nedenle ağrıtıyordu ama neşeli kalmak için elinden geleni yapıyordu ve Laura da cesur bir yüz takınmaya aynı derecede kararlıydı.

Ellie onlara yardım etmekte ısrar etti, kendi küçük kovalarını ileri geri taşıırken Bunny de peşinden geliyordu. Kelincin huzursuz olduğu belliydi,

Patilerini külden kurtarmak için sürekli sallıyor ve çevrelerindeki değişiklikleri incelerken uzun kulakları parlıyordu.

Oscar tamir işlerine yardım ediyor, motorlar yeniden monte edilirken küçük parçaları siliyordu. Hannah'yla yaptığı kısa bir konuşmadan Tenrac'ın külün motorun performansını etkilemesinden endişe duyduğunu biliyordu ama başka seçenekleri yoktu. Duracağına dair hiçbir işaret yoktu. Ayrıca sarsıntılar artmıştı, hâlâ düzensizdi ama hem güç hem de sıklık açısından kesinlikle hızlanıyordu. Hava da sıcak ve ağır hissediliyordu. Vadrar'ın başından beri hissettiği aciliyet sonunda hepsini etkilemişti. Jessica'nın içindeki bazı hayvani içgüdüler onu kaçmaya, yaklaşan olaydan kaçmaya itti ve kuşları hatırladı. Bunun olacağını biliyor olmalıydılar.

Gece çöktüğünde onarımlar hâlâ tamamlanmamıştı. Birkaç parçanın kopyalanmasının bitmesini bekliyorlardı ve süreci hızlandırmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, ancak Tenrac onlara sabah biteceğine dair güvence verdi. Hepsi kirli ve bitkin bir halde akşam yemeği için bir araya geldiler. Çorba yapmıştı, belki hava sıcaklığı göz önüne alındığında en iyi alternatif değildi ama hızlı, kolay ve bütün gün soludukları toz yüzünden kaşınan boğazları rahatlatıyordu. Hepsi iştahla yedi ama kimsenin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Yemeği bitirdiklerinde Vadrar "Bu gece banyo yok," dedi. "Suyu filtrelese bile sisteme çok fazla kül giriyor. Ayrılana kadar kaynağı korumamız gerekiyor."

"Bu, havalanırsak, yani havalandığımızda hiç suyumuz olmayacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Devridaim sistemi, uzaya çıktığımızda geminin ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli, ancak yalnızca tıkanmadığı ."

İçini çekti ama çabalarının başarısızlığa uğradığından şüphelenmişti. "Her bir odada bir kova temiz - ya da nispeten temiz - su var.

kabinler. Onu bu gece kullanabiliriz."

Masanın etrafında bir süre daha sessizce oturdular ve sonra Tenrac ayağa kalktı. Hannah'ya elini uzatmadan önce Vadrar'a hızlı ve meydan okuyan bir bakış attı. "Gel. Temizlenmene yardım edeceğim."

Hannah hemen ayağa kalktı ve onun elini tuttu. İkili Tenrac'ın kamerasında gözden kaybolurken Jessica itiraz etmeye bile çalışmadı. Sırada Laura ve Ketaan vardı ama onlar gitmeden önce Laura eğilip Jessica'ya hızlıca sarıldı.

"Bir anlık mutluluk bile," diye fısıldadı, sonra ayağa kalktı ve Ketaan'ın elini tuttu.

Saela da ayağa kalkarak çocuklara baktı. Ellie Vadrar'ın kucağına tünemiş, yarı uykulu bir haldeydi ve Oscar da Jessica'nın yanına yaslanmıştı.

"Sanırım bu gece seninle kalmaları gerekiyor."

Oscar masanın altından onun elini tuttu ve o da başını

salladı. "Sanırım haklısın."

Saela başını eğip odasına yöneldiğinde Jessica'nın kalbi sızladı. Tuhaf, kuşa benzeyen figürü çok yalnız görünüyordu.

"Bize katılmak ister misiniz? Kanepelerinizden birini çekebiliriz."

Saela gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, ama teklifin için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz."

Gemi sabaha hâlâ burada olacak mı, diye merak etti, daha uzun bir sarsıntı her şeyi masadan uçurmakla tehdit ederken.

"Bunları temizlemem gerekiyor."

"Bırakın onları," dedi Vadrar. "Biraz dinlenmeye çalışmalıyız."

Başıyla onayladı ve dördü birlikte onun odasına doğru yola koyuldular. Önce çocukların, sonra da kendisinin üzerindeki külleri temizlemek için elinden geleni yaptı ve Vadrar'ı en sona bıraktı. Çocuklar yatağın ortasına tırmandılar ama Vadrar'ın kuyruğu onların arasından uzanıp hafifçe kalçasına yaslandı.

Işıkları kısmıştı ama karanlığa rağmen hiçbirinin uyumadığından emindi. Ellie bile huzursuzca kıpırdanıyordu. Bir sarsıntı daha gemiyi sarstı ve terk edilmiş tabaklardan biri yere düşerken uzaklardan gelen bir gürültü duydu.

"Bize bir hikâye anlat," dedi Oscar, sesi genç ve korkmuş geliyordu.

Cevap vermek istedi ama konuşmaya başlarsa gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu. Onu rahatlatmak için Vadrar onun yerine konuşmaya başladı, sesi alçak, derin ve rahatlatıcıydı. Babasının onu balığa götürdüğü günün hikâyesini anlatmaya başladı. Ellie önce uykuya daldı, nefes alış veriş uykunun sessiz ritmine doğru derinleşti. Oscar daha uzun süre dayandı, Vadrar oltaya yem takmakla ilk karşılaşmasını anlatırken kıkırdadı ama Vadrar hikâyeyi bitirdiğinde o da uykuya daldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onun için mükemmel bir hikâyeydi. Gerçekten bu kadar net hatırlıyor musun?"

"Biliyorum, çünkü bu sadece o zaman oldu." Karanlığa doğru iç geçirdi, eli de çocukların arasından uzanıp onun elini tuttu. "Her zaman çok meşguldü, kendini görevine adanmıştı."

"Oscar'a bu yüzden mi zaman ayırdın?"

"Kısmen. Ama onunla da vakit geçirmek isteyecek kadar bencildim." Tereddüt etti ve sonra eli onun elini sıkıca kavradı. "Düşünüyordum da. Bunun doğru zaman olmadığını biliyorum ve bana şimdi cevap vermeni istemiyorum, ama bilmeni isterim ki sen ve çocuklar benimle kalmayı seçerseniz... bundan onur duyarım."

Kafa karıştırıcı bir duygu seline kapıldı. İlki açık bir şekilde sevinçti, ardından ayrılmak zorunda kalmayacakları için rahatlama geldi, ama sonra düzinelerce soruyla birlikte şüpheler başladı. Nasıl hayatta kalacaklardı? Bu gemideki çocuklar için nasıl bir hayat olacaktı?

"I..."

Elini tekrar sıktı.

"Şimdi olmaz. Sadece... bunu düşünün ve bu gezegenden kurtulduğumuzda, bunu daha ayrıntılı tartışacağız."

Belki de haklıydı - şu anda kaçmaya odaklanmaları gerekiyordu - ama yine de eğildi ve eline hızlı bir öpücük kondurdu.

"Ne olursa olsun ve neye karar verirsek verelim, sorduğun için teşekkür ederim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

A Jessica sonunda çocukların ardından uykuya dalsa da Vadrar uyumadı. Duyuları yüksek alarmdaydı çünkü Sarsıntılar gemiyi salladı. Şimdiye kadar herhangi bir yapısal hasar belirtisi yoktu ama sarsıntılar çok şiddetlenirse gemiyi terk etmek zorunda kalabilirlerdi. O, Tenrac ve Ketaan her ihtimale karşı hayatta kalma çantalarını hazırlayıp kapının yanına koymuşlardı ama hiçbiri kadın ve çocuklarla birlikte ormana doğru kaçmak istemiyordu. Yaklaşan bir felaketten kaçınmak için yeterince uzağa gidebileceklerinin de garantisi yoktu. Yine de en iyi seçenek gezegenden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı.

Korkularına rağmen gemi geceyi atlatmayı başardı. Ne yazık ki dışarıdaki durum daha da kötüleşmişti. Kül tabakası bazı yerlerde neredeyse bir ayak derinliğindeydi ve Laura ile Jessica'ya daha fazla su taşıma zahmetine girmemelerini söyledi.

"Dikkatli olduğumuz sürece şu anda mevcut olanlarla hayatta kalabiliriz." "Ne kadar daha?" Laura yanlarından ayrıldıktan sonra Jessica sessizce sordu.

"Onarımları bugün tamamlayabilmeliyiz." Granthar onlara gülümsediği sürece. "Çoğaltıcıların işi bitti. Sadece parçaları bir araya getirmemiz ve motorları test etmemiz gerekiyor."

"Sanırım bugün çocukları içeride tutacağım," dedi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Korkarım ki hayır. Şu anda ihtiyacımız olan tek şey zaman. Korkarım ki zamanımız yok," diye ekledi tepesindeki gri gökyüzüne bakarak. Ufukta belli belirsiz kırmızımsı bir renk vardı ve yaklaşmakta olan şeyi düşünmekten korkuyordu.

"Bizi güvende tutacağını biliyorum," dedi sessizce.

İnancı onu onurlandırıyor ve tek umudu onu hayal kırıklığına uğratmamaktı. Kuyruğunu hızlıca, güven verici bir şekilde sıktı ve bu koşullar altında bile vücudu karşılık verdi. Ona gülümsedi.

"Sanırım bu da beni endişelerimden uzaklaştırmanın bir yolu."

"Bu gezegenden uzaklaştığımızda sizi daha fazlasının beklediğini unutmayın."

Parmaklarını adamın kuyruğunda gezdirdi ve gözlerinde görebildiği endişeye rağmen ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Önemli bir motivasyon," diye kabul etti ve işine dönmeden önce eğilip ona hızlı bir öpücük verdi.

Hızla kötüleşen koşullara rağmen sabah boyunca çalıştılar. Tenrac, Hannah'yı içeri göndermekte ısrar etti ve Ketaan onun yerini aldığı anda hiçbir itirazda bulunmadı. Jessica iki kez dışarı çıktı, bir kez onlara üstü kapalı su kapları, ikinci kez de çorba kapları getirdi.

Susuzluğunu gidermek için içti ama kaşlarını çatı.

"Dışarı çıkmayın. İşimiz neredeyse bitti ve bu çok tehlikeli."

Omzunun üzerinden baktı ve çocukların iniş rampasının tepesinde durduğunu gördü. "Ve onları da içeride tutun."

"Lanet olsun. Onlara içeride beklemelerini söyledim." İç çekti. "Ama ikisi de senin için endişeleniyor."

Oscar onun kendisine doğru baktığını gördü ve iniş rampasından aşağı ona doğru inmeye başladı. Ona daha fazla yaklaşmamasını söyleyemedi Ellie ve Bunny de onu takip etti.

Gürültülü bir patlama aniden havayı ikiye böldü ve ayaklarının altındaki zemin daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde sarsıldı. Bunu daha fazla patlama izledi, yanan enkaz yığınları havada uçuşurken keskin kesik kesik sesler açıklıkta yankılandı.

Jessica dizlerinin üzerine çöktü ve Ellie diğer tarafta yere düşerken Oscar'ın rampanın bir tarafından yuvarlanışını dehşet içinde izledi. Jessica'yı ayağa kaldırdı ve yere düşen çocuğa doğru koşarken onu yarı kucağında taşıdı. Bilinci yerinde değildi, kafası kanıyordu ama nefes alıyordu ve rahatlayarak iç çekti.

"Ellie'yi kontrol et," diye emretti Oscar kucağında yükselirken.

"Nerede o?" diye sordu çılgınca. "Onu göremiyorum."

"Rampanın diğer tarafındaydı," dedi, onun korkmuş bakışlarını takip ederek, ama kalın kül tabakasının içinde çömelmiş bir çocuk yoktu.

Hannah rampanın tepesinde belirdi. O da kanlar içindeydi ve kolunu tutuyordu.

"Ellie, Bunny'nin peşinden ormana koştu," diye ağladı. "Seni uyarmaya çalıştım ama sonra ayağım kaydı."

Kolunu yakalamadan önce Jessica ormana doğru iki adım attı.

"Hayır, Oscar'ı sen al. Saela'ya onu tıbbi birime götürmesini söyle. Ben Ellie'nin peşinden gideceğim."

Yüzü solgun ve korkmuş bir halde Oscar'ı ondan aldı.

"Lütfen onu bulun ve sağ salim geri getirin. İkinizi de geri istiyorum."

"Onu bulacağım," diye söz verdi.

Tenrac Hannah'ya dikmiş, koşarak yanına gelirken o da rampayı çıkmaya başladı. Vadrar onun kolunu tuttu.

"O yaşayacak ama gemiyi havaya hiçbirimiz hayatta kalamayacağız. Anladınız mı?"

"Evet," diye karşılık verdi Tenrac, dişleri sıkılmıştı ama Vadrar'ın pençesine karşı koymayı bıraktı.

"Ben Ellie'nin peşinden gidiyorum. Eğer ben dönmeden gemiyi tamir edersen, git." "Hayır."

"Yapmalısın. Hepsi sana güveniyor." "Beni bu seçimi yapmaya zorlama."

"Yapmamaya çalışacağım ama eşimin hayatı konusunda sana güveniyorum."

Elini kısa bir süreliğine Tenrac'ın omzuna koydu ve sonra ormana doğru uzaklaştı.

Kül ağaçların altında o kadar yoğun değildi ama hafif bir iz seçebiliyordu. Bu Ellie'ye ait olmalıydı - başka kim bir patlamaya doğru koşabilirdi ki? Ancak kendinden emin olmasına rağmen, ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe umudu azalmaya başladı. Küçük kızdan hiçbir iz yoktu. Bu kadar uzağa, bu kadar hızlı koşmuş olabilir miydi?

Sıcaklık artmaya başladı ve uzakta kırmızı bir parıltı gördü. Bir lav nehri yavaşça ama amansızca bulundukları yere doğru ilerliyordu. Onları uyarabilmeyi diliyordu ama Ellie olmadan geri dönmeyecekti.

Aramayı genişletmem gerekecek, diye düşündü ve yanlış bir izi takip ettiği için kendine küfretti. Ama sonra zayıf, sessiz bir inilti duydu. Etrafında dönerek çılgınca aramaya başladı, ama o zaman bile neredeyse onu kaçıırıyordu. Bir ağacın dibine büzülmüş, tamamen külle kaplanmıştı ve umutsuzca aynı derecede külle kaplı bir Tavşan'ı tutuyordu.

Yaklaşmakta olan lavlara tehlikeli bir şekilde yakındı ve ateşli bir dere onları çoktan ayırmıştı. Buradan bile akan ısıyı hissedebiliyordu ama başka çaresi yoktu. Ona doğru koştu ve mümkün olan son anda kendini lav akıntısının üzerinden havaya fırlattı. Kızgın ısı patlaması boğazına takıldı ve yere indiğinde botlarının içinden bile yerin sıcaklığını hissedebiliyordu ama karşıya geçmişti. Ellie ve Bunny büyük bir rahatlama hıçkırığı atarken onları kollarının arasına aldı.

"Baba," diye bağırdı.

"Artık güvendesin ufaklık," diye söz verdi ve lav akıntısının üzerinden atlamaya çalışmak zorunda kalmadan başarabilmesi için dua ederek gemiye doğru koşmaya başladı.

Motorun çalıştığını duyduğunda hâlâ ormandaydı, her zamanki yumuşak mırıltıdan farklı olarak kekeleyen bir hırıltı vardı ama motorlar çalışıyordu. Granthar'a şükürler olsun, diye düşündü, bir plan yapmaya çalışırken bile.

Açıklığa ulaştığında gemi gitmişse, koşmaya devam edecekti, olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde ve yeterince uzak olması için dua edecekti. Yanardağın yıkımından kaçabildikleri sürece Tenrac'ın onlar için geri döneceğini biliyordu.

Tam gemi havaya kalkarken açıklığın kenarına ulaştı ve Ellie yine inledi. Tek başına olsaydı, onların güvenliğini riske atmaktansa bırakırdı ama kucağında düşünmesi gereken bir çocuk vardı. Motorların gürültüsünden duyulma şansının olmadığını bildiği halde, olabildiğince yüksek sesle bağırarak açıklığa koştu.

Gemi havada daha da yükseldi ve yaklaşan lavlardan yayılan ısıyı sırtında hissederken sessiz bir çaresizlik içinde Ellie'yi göğsüne bastırdı. Nehre gitmeye karar verdi. Onu nehre götürecek ve nehrin lav akışını durdurmasını ya da en azından yavaşlatmasını umacaktı.

Gemi tekrar alçalmaya başladığında açıklığı yarılammıştı. Kapı açıldı ve iniş rampası dışarı kaydı. Yere dokunur dokunmaz hızla yukarı çıktı. Tenrac onu arkasından çekti ve sağır edici bir kükreme üzerlerine yıkıldığında neredeyse kapıya varmıştı. Ağaçların ötesinde devasa bir ateş ve kaya bulutu havaya fırladı ve dengesini kaybetmenin eşiğinde tökezledi.

Tenrac üniformasını yakaladı ve kapıyı kapatmadan önce onu geminin içine doğru son birkaç santim sürükledi. Kalbi küt küt atarken sendeleyerek duvara yaslandı. Ve sonra Jessica oradaydı, ağlarken ellerini çılgınca Ellie'nin ve onun üzerinde gezdiriyordu.

"Tanrı'ya şükür, güvendesiniz. İkiniz de güvendesiniz. Sizi çok seviyorum ve çok korkuyordum."

"Beni seviyor musun?"

Dizleri aniden zayıfladı ve Ellie'yi kollarının arasına alarak duvara doğru kaydı. Jessica onu yere kadar takip etti, ellerini hâlâ ikisinin üzerinde gezdiriyordu.

Geminin dışından bir kükreme daha geldi ve gemi sarsıldı. Tenrac üçüne baktı ve sonra sırtıttı.

"Devriyeden ayrılan tek kişinin ben olmayacağımdan neden şüpheleniyorum? Ben köprüde olacağım."

Vadrar cevap veremedi gitmişti.

"Oscar?" diye sordu, sesi boğuk ve cızırtılıydı.

"Saella iyi olacağını söyledi ama hâlâ tıbbi birimde uyuyor."

Ellie'nin yüzündeki küllerin bir kısmını silmek için eğildiğinde Jessica'nın yanaklarından hâlâ gözyaşları süzülüyordu. "Peki ya sen tatlım? Sen iyi misin?"

Ellie başını salladı. "Evet. Babam beni kurtardı."

Jessica dondu kaldı. "Baba?"

Ellie tekrar başını salladı ve onun göğsünü okşadı. "Benim babam."

Jessica'ya bakarken göğsü ağrıyordu. Onu şimdi terk edemezdi, değil mi? Hem eşini hem de çocuğunu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Çocuklarını.

"Oscar'ı kontrol etmek istiyorum," diyerek ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Çocuk tıbbi üniteye inanılmaz derecede küçük ve çaresiz görünüyordu, yüzü neredeyse şakağını kaplayan bandaj kadar beyazdı, ancak monitörlerin hiçbirisi endişelenecek bir neden göstermiyordu. Kuyruğu çocuğun omzunu okşadı.

Jessica, "Sen gidip gemiyi kontrol etmek istersen ben onunla kalırım," dedi.

"Burada seninle kalmayı tercih ederim."

"Pekâlâ." Ellie'ye doğru uzandı. "Hadi tatlım, bakalım bütün o küllerin altında saklanan küçük kızı bulabilecek miyiz?"

"Önce tavşan," dedi Ellie kararlılıkla.

Sanki hiç susmamış gibi rahatça konuşuyordu ve Jessica kelinciği alırken ona şaşkın bir bakış attı. Jessica onu lavaboya koymaya çalıştığında kelinc tısladı, Jessica da kürkünü mor ve eflatun çizgileri tekrar görünene kadar nemli bir bezle silmekle yetindi. Onu yere bıraktığında kürkünü silkeledi, her çizgisinde kırgın bir asalet vardı ve kendini tımar etmeye başladı.

"Şimdi de sen, tatlım."

Ellie'yi kucağından kaldırdı ve Ellie onun vücudunun sıcak, küçük ağırlığını hemen özledi.

"Korkarım gerçek bir banyoya ihtiyaınız var ama en azından yüzünüzü yıkayalım. İyi olduğuna emin misin?"

Ellie başını salladı. "Korkmuştum ama babamın geleceğini biliyordum."

Jessica ona şaşkın bir bakış daha attı ama çocukla tartışmaya kalkışmadı. Ellie'nin yüzünü yıkadıktan ve saındaki küllerin çoğunu temizledikten sonra ona gülümsedi.

"şimdi sende."

Ailesiyle oturmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu ama başını salladı ve ayağa kalktı. Bunu yaparken kuyruğu Oscar'ın omzundan kaydı ve çocuğun gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"İniş rampasından düştünüz ve başınızı arptınız. İyi misin?" "Başım biraz ağrıyor ama sanırım iyiyim."

Jessica ve Ellie onlara katılmaya geldi ve Oscar'ın gözleri kız kardeşini görünce açıldı.

"Bcre ne oldu?" "Ormana gittim."

"şimdi de sen mi konuşuyorsun? Sanırım bir şey kaçırdım."

"Sadece bir yanardağ," dedi Jessica, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Gerçekten mi?" Oscar kaşlarını çattı. "Bütün o eğlenceyi özledim."

Kız ona şaşkın bir bakış attıktan sonra gülmeye başladı. Herkes ona katıldı ve kız elini uzattığında, adam her şeyin yoluna girebileceğine inanmak için kendine izin verdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

S Yanardağı kaçırdığı için hoşnutsuz olan Oscar, tıbbi yataktan çıkarılmayı talep etti. Jessica itiraz etmeye başladı, ama sonra Vadrar'ı kontrol ettikten sonra iç çekti ve kabul etti.

"Tamam, tatlım. Ama biraz ağırdan almalısın."

"Evet, evet," diye mırıldandı ve aşağı atlamaya çalıştı. Yere inerken sallandı ve Vadrar'ın kuyruğu etrafını sararak dengesini bulana kadar onu destekledi.

Vadrar, "Belki Saela yanardağın bazı fotoğraflarını çekmiştir," diye önerdi. "Neden gidip ona sormuyoruz?"

"Ve sonra bir banyo," dedi kararlı bir şekilde. "Hepimiz için. Tabii yeterince su varsa."

"Kontrol edeceğim," diye söz verdi, çocukları tıbbi laboratuvarından çıkarken takip ettiler, sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Ve sonra konuşmamız gerek."

Sıcak bir utanç dalgası onu sardı. Onun için ağladığı ve onu sevdiğini söylediği için üzölmüş müydü? Memnun olmaktan çok şaşkın görünüyordu ama böylesine kıl payı kurtulduktan sonra onu suçlayamazdı. Kuyruğu bir kez daha belinin etrafındaki tanıdık pozisyonundaydı ve bu gerçekte rahatlamaya çalıştı.

Saela yanardağın patlamasını kaydetmişti ve patlamanın büyüklüğünü fark ettiğinde ürperdi. Eğer kaçmayı başaramamış olsalardı gemi tamamen lavların içinde kalacaktı. Vadrar'ın kuyruğunu daha sıkı kavrayarak onun burada ve güvende olduğunu kendine hatırlattı. Hepsi güvendeydi.

Oscar videodan büyülenmişti ama Ellie çoktan Vadrar'ın kollarında yarı uykuya dalmıştı.

Saela Ellie'ye şöyle bir baktıktan sonra sessizce, "Onu benim odama yatır," dedi. "Ama banyoya ihtiyacı var."

"Bekleyebilir. Şu anda dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum." Saela ona bilmiş bakışlarından birini attı. "Ben ona ve Oscar'a göz kulak olurum. Sen ve Vadrar gidip temizlenmelisiniz."

"Bu mükemmel bir fikir."

Vadrar, Ellie'yi Saela'nın kanepesine yerleştirirken onu nazikçe çekti, sonra da kamaralarına giden yolu gösterdi. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz onu kollarının arasına aldı ve tıpkı gemiye 'nin ona sarıldığı gibi çaresizce ona sarıldı.

"Hiç bu kadar korkmamıştım," diye mırıldandı. "Ellie'yi kurtaramayacağımdan korktum. Seni bir daha asla göremeyeceğimden korktum."

"Biliyorum. Zavallı Tenrac'tan özür dilemeliyim - gittiği için ona bağırıyordum."

"Ona gitmesini söyledim."

"Öyle dedi ama umurumda değildi." O garip, yakışıklı, sevgili uzaylı yüzüne baktı. "Bizi Dünya'ya geri götürme."

"Granthar'a teşekkürler."

Adamın gözleri mutlulukla parlıyordu ve kadın rahat bir nefes aldı.

"Konuşmamız gerektiğini söylediğinde, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

"Asla," diye yemin etti ve kadın ona inandı. "Sadece kalman için ne gerektiğini öğrenmek istedim."

"Sen yeterli bir sebepsin. Seni seviyorum

Vadrar." "Ben de seni seviyorum."

Bu sözler üzerine bir rahatlama iç çekişi daha geçirdi. O ana kadar bu sözleri duymaya ne kadar hasret kaldığını fark etmemişti.

"Bunu kutlamalıyız," diye fısıldadı.

"Temizlenmek istediğini sanıyordum." Ses tonu ciddiydi ama kız onun gözlerinde gizlenen gülümsemeyi görebiliyordu.

"Bu bekleyebilir," dedi sabırsızca, kuyruğuna uzanarak.

"Hiç de değil. Tüm kutlamalar için temiz bir eş

konusunda ısrar ediyorum."

Onu kollarına aldı ve banyoya taşıdı. Küçük oda ikisi için dar geliyordu ama adam kıyafetlerini çıkarıp onu düşün altına çekerken umurunda değildi.

Sabunlu elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, kuyruğu bacaklarının arasında yavaşça ileri geri kayarken gergin bir tepe noktasıyla oynadı.

"Her gece bunu hayal ettim, kanepede beklerken. Suyun vücudunun üzerinden aktığını teninin kızarıp parladığını hayal ettim."

"Neden bana katılmadın?"

Kızın göğüs ucunu sitemkâr bir şekilde

çekiştirdi. "Çünkü beklemek istedim."

Tahrik damarlarında ılık bir bal gibi dolaşıyordu ve o anda neden beklemek istediğini hatırlayamıyordu. O

onun sikine uzandı ama ulaşamayacağı bir yere gitmeden önce sadece hızlı, kışkırtıcı bir dokunuş yapabildi.

"Sana söyledim. Temiz bir eşte ısrar ediyorum. Çok temiz," diye tekrarladı, hâlâ sabunlu elleriyle göğüslerine masaj yapıyordu.

"Sanırım temizim," dedi sabırsızlıkla.

"Henüz değil."

Meme uçları kızarıp şişene kadar tatmin olmadı ve sonunda elini bacaklarının arasına kaydırды. Göğüsleriyle oynadığı süre boyunca, kuyruğu onunla alay etmiş, asla doruğa ulaşması için yeterince sert bastırmamıştı ve çok yakındı.

"Lütfen, Vadrar."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı, yüzünü duvara dönmesi için onu çevirdi ve ellerini sırtında gezdirdi. "Çok güzel bir sırtın var. Çok pürüzsüz ve çıplak."

Elleri daha aşağı kaydı, kıcını okşadı, sonra yanaklarının arasından geçti. Parmağı alt deliğinde gezindi ve beklenmedik bir his seli üzerine hücum ederken nefesi kesildi. Ne kadar hassas olduğunu hiç fark etmemişti. Biraz daha bastırdı ve parmağı içeri daldı. Tüm vücudu sarsıldı, her santimi hislerle doldu.

"Şimdi," diye homurdandı.

Sikinin geniş başını kadının girişine dayadı ve itti. Doruk noktası o kadar sert ve hızlı kükredi ki dünya bembeyaz oldu. Adam kendini gömerken, amcığı kalın uzunluğun etrafında çılgınca çırpınırken, sadece tutuşunun gücü onu dik tuttu. Ve sonra parmağı kıcına geri döndü, onu daha da gerdi ve onu doğrudan başka bir doruğa gönderdi. Daha sert, daha hızlı itti ve sonra düğümü genişledikçe inledi, ateşli gerginlik çaresiz vücudundan başka bir doruk noktası çekti.

Son sarsıntılar da yavaş yavaş geçip gitmiş, kadın adama yaslanırken gevşek ve bitkin bir halde kalmıştı.

"Artık yeterince temiz olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, sesi memnuniyetle derindi.

"Daha temiz olmayı hayal bile edemiyorum." "Bu bir meydan okuma mı, liri?"

Güldü, titreşim birleşen bedenlerini titretirken bir nefese dönüşen bir kahkaha.

"Bugün o kadar gücüm olduğunu sanmıyorum. Başka bir zaman."

Boynuna nazik bir öpücük kondurdu ve düğümü çözülene kadar ılık suyun altında birlikte durdular ve onu yataklarına taşıdı. Kız saniyeler içinde uykuya daldı.

Uyandığında Ellie ve Oscar da onlara katılmış, yeni temizlenmiş ve mışıl mışıl uyuyorlardı. Vadrar'ın onu izlediğini görmek için başını çevirdi.

"Günaydın," diye fısıldadı. "Yoksa sabah mı oldu?"

Adamın gözleri eğlenceyle sıcacıktı.

"Bir gemide zaman esnektir, ama sanırım bu sabahı değerlendirebiliriz. Yeni bir gün. Yeni bir başlangıç."

"Bu kulağa hoş geliyor." Ona gülümsedi. "Plan yapmamız gerek. Ve kızlarla konuşmalıyız."

"Sizinle konuşmak için beklediklerinden şüpheleniyorum. Gerçi Hannah ve Tenrac henüz kamarasından çıkmadılar."

Aslında şaşırmamıştı - sadece kızın da kendisi kadar mutlu olmasını umabilirdi.

"Ve Laura'nın Ketaan'la birlikte olduğunu varsayıyorum?" "Doğru varsayıyorsunuz."

"Şimdi ne olacak? Hepimiz gemide mi yaşayacağız?" İlk kez, önceki şüphelerinden bazıları yeniden su yüzüne çıktı. "Bundan emin değilim."

çocuklar için iyi olur."

"Bu konuda bazı düşüncelerim var, ancak bunu hep birlikte tartışmamız yararlı olabilir."

"Sanırım haklısın."

Esnedi ve doğruldu, uyurken adamın gömleğini üzerine geçirdiğini fark etti, ama bakışlarındaki sıcaklıktan çıplak da olabilirdi.

"Acaba önce bir duş daha alsam mı?" dedi masumca, sonra kuyruğu ona doğru hareket edince güldü.

Ellie'nin gözleri açılırken, "Belki de açılmaz," diye ekledi. "Günaydın, tatlım."

"Günaydın anne."

Ani bir ağlama isteği duydu ama sonra Bunny başını onun yanına vurdu ve Oscar uyandı ve yapmaları gereken şeyler vardı.

Kahvaltıdan sonra hepsi yemek masasının etrafında toplandı. Hannah, Jessica'nın hissettiği kadar uyumlu ve memnun görünüyordu, Laura ise heyecandan yerinde .

"Bariz bir soruyla başlayacağım," dedi Vadrar. "Dünya'ya dönmek isteyen var mı?"

İki kız da hemen başlarını salladı ama o Oscar'a baktı. Ellie için endişelenmiyordu ama yeğeni daha karmaşık bir durumdaydı.

"Ne düşünüyorsun, Oscar? Burada Vadrar'la kalmak istiyor musun?"

"Ya sen?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet, benimle," dedi, incinmiş hissetmemeye

çalışarak. "Gerçekten kalıyor musun?"

"Gerçekten."

"O zaman evet."

Ona sıırttı ve büyük bir rahatlama dalgası Saela'nın üzerine çöktü.

Saela burnunu çekti. "Gemi biraz kalabalıklaşacak."

Oscar, "Volkan gezegenine geri dönebiliriz," dedi.

"Kesinlikle hayır." Saçının bir tutamını çekti. "Artık yanardağ yok."

"Tenrac ve ben bu konuyu konuştuk ve Devriye'den istifa edip kalıcı bir ev bulmanın en iyisi olacağını düşünüyoruz." Vadrar ona gülümsedi. "Böylece çocuklar bir gemide büyümek zorunda kalmayacaklar."

"Balık tutmak için bir nehir

mi var?" "Evet, Oscar. Bir

nehri var."

"Aklında bir yer var mı?" Laura sordu ve Jessica onun Ketaan'ın elini tuttuğunu gördü. "Bizi kabul edecek bir yer mi?"

"Belki de Trevelor'dur diye düşündük. Kabullenici bir halk ve Cire olmayan eşleri olan mevcut bir Cire kolonisi olduğuna dair söylentiler var." Vadrar omuz silkti. "Ve eğer beğenmezsek, yolumuza devam edebiliriz."

"Gemi olmadan bu biraz zor olmaz mı? İstifa ettikten sonra yani."

"Bu benim gemim, Devriye'nin değil." Ona sıırttı. "İstediğimiz yere gidebiliriz."

Saela aniden ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başladı ve Jessica Vadrar'ın ona şaşkın bir bakış attığını gördü. O bir şey söyleyemeden gemi inledi ve sarsıldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

V adrar Tenrac'a baktı ve saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen endişesinin diğer erkeğin gözlerine yansıdığını gördü.

Tenrac sahte bir bıkkınlıkla, "Yine mi?" diye inledi. "Motorları kontrol edeceğim."

Hemen yola koyuldu, sadece ayrılış hızı endişesini gösteriyordu.

"Ben de geliyorum," dedi Hannah ve aceleyle gitti.

Tenrac'ın rapor vermesini beklemesi gerektiğini biliyordu ama en son kaçışlarının anısı zihninde çok tazeydi. Ama Jessica'yı telaşlandırmak da istemiyordu. Ona doğru baktı. Jessica başını salladı ve gülümsedi.

"Devam et. Neler olduğunu bilmek istediğin çok açık." "Böyle

bilge bir eşe sahip olduğum için şanslıyım."

Kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu ve makine dairesine yöneldi.

"Eee?" diye sordu.

Tenrac monitörlerin üzerine eğilerek, "Şu lanet kül yüzünden," diye mırıldandı. "Sürtünme yaratıyor ve motorları aşırı ısıtıyor."

"Düzeltilmek için neye ihtiyacınız ?"

"Her şeyi temizleyebilmem için kapalı bir ortama sahip uygun bir tamirhane."

"Çizelgeleri kontrol edeceğim. Ne kadar zamanımız var?"

"Sadece birkaç saat," dedi Tenrac ve Vadrar'ın kalbi küt atmaya başladı. "Sanki daha önce de bu durumdaymışız gibi hissediyorum."

Hannah düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım daha uzun süre dayanmasını sağlayabiliriz," dedi. "Nasıl?"

"Motorlar aşırı ısınıyor demiştin, değil mi? Her seferinde sadece birini çalıştırsak nasıl olur? Böylece her birinin soğuma şansı olur. Daha az hasar olur ve daha uzun ömürlü olurlar."

Tenrac bir an için bu fikri düşündü, sonra sırtıttı.

"Benim harika eşim." Kız kızarıırken kuyruğu ona doğru uzandı.

Vadrar hızla, "Ben yine de en yakın istasyonu arayacağım," dedi ve oradan ayrıldı.

Tenrac için mutluydu ama onun eşine olan sevgisine tanık olmak gibi bir arzusu yoktu.

Saela zaten köprüdeydi.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu acımasızca.

"Beklediğimden de fazla." Ona Hannah'nın planını anlattı ve o da başıyla onayladı. "Ama yine de bir istasyon bulmamız ve daha kalıcı onarımlar yapmamız gerekiyor."

"Tyssia en yakınımızda," dedi sırtarak ve adam inledi.

İstasyon şefiyle anlaşmak zor olabilirdi ama istasyon iyi donanımlıydı. Jessica ve çocuklar için malzeme satın alabilecek ve gemiyi tamir ettirebilecekti.

", " diye iç geçirdi. "Tyssia'ya doğru yola çıkın."

Sonra eşini bulmaya ve ona neler olacağını anlatmaya gitti.

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE VADRAR KADIRGAYA GİRDİ VE SAELA'YI ORADA BULDU,

düşünceli bir şekilde çay bardağına bakıyordu. Gözleri donuktu ve tüyleri bile sarkmış gibiydi ve Hannah ona endişeli bir bakış attı. Gemi hâlâ ara sıra titriyordu ama Hannah'nın önerisi işe yaramıştı ve uzay istasyonuna doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı.

"Hâlâ gemi için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Gemide akıllı bir kadın daha olması güzel." "O

zaman sorun ne?"

"Sadece düşünüyordum." Gözlerini kupasından kaldırdı ve ona baktı.

"Yani Trevelor'a mı gidiyorsun?"

"Mantıklı bir seçim gibi görünüyor, özellikle de insan eşleri olan başka Cire'ler olduğu söylentisi doğruysa."

"Anlıyorum." Kaşığını çevirerek tereddüt etti. " zaman gemiyi uzay istasyonunda bırakacağım."

"Anlamıyorum. Devriye ile kalmak istiyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Yoruldum. Sen ve Tenrac yüzünden bu kadar uzun süre kaldım."

"O zaman neden bizimle gelmiyorsun?"

"Çünkü Trevelor'a geri dönemem."

"Neden olmasın?" diye sordu nazikçe. "Orada hâlâ arkadaşların yok mu? Belki de ailen?"

"Biliyorum. Geri dönemememin nedenlerinden

biri de bu." Adam sabırla bekledi ve kadın

sonunda iç çekti.

"Trevelor'da Kızıl Ölüm'den kaç kişinin öldüğünü biliyor musunuz? Her yüz binde birden daha az. Ama tanrılar acımasızdı ve eşim de şanssız olanlardan biriydi. Ve bundan nefret ediyorum," diye patladı. "O benden alınırken yaşamaya devam edenlerin her birine . Onlara bakıyorum ve neden onlar yaşamayı hak ederken onun hak etmediğini merak ediyorum. Bu yüzden ayrıldım - bu yüzden geri dönemem."

"O zaman başka bir yer buluruz," dedi kararlılıkla. "Sen de bu ailenin bir parçasısın."

"Bunu yapmanıza gerek yok. Dediğiniz gibi, Trevelor'a gitmek sizin için mantıklı."

"Duygulara lanet olsun. Seni arkamızda bırakmayacağız. Seni özleriz. Çocuklar seni özler."

Başını eğip onu inceledi ve sonra başını salladı.

". Kalacağım. Ama eğer başka bir yer bulamazsan, seni tutmayacağım."

"Hepimize uygun bir yer bulana kadar aramaya devam edeceğiz."

"Aptal çocuk." Başını salladı ama gözlerindeki ışıltı geri gelmişti.

Kolunu kızın ince omuzlarına doladı ve ona sarıldı, sonra da gülümseyerek kamarasına döndü.

Ertesi sabah uzay istasyonuna ulaştıklarında rahat bir nefes aldı. Motorlar hâlâ çalışıyordu ama onu endişelendiren sert, gıcırtilı bir ses vardı.

Yanaşma talimatlarını istedi ve tanıdık bir ses geldiğinde kendilerine tahsis edilen bölmeye doğru gidiyordu.

"Kaptan Vadrar, ne beklenmedik bir zevk." İç

çekti. "İstasyon Şefi Rafalo."

"Elbette Devriye üyelerini ağırlamaktan her zaman mutluluk duyarım, ancak bazı müşterilerim daha az... hevesli. Bunun resmi bir görev olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Tam olarak belirttiğim gibi. Motorlarımızın bakıma ihtiyacı var."

"Elbette. Cire'in doğruluk konusundaki ününü hatırlamalıydım."

Diğer erkeğin sesindeki alaycılığa rağmen, alttan alta bir sevgi akımı vardı ve bu ona bir fikir verdi.

"Görünüşe göre masum müşterileri taciz edecek kadar boş vaktiniz olduğuna göre, belki bana birkaç dakikanızı ayırabilirsiniz - kesinlikle gayri resmi olarak."

"İlgimi çekti. Sizinle yanaşma bölümünde buluşacağım."

Tabii ki Rafalo onu karşılamak için orada değildi. Onun yerine, Emtal adında yaşlı bir kadın olan baş teknisyeni onları karşıladı. O olabildiğince sabırla beklerken, Emtal kısa süre içinde Tenrac'la hararetli bir tartışmaya girdi. Rafalo, elbette bir giriş yapmayı tercih etti ve dökümlü ipek giysileriyle içeri girdi. Kedigil erkeğin kısa altın rengi kürkü ve artık gümüş rengine bürünmüş altın rengi yelesi vardı. Ancak yaşına rağmen, çok daha genç bir erkeğin zarif zarafetiyle selam verdi.

Rafalo' kendisine doğru ilerleyişini izlerken Jessica'nın da burada olup gösteriyi takdir etmesini diledi ama istasyon şefiyle konuşana kadar tüm insanları gözlerden uzak tutuyordu.

"Varlığımı mı talep ettiniz?" Rafalo sordu. "Evet."

Bir içki için bana katılır mısınız?"

"Her zaman."

Görünüşte boş olan geminin ön tarafındaki toplantı odasına doğru ilerledi, ardından ikisine de birer içki doldurdu

"Mükemmel bir bağbozumu," dedi Rafalo, bardağı büyük pençesinde döndürerek. "Bir iyilik istiyor olmalısınız."

". Ya da daha doğrusu bilgi."

"Anlıyorum. Bu hepsinden daha büyük bir iyilik olabilir."

Diğer erkek haksız değildi. Bilgi, para biriminin başka bir biçimiydi.

"Açık konuşabilir miyim?"

"Sen Cire genellikle öylesin. Bu oldukça hayal kırıklığı yaratıyor."

Rafalo'nun sesindeki hafif şikâyet notasına rağmen Vadrar bunun tam tersinin doğru olduğundan ve diğer erkeğin açık yüreklilikle konuşma fırsatını takdir ettiğinden şüphelendi. Haklı olduğunu umarak derin bir nefes aldı.

"Bazen yer değiştirmek isteyenlere yardım sağladığınıza dair söylentiler duydum."

Altın rengi gözleri kısıldı. "İlginç

bir söylenti."

"Yerleşmek için bir yer arıyorum."

"Aynen öyle. Kaçıyor musunuz, Kaptan?"

"Hayır." Tereddüt , sonra duyduklarına inanmaya karar verdi. "Ama benim bir insan eşim var. Onun için güvenli olabilecek bir yer bulmak istiyorum."

Rafalo bir an ona baktı ve sonra gülmeye başladı. Vadrar diğer erkeğe sırrını açma kararından hemen pişman oldu.

"Bu seni eğlendiriyor mu?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Evet." Rafalo cebini karıştırdı ve Vadrar gerildi ama diğer erkek sadece minyatür bir görüntü ekranı çıkarıp ona uzattı. "Bu benim eşim."

Kısa gri bukleleri ve Laura'nınki kadar koyu teni olan zarif bir kadın ekrandan dışarı baktı.

"İnsan mı?"

"Hem de çok." Diğer erkeğin yüzünde alışılmadık derecede yumuşak bir ifade belirdi. "Onunla tanıştığım için çok şanslıyım."

"Ve burada sizinle mi yaşıyor? İstasyonda mı?" Hatırladığı kadarıyla Rafalo'nun müşterileri saygın olmaktan çok uzaktı.

"Çoğunlukla."

"Ve o burada güvende mi?"

Bir uzay istasyonu en çok arzu edilen ortam değildi ama geçici bir üs olarak hizmet verebilirdi.

Rafalo'nun sesi buza dönüştü.

"O güvende çünkü o benim dişim ve ben de buranın efendisiyim." Tereddüt etti. "Bunu diğer insan dişiler için tavsiye etmem. Bu şartlar altında atabileceğim adımlar sınırlı."

Aklına Rafalo'nun köle tacirlerini yakalamada devriyeye yardım ettiğine başka bir söylenti geldi ama diğer erkeğe doğrudan sormayacak kadar saygı duyuyordu.

"Anlıyorum. Tavsiye edebileceğiniz bir yer var mı?"

"Sadece sen ve arkadaşın mı?"

Buraya kadar gelmişti, bu yüzden başını salladı.

"Hayır. Grubumuzda başka bir Cire erkeği ve onun insan eşi, insan eşi olan bir Vedeckian erkeği, bir Trevolorian dişisi ve iki insan çocuğu var," diye ekledi kapı açılıp Ellie uçarak içeri girerken.

Ona doğru koşmaya başladı, sonra Rafalo'yu gördü ve gözleri büyüdü.

"Kitty?"

Rafalo gülmeye başladı ve Ellie dizine yaslanıp ona büyülenmiş gibi baktı. Vadrar gerildi, diğerk erkeğın nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama Rafalo ona nazik bir glmsemi verdi.

"Peki sen kimsin?"

"Ben Ellie. Bu da babam."

"Anlıyorum." Rafalo ona baktı, yüzü hâlâ yumuşaktı. "Sanırım tam yerini biliyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

W Vadrar ertesi sabah uyandığında, Ketaan'ı salonda bir ileri bir geri volta atarak onu beklerken buldu.

"Sizinle konuşmak istiyorum," diye .

"Pekâlâ."

Sessizce kamarasının karşısındaki nadiren kullanılan toplantı odasına doğru ilerledi. Ketaan'a oturmasını işaret etti ama o bunun yerine volta atmaya devam etti. Vadrar onu izledi, endişesi giderek artıyordu. Diğer erkeğe güvenmeye başlamıştı ama bazen Vedeckian'ın uzun aldatma ve ihanet geçmişini unutmak zor oluyordu.

"Bana sorularınız olduğunu söylemişsiniz," dedi Ketaan sonunda. "Vardı. Şimdi onları sorma zamanı mı?"

"Ama devriyeden ayrılıyorsunuz?"

"Evet. Yollarımız ayrıldı."

"Devriyedeki herkese güvenilmez ama ben size güveniyorum."

Güven eksikliğinin iki yönlü olabileceğini düşünmemişti ama başını salladı.

"Yapabilirsin."

"O sektörde benim - Vedeckian gemisiyle - karşılaşmayı bekliyor muydunuz?"

"Hayır. Bir sonraki görevimizi almamıştık, bu yüzden sadece keşif yapıyorduk."

"Anlıyorum. O halde bu sadece bir şanstı."

"Ketaan, bana anlatmaya çalıştığın - ya da çalışmadığın - şey nedir?"

"İçinde bulunduğum geminin başka bir gemiyle buluşması gerekiyordu," diye patladı. "İnsan gezegenine de gitmiş olan başka bir gemi."

"Ne?" diye hırladı. "Başka insan dişileri mi aldılar?"

"Bilmiyorum," dedi Ketaan perişan bir halde. "Biz geldiğimizde orada değillerdi. Gemideki hiç kimse benimle bu konuyu konuşmadı ama bazı şeylere kulak misafiri oldum. Ve duyduklarım bana Devriye'nin bu işe karışmış olabileceğini düşündürdü."

Hay sikeyim. Şimdi odada adım atma sırası ondaydı. Devriyedeki herkesin dürüst ve namuslu olduğuna yemin edebilirdi ama onurlu nadir bir Vedeckian olduğu gibi, belki de onursuz nadir bir Devriye subayı da vardı.

"Ve hiç gelip gelmediklerini bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Dediğim gibi, kimse benimle bu konuyu tartışmadı. Ama duyduğuma göre Kaptan onların orada olmamasından rahatsız olmuş."

Görev duygusu araştırması gerektiğini söylüyordu ama Tenrac'ın sözlerini hatırladı - kendisine ve yeni ailesine karşı da bir görevi yok muydu?

"Devriyeden soruşturma yapmasını isteyebilirim," dedi

yavaşça. "Ama ya onlar da işin içindeyse?"

Aynı düşünce onun da aklına gelmişti ama başka bir seçenek daha vardı.

"Eğer itirazınız yoksa, Rafalo'ya söylemem gerektiğine inanıyorum." "İstasyon şefine mi? Neden?"

Tereddüt etti ama Ketaan bilgi konusunda ona güvenmişti ve bu iyiliğe karşılık vermenin zamanı gelmişti.

"Çünkü insan kölelere yardım etmeyi kendine görev edinmiş. Henüz ayrıntıları bilmiyorum ama bizim için yaşayacak bir yeri olduğunu söylüyor."

"Anlıyorum."

"Hepimiz - sen ve Laura da dahil."

Ketaan'ın ağız bükülmüş. "I Şüphe Bu.
Vedeckians vardır asla hoş karşılanmaz. Belki de
Laura..."

"Sensiz hiçbir yere gitmem. Biz de öyle." "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki istasyon şefinin güvenilir olduğundan emin misiniz?" "eminim. Bir insan eşi var," diye ekledi. Ketaan tereddüt etti, sonra başını salladı. ". Söyle ona."

"Söyleyeceğim. Eşime de söyleyeceğim."

"Elbette. Eşler arasında sır olmamalı." Ketaan'ın yüzünü aniden bir gülümseme aydınlattı. "Denemenin de bir faydası olmaz - her zaman öğrenirler."

Güldü ve Rafalo'yla ofisinde buluşmak üzere yola çıktı. Bir gün önceki güvencesine rağmen, "mükemmel yerini" açıklamadan önce bir görüşme daha yapmakta ısrar etmişti.

Parmaklıklar, eğlence evleri ve paşa dumanı arasından geçerken şüphelenmeye başladı. İstasyon

Her şey hatırladığı kadar keyifsizdi ve Rafalo'nun ona bir çözüm sunması giderek daha da imkânsız görünüyordu.

Ancak Rafalo'nun ofisi temiz ve profesyonel, resepsiyon görevlisi de işinin ehli biriydi. Rafalo'nun ofisine kabul edildiğinde, istasyon şefi yalnız değildi. Yanında uzun boylu, zarif bir insan duruyordu ve onu görüntüden hemen tanıdı.

"Sen Alicia olmalısın, Rafalo'nun eşi."

"Günahlarım için," dedi kuru bir sesle. "Ama Rafalo bana senin ve eşinin iki çocuğunuz olduğunu söyledi."

"Evet," dedi gururla. "Bir erkek ve bir dişi."

"Onlarla tanışmam senin için sorun olur mu? Çocuklara bayılırım. Ve tabii ki eşinizi de."

"Jessica da sizinle tanışmayı umuyordu."

Ona gülümsedi. "Mükemmel. Ayarlamaları yapacağım." Rafalo,

"Eğer gemiye gidersen yanına bir muhafız al," dedi.

"Evet canım," dedi, sesi hafifçe alaycıydı, ama ayrılmadan önce eğildi ve onu öptü.

Kapı Alicia'nın arkasından kapandığında, "Sana bazı haberlerim var," dedi. "Ya da olası haberler."

"Başka

söylentiler mi?"

"Emin değilim."

Ketaan'ın ona söylediklerini tekrarladı ve Rafalo hırladı.

"Ben de Devriye'nin her üyesine güvenilemeyeceğinden şüpheleniyorum, ancak şu ana kadar onlarla karşılaşmalarım iyi geçti." Masasından bir kalem aldı ve başını sallamadan önce parmaklarının arasında döndürdü. "Bunu bana bırakabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi minnetle. "Bunu takip etmenin benim görevim olması gerektiğini biliyorum ama..."

"Ama artık bir ailen var? Anlıyorum. Kendi patilerimi nadiren kirletirim. Eşim beni burada tercih ediyor."

Bir süre sessizce oturdular, sonra Rafalo ona sırtıttı, öfkesini üzerinden attığı belliydi.

"Ama beni görmeye gelmenizin tek nedeni bu değil."

Rafalo'nun oyunlarına boyun eğmeyi reddetti. Sadece diğer erkek gülene kadar bekledi.

"Beni beklemeye hazır olduğunuzu görüyorum, yüzden sanırım devam etmeliyim. Çok az insan bunun farkında ama Tyssia'nın yüzeyi yaşanabilir bir yer."

"Bunun farkında değildim."

Uzay istasyonuna en yakın olan devasa pembe gezegen yıllar önce yaşanmaz olarak işaretlenmişti.

"Söylenti bile değil mi?" Rafalo kuru bir sesle sordu ama yanıt beklemedi. "Aslında çok hoş bir atmosferi var. Çok sayıda kaçış orada son buldu - aralarında insan bir eşi olan başka bir Cire de var. Ve çocuklar. Gelişen birkaç topluluk ve büyümek için yer var."

Bu fikri düşündü. Devriyenin sürekli seyahatinden kesin bir değişiklik olacaktı ama hazır olduğu bir değişiklikti. Ve grubun geri kalanı için de işe yarayabilirdi, muhtemelen şu hariç...

"Bir Vedeckian'ı kabul ederler mi?"

"Orada zaten Vedeckian bir çift var." Rafalo tereddüt etti. "Kabul ediliyorlar ama her zaman hoş karşılanmıyorlar. Yine de memnun olduklarına dair bana güvence veriyorlar."

"Peki bizim için bir yer var mı? Hepimiz için mi?"

"Evet. Aslında aklımdaki özel mülkte birkaç ev bir arada bulunuyor. Ve çok makul bir fiyata mevcut," diye ekledi keskin dişli bir sırıtışla.

"Ne kadar makul?"

Rafalo omuz silkti. "Ödeyebilenler ödeyemeyenler için bunu mümkün kılıyor. Ve siz bunu karşılayabilirsiniz."

Diğer erkeğin tam olarak ne kadar kredisi olduğunu bildiğine dair tedirgin edici bir şüphe duyuyordu ama haklıydı - bunu karşılayabilirdi.

"Tek bir şartım var: Oğlumu balık tutmaya götürebilmek için yakınlarda bir nehir."

Rafalo güldü.

"arka tarafından geçen bir nehir var. Ancak, başka bir şartı göz önünde bulundurmanızı öneririm."

"Hangisi?"

"Büyüyen bir aile için yeterli sayıda yatak odası. Tecrübelerime göre, siz Cire'lar çocuk yapma konusunda oldukça heveslisiniz."

Jessica'nın olgunlaşmış ve çocuğuyla birlikte parlayan görüntüsü aklına geldi. Karmaşık bir şehvet ve özlem karışımı onu ele geçirirken siki sarsıldı.

"Anlamıyorum. Bu mümkün mü?" Rafalo

kendini beğenmiş bir tavırla, "Evet," dedi.

Bu ihtimali aklına bile getirmemişti ama içinde düğümlenmişti, bu da tohumunun doğurgan olduğu anlamına geliyordu. Şimdi bile olabilirdi...

"Gitmek zorundayım."

Rafalo başını salladı ama gülümsemesini gizleyemedi.

"Pekâlâ. Ama yarın eşinle birlikte geri dön ve seni yüzeye çıkarayım."

"Teşekkür ederim," diye , çoktan kapıdan çıkmıştı.

Koridorlarda hızla ilerlerken insanların kendisine baktığını biliyordu ama bunu umursamayacak kadar sabırsızdı. Emtal ve ekibi hâlâ motorlar üzerinde çalışıyordu ama o aceleyle gemiye binerken onları görmezden geldi. Jessica'yı kamaralarında buldu, üzerinde cömert kıvrımlarını ortaya çıkaran mavi bir elbise vardı.

"Bak. Yeni kıyafetlerim var." Adamın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Rafalo... Rafalo bir çocuğumuz olabileceğini söylüyor."

Sesi sert ve gergin çıkınca kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Anlamıyorum. Zaten iki çocuğumuz var. Ama sanırım bir tane daha evlat edinmemizi isterse..."

Boğuk bir kahkaha attı ve elini yumuşak karnının üzerine koyarak onu kanepeye çekti.

"Evlat edinmek değil, sahip olmak."

"Bu mümkün mü?" diye fısıldadı.

"Öyle olduğunu söylüyor. Çoktan gerçekleşmiş olabilir."

"Çünkü sen düğümlendikten sonra tohumun verimli oluyor," dedi yavaşça. "Evet."

Gözleri yaşlarla doldu ve göğsü ağrıdı.

"Özür dilerim. Bilmiyordum, yoksa size söyledim. Bu doğru olmayabilir."

"Böyle söyleme. Bunun doğru olmasını o kadar istiyorum ki." "Gerçekten mi?"

"Elbette. Ellie ve Oscar'a sahip olduğumuz için kutsanmış olduğumuzu düşünüyordum, ancak ailemize ekleme yapma olasılığını seviyorum. Nasıl yapacağımı bildiğimden değil.

Bir bebeğe bakabilirsin," diye ekledi.

"O zaman birlikte ęreneceęiz."

Kuyruğunu tuttu ve doğrudan sikine giden sert bir basınęla sıktı.

"Ve henüz geręekleşmemiş olma ihtimaline karşı, sanırım tekrar denememiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Acele etmek, ona hak ettiği gibi tapmak istiyordu ama ihtiyacı çok büyüktü. Sevişmeleri yavaş ya da romantik değildi, hızlı, sert ve çaresizdi, ama kadın da onu aynı hevesle karşıladı ve kollarında nefes nefese kaldığında, vücutları birbirine kilitlendiğinde ve adamın tohumu hâlâ daracık amcığını doldururken, ona gülümsedi.

"Eğer bu işe yaramadıysa, ne işe bilmiyorum."

"Bu işe yaramadıysa, denemeye devam etmemiz gerekecek. Hareket edebilecek duruma gelir gelmez," diye ekledi.

"Hmm."

Kaslarını sıkarak erotik bir masajla düğümünü kavradı ve şaftı hemen karşılık verdi.

"Belki de her şeye rağmen hareket edebiliyorumdur," dedi ciddiyetle, sonra da bunu kanıtlamak için onu yatağa taşıdı.

EPILOG

○ *bir yıl sonra...*

"ANNE," DIYE SESLENDİ OSCAR UÇARAK EVE GIRERKEN VE JESSICA'NIN Nefesim kesildi.

Ellie gemideki o günden beri ona anne diyordu ama Oscar çoğu zaman ona Jess Hala diye hitap ediyordu. Anne ve babasını unutmasını asla istemiyordu ve her iki çocuğuyla da onlarla ilgili anılarını paylaşmaya özen gösteriyordu ama ne zaman bu terimi kullansa hissettiği sıcak duyguyu da inkâr edemiyordu.

"Evet, tatlım? Ne oldu?"

"Yine yemek yiyor mu?" diye sordu, Zerett'i emzirdiğini görünce yüzünü buruşturdu.

Bebeğe doğru gülümsedi. Oğlu, şu anda bileğini saran minik kuyruğuna kadar babasının neredeyse birebir kopyasıydı ama gözleri tıpkı onunki gibi maviydi.

"Evet, öyle. Bebeklerin büyüyüp güçlenebilmeleri ve ağabeyleriyle oynayabilmeleri için çok yemeleri gerekir."

"Sanırım. En azından bir kız değildi."

Belki bir dahaki sefere, diye d    nd   g  l  msemesini gizleyerek. Zerett sadece     aylıktı ama Vadrar ba  ka bir   ocuk konusunu a  mı tı bile. Vadrar'ın o uzun ve umutsuz yılları telafi etmek istedi ini biliyordu ve o da buna kar  ı   ıkmadı. Ailelerini geni letmek ona cazip geliyordu ve   u anda eri ebildikleri tıbbi teknolojiyle, ya ı bir sorun de ildi.

"Bana bir   ey mi sormak istiyordun?"

"Oh, evet. Darla bu ak am nehir kenarında yemek vereceklerini s  yledi. Gidebilir miyiz? Babam sorun olmayaca ını s  yledi ama   ok yorgun olabilirsin. Yorgun , de il mi?   ok yorgunum yani."

"Sanırım idare edebilirim," dedi titrek bir sesle. "  ok ya lı olmama ra men."

Sırıttı, sonra e ilip onu   pt  , Zerett'in yana ında hızlıca bir parmak gezdirdi ve tekrar u arak gitti. Giderken Vadrar'a bir   eyler ba ırdı ını duydu ve yakı ıklı arkada ı odaya girdi inde zaten g  l  ms  yordu.

Oscar'ın aksine, onun o ullarını emzirdi ini g  r  nce tiksinekmekten   ok uzaktı. Ona do ru e ilip ba parma ını di er g   s  nde gezdirirken g  zleri tanıda  bir a lıkla parlıyordu.

"Seni her g  rd    mde daha da g  zelle ti ine inanıyorum."

"Bence g  zel buldu un benim g    slerim," dedi kuru bir sesle.

Hamileli inin her a aması onu b  y lemi ti ama   zellikle giderek dolgunla an g    slerini takdir etti ini ink ar edemezdi. Ho una gitmeyen tek kısım do umun ger ekle mesi idi. G  sterdi i   aba kar  sında deh ete d   m    ve kız her a ladı ında doktora ters ters bakmı tı.

"  ok   ekicidirler," diye kabul etti. "Ama ben senin her par anı takdir ediyorum."

"Bir partiye gitmek i in   ok ya lı ve yorgun oldu umu d    nseniz bile mi?"

"Kendini istemiyorum. Zerett çok talepkârdır."

"Dün gece bu konuda o kadar da endişeli görünmüyordun," diye alay ederek kuyruğunu hızlıca sıktı.

Saela yakındaki ormanın kenarında küçük, renkli bir eve yerleşmişti ve iki çocuk da geceyi onunla geçirmek için gitmişti. Bebek dışında yalnızdılar ve adam bu fırsattan sonuna kadar yararlanmış, ağzını, ellerini ve kuyruğunu kullanarak Saela'nın vücudunu uzun ve yavaş bir keşfe çıkmıştı. İçinde düğümlendikten sonra bile, sonunda yorgunluğa yenik düşmeden önce onu üç doruk noktasına daha sürüklemişti.

"Bu yüzden bugün yorgun olabileceğini düşündüm."

"Hiç de değil. Harika hissediyorum. Pijama partilerini düzenli hale getirmeliyiz."

Zerett sonunda emzirmeyi bitirdi ve kadın onu yavaşça göğsünden ayırdı. Vadrar'ın bakışları meme ucuna takıldı ve ona doğru uzandı.

"Bekle bir dakika. Seninle bir anlaşma yapalım. Zerett'in bezini değiştir ve onu uyut, ben de seni burada bekleyeyim."

"mi?"

"Çocuklar nerede?"

"Oscar Darla'ya partiye katılacağımızı söylemeye gitti ve Laura da Ellie'yi alışverişe götürdü."

"Bu durumda..."

Önlüğünün diğer tarafını da indirdi. Kuyruğu göğüs uçlarına değdi ama kadın parmağını salladı.

"Önce bebeği yere bırak."

Tarihteki en hızlı bebek bezi değişiminden sonra geri döndü, onu göğüsleri hâlâ açık bir şekilde beklerken bulduğunda gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"Ne yazık ki dün geceki kadar zamanımız olduğunu düşünmüyorum" dedi.

" değil. Yine de buna değeceğine eminim."

Ve tam da bunu yaptı, onu yatağın üzerine eğdi ve siki içinde düğümlenmiş, kuyruğu kıında ve parmakları klitorisinin etrafında dönerken onu hızlı, sert bir doruğa çıkardı. Ellie ve Laura dönmeden önce bitirmek için yeterince hızlı olmadıklarında da eli ağzının üzerindeydi.

Adam zerine eğildi ve derin, sakinleştirici nefesler alırken, kadın hala vücudunda dalgalanan artçı şoklara rağmen hareketsiz kalmak için elinden geleni yaptı. Tecrübe onlara bunun düğümün azalması için en hızlı yol olduğunu öğretmişti ama adam serbest kaldığında i çekti.

"Bu gece," diye fısıldadı, sesinde karanlık bir vaat vardı. "Belki de biraz kestirmelisin."

Onu yatağa kaldırdı, öptü sonra temizlenip kızlarını bulmaya gitti. Birkaç dakika sonra Ellie'nin mutlu kahkahasını duydu ve hemen ardından yeni elbisesi hakkında heyecanlı konuşmalar başladı. Ailesi yakın, güvende ve mutluydu. Tekrar yastıklara gömüldü ve mutlu bir uykuya daldı.

O GECE VADRAR, EşİNİN WANDA İLE KONUşMASINI İZLERKEN GÜLÜMSEDİ.

Öğleden sonraki sevişmelerinden dolayı hâlâ kızarmış ve parlıyordu. Tenrac ve Hannah, Wanda'nın arkadaşı Mganak ile konuşuyorlardı. O da Cire'dı ve köydeki tamirci dkknını işletiyordu. de köy hayatına yerleşmeye hazır olmadıkları için seyahat gerektiren işleri üstlenerek onunla birlikte çalışıyorlardı. Yine de aralarındaki bağın güçlü kalmasını sağlayacak kadar evdeydiler.

Her yerde çocuklar ve evcil hayvanlar vardı. Ellie, Alicia'yla dakikalarca konuşuyor, Oscar ise yüzünde kararlı bir ifadeyle Darla'yı takip ediyordu. Bunny, Darla'nın bacaklarının etrafında dolanıyordu.

Onu görmezden gelen iri bir rajpar, dikkatini Mganak'ın diğer oğlu Davy'ye vermişti.

Toplanma yerini çok çeşitli türler doldurmuştu ama her zamanki gibi Ketaan biraz kenarda oturuyordu ve Vadrar da ona katılmaya gitti. Rafalo'nun da söylediği gibi, Vedeckialılar kabul edilmişti ama hoş karşılanmaları şart değildi. Ketaan bunu felsefi bir şekilde kabul etti, daha çok Laura'nın memnun olmasıyla ilgileniyordu. Laura da onun için bir yer açmaya kararlıydı.

Şu anda tatlı bir gülümsemeye sahip, utangaç bir Vedeckian kadın olan Kareena ile konuşuyordu. Nedense Kareena'yı ikna etme çabalarının boşa çıkacağından şüpheleniyordu.

"Kareena'ya ne çalışıyor?" diye sordu.

Ketaan kuru bir sesle, "Okulda Vedeckian tarihi üzerine bir oturum sunmasını istiyor," dedi. "Ama Kareena'yı ikna edebileceğini sanmıyorum."

"Laura kabul görme konusunda çok tutkulu."

"Evet," diye kabul etti Ketaan, arkadaşına sevgiyle gülümseyerek. "Peki ya sen? Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

Vedeckian iç çekti.

"Ben o kadar emin değilim. Irkımın kötü bir üne sahip olmasının bir sebebi var - tarihimiz bunu mazur göstermiyor. Kwaret ve Kareena ile konuştum - her ikisi de halkımızın elinden acı çekti ve onlar da aynı fikirde."

"Belki çocuk doğduktan sonra sakinleşir."

"Bence çabalarını artırması çok daha muhtemel. Dünyayı çocuğumuz için daha iyi bir yer haline getirmeye kararlı."

Sonuçta hepsinin istediği de bu değil miydi - çocukları için daha iyi bir yer? Başını çevirdi ve Jessica'nın nehir kenarındaki salıncakta Saela'ya katılmak için hareket ettiğini gördü. Jessica Zerett'e gülümserken

Ellie onun yanına yaslandı ve Oscar ona el kol hareketleri gerektiren bir hikâye anlattı.

"O zaman ona iyi şanslar diliyorum," dedi içtenlikle ve ailesinin yanına gitti.

YAZARIN NOTU

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu seriyi çok seviyorum ve bu dünyaya geri dönmek her zaman çok eğlenceli. Ve tabii ki sevgi, kabullenme ve aile bulma temaları benim için çok önemli.

Hikayeden hoşlansanız da da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teşekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

İnsan bir kadın ve uzaylı bir kahramanla tatil tarzında başka bir buluntu aile için ***A Kiss of Frost***'u deneyin!

Yardımcı Komutan Jokul Frostarian, komutanının gemisine gizlice bindiğinde, beklediği son şey durgun bir gezegene iniş yapmak ya da ona ihtiyacı olduğunu kabul etmeyen hırçın bir insan kadınla karşılaşmaktır.

*Tatil mevsiminin sıcaklığı bir uzaylı savaşçının donmuş kalbini
eritebilir mi?*

A Kiss of Frost Amazon'da satışa sunuldu!

Yeni sürümleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmadığınızdan emin
olmak için,
[Haber bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı Greta ve

Gargoyle ve Hanna

Tetikçi Izzie ve Buz

Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate ve

Kraken

Lily ve Aslan Mary ve

Minotor Nancy ve Naga

Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller

Uzaylı İstilasası Serisi

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Uzaylı

Mahkum

Damızlık İttifakı

Umudu

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[Tavır Buff Canavarı](#)

[Soyunma](#)

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[Artek](#)

[Benjar](#)

[Callum](#)

[Drakkar](#)

[Endark](#)

Folsom Planet Blues

[Uzaylı En Çok Arananlar:](#)

[Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok](#)

[Aranan: Hapishane Arkadaşı](#)

[Uzaylı En Çok Aranan:](#)

[Mastermind Uzaylı En Çok](#)

[Arananlar: Zincirsiz](#)

Boynuzlu Bayramlar

[Krampus ve Kocakarı](#)

[Nicholas için Bir Hediye](#)

[Bir Ayaz Öpücüğü](#)

Çarşafklar Arasındaki Canavar

[Extra Virgin Gargoyle](#)

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Cyborg Kaçağı

Muhteşem CyborgKanun

Uzaylı Anne ve Uzaylı

Savaşçı **Tarafından Değer**

Verilen Savaşçının Kızı Uzaylı

için Bir Oğul Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

için Bir Ev Uzaylı Savaşçı

Savaşçı için Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

Antolojiler

Uzaydaki Hayvanlar 7

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan

istilalara kadar, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin edicidir.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

